

ĐHỦ THỦY CHỈ TÂM

Edit: Tứ Phương Team
Tác giả: Chích thì giới 99

Ebook Tuyen.Vn

Tài Ebook Tuyen.Vn

Phù Thủy Chi Tâm
Tác giả: Chích Thì Giới 99
Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Ngôn tình, Cổ đại, Ngọt sủng, H văn, Huyền huyễn, Linh dị thần quái, 1v1.

Convert: Vespertine.

Editor: Tứ Phương Team.

Trong các truyện cổ tích, phù thủy luôn là người đóng vai phản diện, một nhân vật tà ác, chuyên chia rẽ những người có tình, thích thú việc khiến người khác khổ sở.

Nhưng thật ra, phù thủy vẫn là người, vẫn có tình cảm. Phù thủy yêu hoàng tử, nhưng mối tình này định trước sẽ không thành

Khi thất tình phù thủy chuyển đến căn nhà gỗ nhỏ sâu trong rừng rậm và bắt đầu thời kì trồng rau.

Nàng cho rằng thời gian nhặt nhều này sẽ trôi qua một cách bình thản như vậy, nhưng lại không ngờ rằng bên trong vườn rau diếp lại bị ăn trộm!

Và kẻ trộm rau diếp kia hóa ra là một nam nhân có tai thỏ dài?

Mục lục:

[Chương 1: -1](#)

[Chương 1: -2](#)

[Chương 1: -3](#)

[Chương 2: -1](#)

[Chương 2: -2](#)

[Chương 2: -3](#)

[Chương 2: -4](#)

[Chương 3: -1](#)

[Chương 3: -2](#)

[Chương 3: -3](#)

[Chương 4: -1](#)

[Chương 4: -2](#)

[Chương 4: -3](#)

[Chương 4: -4](#)

[Chương 5: -1: Kết thúc \(1\)](#)

[Chương 5: -2: Kết thúc \(2\)](#)

[Chương 6: -1: Phiên ngoại: Thỏ Thỏ Chi Tâm \(1\)](#)

[Chương 6: -2: Phiên ngoại: Thỏ Thỏ Chi Tâm \(2\)](#)

-----oOo-----

Chương 1: -1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Trong đêm tối khi trăng đã lên cao, Tô Hi lặng lẽ mài dao.

Ở sâu trong phòng bếp ánh lửa màu xanh biếc yếu ớt nhen nhói, mặc trên người trường bào màu đen to rộng, đầu đội mũ phù thủy nhọn hoắt màu đen, quả thực cùng đêm tối như hòa lại làm một, điều duy nhất có thể làm cho người ta phát hiện ra dấu vết nàng tồn tại là ánh sáng lục quang phản xạ từ con dao phay trên tay nàng.

Bản thân là một phù thủy, trong đêm tối không lấy ma trượng nấu thuốc độc, lại cầm đá mài mài dao phay, tuyệt đối không phải bởi vì Tô Hi có tài đặc biệt gì.

Lí do nàng ngồi đây mài dao phải kể đến từ rất nhiều năm về trước.

Khi đó Tô Hi mới vừa thành niên rời thôn đi ra ngoài rèn luyện không bao lâu, đi ở trên đường liền bắt gặp tình cảnh chặn đường cướp bóc, người bị cướp không phải Tô Hi, mà là một nam tử mặc hoa phục, thân hình cao lớn khỏe mạnh.

Lúc ấy nam tử cầm trong tay một thanh kiếm dài cùng một đám đại hán mặt mày dữ tợn giằng co, đáng tiếc đối phương người đông thế mạnh, mặc dù thân thủ của hắn linh hoạt, nhưng vẫn bị bọn chúng bao vây.

Nhìn đến quang cảnh trước mắt, trong lòng Tô Hi dâng lên lòng hăng hái, ma trượng vung lên, lập tức thi triển ma pháp, để những đại hán kia cho rằng chính mình là chuột, tiếp theo nàng kêu meo một tiếng, đám chuột kia lập tức kẹp chặt cái đuôi chạy trốn.

Mắt thấy nguy cơ được giải trừ, nam tử lập tức tiến lên cảm tạ Tô Hi đã hỗ trợ, dù có những vết thương chồng chất trên người nhưng vẫn như cũ không thể che dấu được khí chất cao quý và tướng mạo tuấn mỹ bất phàm. Từ nhỏ lớn lên ở thôn phù thủy, chưa từng thấy qua người thanh niên nào ưu tú như vậy, trong nháy mắt tình yêu như đóa hoa đang nở rộ, lập tức rơi vào bên trong bể tình, không còn cách nào có thể kiềm chế được.

Nam tử bày tỏ hần là hoàng tử Mã Dịch Khắc đến từ vương quốc Tác Đồ Văn, để đáp tạ ân tình của Tô Hi, muốn mời nàng đi vương cung Mã Dịch Khắc làm khách, Tô Hi mới trải qua mối tình đầu, đương nhiên là gật đầu như giã tỏi rồi.

Ngay lúc đó nàng cho rằng chờ đợi ở bên hần chính là tình yêu viên mãn nhất, nhưng đến hai năm sau, nàng mới biết được tình yêu là một chuyện không hề dễ dàng. Vương tử Tác Đồ Văn và công chúa nước láng giềng liên hôn, mà nàng lại ảm đạm rời đi vương cung Mã Dịch Khắc, bởi vì đã vượt quá hai năm rèn luyện mà nàng lại không về lại thôn phù thủy, nên cuối cùng nàng không thể trở về được nữa, chỉ có thể đi vào sâu trong rừng rậm.

Nàng không còn mặc y phục màu hồng nhạt mình thích nữa, thay vào đó là trường bào màu đen to rộng, nàng cũng không còn cột nơ con bướm xinh đẹp lên trên đầu nữa, mà biến tóc mình thành màu trắng rồi dùng cỏ khô để trang trí, nàng vốn dĩ thích cùng người khác nói chuyện, nhưng giờ đây nàng lại dùng ma pháp dựng lên một khu vườn to lớn, xây lên những bức tường cao, dựng lên thạch tháp, nhốt chính mình ở bên trong, bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp cận được.

Bên trong phạm vi đó, hiếm khi nghe được tiếng chim hót, càng đừng nói là nghe được tiếng người, ngày ngày đêm đêm đều là một mảnh tĩnh mịch, cũng làm tâm Tô Hi trở nên tĩnh mịch. Ngày thường, nàng ở trên mảnh đất kia trồng một ít rau dưa tự cung tự cấp, nếu có tiểu sinh vật ngu xuẩn không cẩn thận tới gần, buổi tối trên bàn cơm của nàng sẽ có nhiều hơn một món ăn. Nói cách khác là nhiều hơn một món thịt nướng,

hoặc là canh thịt thơm ngon.

Tóm lại, dựa vào ma pháp nửa vời của mình, Tô Hi cảm thấy những ngày tháng trôi qua cũng không quá vất vả, nàng cảm giác sâu sắc mình chỉ cần luyện ma được tốt hơn một chút, lừa các thiếu niên thiếu nữ vô tri mua dùng, lại qua mấy năm, nàng có thể sẽ trở thành một lão vu bà âm trầm tà ác, triệt triệt để để quên đi sai lầm phạm phải lúc còn trẻ.

Chỉ là Tô Hi không nghĩ tới, khi nàng chưa kịp trở thành lão vu bà tà ác thì phiền toái đã tìm tới cửa tới, nói đến phiền toái cũng không phải phiền toái lớn gì, chỉ là rau diếp của nàng bị người ăn trộm mà thôi, nhưng mà Tô Hi đổi chuyện này cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Bây giờ nàng chỉ còn lại một mẫu đất này, trên mẫu đất thiếu chỗ để trồng trọt mà giờ đây còn bị người ta ăn trộm, thật làm người ta khó chịu.

Càng làm cho Tô Hi khó chịu chính là, nếu có ai can đảm dám xâm phạm địa bàn của nàng, nàng sẽ phát hiện ra đầu tiên, ở trên tháp cao thi triển ma pháp hung hăng giáo huấn đối phương. Nhưng mà lần này, phải một lúc sau nàng mới phát hiện ra rau diếp đã bị ăn trộm, nàng thật vất vả mới phát hiện ra thân ảnh đối phương ở vườn rau, muốn đánh cái móng đối phương đến nở hoa, lại phát hiện ma pháp của nàng không có tác dụng trên người tiểu tặc kia!

Mất thấy rau diếp xanh biếc ngày một giảm bớt, Tô Hi không thể nhìn được nữa, nàng nghĩ về ma trượng, nghĩ đến thân hình cao lớn của đối phương, dùng ma trượng không lớn không nhỏ này đánh tới đánh lui chỉ sợ không đủ thống khoái, thế là nàng buồn rười rượi lấy ra con dao phay ở phòng bếp, đặc biệt tích cực mài dao.

Con dao mài vừa sắc bén vừa nhanh, một đao đụng đến cúc hoa đối phương, làm cúc hoa đối phương phun huyết, là một chuyện thích thú cơ nào! Sau khi cúc hoa phun huyết, ngòi cũng không xong nằm cũng không được, muốn ân ái cũng sẽ thống khổ vạn phần, cỡ nào làm người ta hả giận.

Nghĩ đến đây, Tô Hi không khỏi lộ ra nụ cười lạnh, cầm lấy con dao nhỏ ở dưới ánh đèn mờ hồ nhìn ánh sáng phản chiếu lập loè từ con dao, âm trầm cầm con dao nhỏ lén lút bước tới vườn rau.

Tô Hi trốn sau một cục đá to ở vườn rau, nín thở chờ đợi kẻ ăn trộm rau diếp xuất hiện, không bao lâu sau, bên trong vườn rau tối đen quả nhiên xuất hiện thanh âm sột sột soạt soạt.

Mặt trăng then thùng tránh ở đằng sau đám mây, nửa che nửa lộ, đem ánh sáng nhàn nhạt rải ở trên người kẻ trộm rau diếp đang vui sướng gặm rau ăn, Tô Hi lén lút đi đến sau lưng đối phương, giơ cao dao phay hung hăng chém cục hoa đối phương.

“Tiểu tặc, xem đao!”

Nói thì chậm, làm thì nhanh, kẻ trộm rau diếp lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xoay người lại, la lớn: “Tai thỏ đoạt đao sắc!”

Tô Hi sửng sốt một chút, còn không kịp tiêu hóa những lời này là ý tứ gì, liền thấy bạch quang chột lóe, đao trên tay thế nhưng hoàn toàn vô pháp rơi xuống, nàng giương mắt lên xem, liền trông thấy tiểu tặc nằm rạp xuống mặt đất, lấy một đôi tai thỏ trắng lông xù xù tung ra, không nghiêng không lệch kẹp lấy dao phay trong tay nàng.

Tai thỏ nhìn như không có trọng lượng, thế nhưng vững vàng chế ngự dao phay, mặc cho nàng dùng sức lực thế nào, đều không thể lay động nửa phần. Tô Hi không thể tin nhìn đôi tai thỏ, thoát nhìn không hề có lực sát thương nào, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Nàng không tự chủ được buông lỏng chuôi đao ra, lui về sau hai bước, muốn làm rõ ràng đến tột cùng phát sinh chuyện gì, sau mấy ngày quan sát, nàng xác định rõ ràng kẻ ăn vụng rau diếp chính là “Người”, nhưng hiện tại, vì sao tiểu gia hỏa này lại xuất hiện tai thỏ?

Lúc này đôi tai thỏ kia cử động một chút, trong lúc Tô Hi thất thần, linh hoạt đến không thể tưởng tượng được, nhanh chóng ném dao phay đến một nơi xa, mà ánh quang lấp lánh trên lưỡi dao phay, nháy mắt hoàn toàn đi vào giữa vách tường vườn rau với khe đá, thân đao chịu lực đạo đánh sâu vào trong, run lên một hồi lâu mới dừng lại.

Tô Hi trừng lớn đôi mắt nhìn dao phay, lại quay đầu lại nhìn đôi tai kia, cảm thiếu chút nữa rớt đến trên mặt đất. Lúc này ánh trăng đột nhiên giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy đám mây kia ra, tức khắc

ánh trắng tràn đầy trên đất, làm Tô Hi tránh cũng không thể tránh nhìn rõ kẻ trộm rau diếp trước mắt.

Đó là một người nam nhân, nam nhân có một đôi tai thỏ, nửa ngòi xồm thân mình, đôi tay đang cầm rau diếp đã gặm được một nửa, một đôi con ngươi xinh đẹp giống như hồng bảo thạch, vô tội nhìn về phía Tô Hi, làm trái tim nàng không tự chủ được run rẩy.

Trên đầu tai thỏ trắng như tuyết, hai tròng mắt hồng bảo hoàn toàn vô tội, dáng vẻ này cùng dáng vẻ thỏ trắng đáng yêu không khác lắm, nhưng bởi vì ánh trắng quá rõ ràng, Tô Hi thật sự không thể thuyết phục bản thân nam nhân trước mắt là con thỏ trắng.

Tuy hấn nửa ngòi xồm thân mình, nhưng Tô Hi lại có thể cảm giác ra thân hình nam nhân hấn là cực kỳ cao lớn, mùa hè vào ban đêm, hấn chỉ mặc một cái áo không tay, vạt áo mở rộng, bởi vậy lồng ngực rộng lớn, độ cong duyên dáng của cơ ngực, cùng với cơ bụng mê người không chút bần xỉn nào bày ra rõ ràng ở trước mắt nàng.

Cùng một dạng với màu tai thỏ, nam nhân một đầu tóc ngắn trắng như tuyết, thoát nhìn rất mộng ảo, nhưng cùng màu lông trắng tuyết hoàn toàn bất đồng chính là, da thịt hấn màu đồng cổ xinh đẹp, như vậy da thịt cùng màu tóc, hấn mang theo tình thú dị quốc, ngũ quan thâm thúy phối hợp, hơn nữa một đôi mắt hồng bảo, thuần khiết đồng thời có mê hoặc ma mị.

Tô Hi há to miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì mới tốt, sau khi hai người nhìn nhau một lúc lâu, nam nhân mới lộ ra vẻ mặt khờ dại tươi cười, đem rau diếp trong tay nhét vào ngực nàng, vui sướng nói: “Chào buổi tối, ta là Phở Tư! Muốn cùng nhau ăn rau diếp sao?”

Lời nói ngu ngốc này của Phở Tư đã đánh vỡ mê man trong đầu Tô Hi, cuối cùng nàng cũng nổi trận lôi đình rống giận: “Tên ăn vụng rau diếp, ta nhất định phải khiến ngươi trả giá thật lớn!”

Tô Hi hung hăng ném rau diếp sang một bên, gió lớn bỗng nhiên quét tới, thổi bay áo choàng to đen rộng của nàng, phù hợp với nét mặt khủng bố cùng khẩu khí, khiến cho bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng có vài phần dọa người. Nhưng khi Phở Tư nghe nàng rống giận xong, chỉ là

hoang mang ngẩng đầu lên trời, tai thỏ hơi hơi đong đưa, có chút vô tội cùng rồi rầm hỏi: “Một cây rau diếp một đồng vàng còn chưa đủ sao?”

Tô Hi sững sốt một chút, mới thành linh nhớ tới lần trước nàng đi trong vườn rau, không hiểu nhặt được một túi đồng vàng, không bao lâu, nàng liền phát hiện rau diếp bị ăn vụng?? Chẳng lẽ những đồng vàng đó, chính là tiền con thỏ này mua rau diếp?

Gia hỏa này thế nhưng lại ném đồng vàng xuống vườn, hẳn cho rằng nàng sẽ biết đó là dùng để mua rau diếp sao, thật sự không thể hiểu được, nghĩ đến đây, Tô Hi đột nhiên hiểu được càng phát hỏa: “Rau diếp của ta không phải cứ dùng tiền là có thể mua được!”

Phổ Tư chớp chớp đôi mắt hồng bảo thạch, lỗ tai sột sột soạt soạt ma xát nhau một chút, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, mở miệng nói: “Người hẳn sẽ không phải bảo thê tử ta sinh con, sau đó đưa hài tử giao cho người chứ?”

Gi? Cái gì đem hài tử giao cho nàng? Tô Hi lần thứ hai bị hẳn làm cho nhảy lên, nhưng thật nhanh, nàng liền nghĩ đến chuyện tình đã phát sinh trên người phù thủy nào đó.

Thật lâu thật lâu trước kia, một vị thê tử đang mang thai đột nhiên rất muốn ăn rau diếp ở vườn rau phụ cận, trượng phu của nàng liền chạy tới trộm rau diếp cho nàng ăn, vô tình vườn rau diếp kia là của một người phù thủy, phù thủy phát hiện có người trộm rau diếp thì rất tức giận, vì muốn phù thủy hết tức giận, trượng phu không thể không đáp ứng yêu cầu của phù thủy, đưa hài tử vừa sinh hạ cho phù thủy nuôi nấng.

Lại nói tiếp, Tô Hi có thể lý giải tâm tình phù thủy kia, phù thủy sống một mình rất tịch mịch, nhưng mà tiếp xúc với người ngoài liền bị người khác lợi dụng, khả năng đã chịu phản bội. Nếu có thể có một hài tử, dựa theo ý nghĩ của mình nuôi nấng lớn lên, cả đời tịch mịch này ít nhất có người làm bạn, không đến nỗi một mình chết đi.

Nhĩ đến đây, Tô Hi bắt đầu tự hỏi, có lẽ có một hài tử là một lựa chọn không tồi, nàng muốn có hài tử, có cái hài tử so đồng vàng càng có giá trị hơn.

Nhưng nàng còn chưa có mở miệng, Phổ Tư lại chính mình thở dài, lắc

lắc đầu nói: “Nhưng mà sau khi đưa bé kia lớn lên lại hại chết phù thủy, kết cục này chỉ sợ không tốt lắm??”

Nghe được lời nói của đôi phương, trên mặt Tô Hi không tự chủ được lộ ra ba hắc tuyến, lửa giận trong lòng càng lớn hơn: “Sau khi thê tử người sinh nở xong, liền đưa hài tử giao cho ta! Bằng không ta sẽ nguyên rửa người, nguyên rửa thê tử cùng hài tử của người, hơn nữa còn nguyên rửa đến chết mới thôi!”

Phổ Tư cúi đầu, không nói một câu. Tô Hi cho rằng hắn bị thái độ của mình dọa sợ rồi, nhìn bộ dáng hắn điềm đăm đáng yêu, nàng đột nhiên nảy sinh áy náy, nào biết hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, tai trong đỏ bừng rất là e lệ nói: “Kỳ thật?? Kỳ thật ta vẫn là một xử nam, không có làm lớn bụng mẫu thỏ, Tiểu Thỏ Thỏ tạm thời giao không được??”

“Đã không có lão bà, người còn đề nghị cái ý kiến này làm gì! Đồ con thỏ vô lại!”

Tô Hi đánh một chuông lên cái trán của Phổ Tư, hắn che cái đầu bị đánh lại, rũ lỗ tai nhìn về phía Tô Hi, trong mắt hồng hồng lóe lẹ quang, mặt đầy ủy khuất, thoát nhìn giống như thỏ con bị khi dễ.

Trong nháy mắt đó, Tô Hi đột nhiên cảm thấy trong lòng mình nảy mầm ra một cỗ xúc động, rất muốn sờ sờ lỗ tai cùng đầu hắn, trấn an hắn một chút, không biết tóc của hắn có giống như tai thỏ mềm mại như trong tưởng tượng hay không.

Ừm?? Thật mềm, bộ lông tinh tế sờ lên sạch sẽ lại mềm mại, không nghĩ tới một con thỏ cường tráng khỏe mạnh có thể như vậy, lại có lông tóc cùng lỗ tai mềm mại đáng yêu như thế??

Từ từ, nàng đang làm cái gì!

Ở nội tâm Tô Hi vang lên chuông cảnh báo, mới thành linh phát hiện tay mình đang sờ loạn một lúc ở trên đầu hắn, con thỏ kia mang về mặt tùy ý nàng chà đạp, giống như bị nàng xoa bóp là chuyện đương nhiên. Tô Hi sợ tới mức lập tức thu hồi tay, nào biết Phổ Tư bỗng nhiên đứng dậy nói: “Đúng rồi, chúng ta có thể tự mình sinh! Người khác sinh hài tử có thể gặp nguy hiểm, nhưng tự mình sinh ra an toàn hơn nhiều!”

“Cái gì?”

-----oOo-----

Chương 1: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

“Cái gì?”

Tô Hi kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền thấy đôi tai thỏ trên đầu hắn đang vui sướng run rẩy dựng thẳng, mà hắn không hề cảm thấy thẹn cảm lấy hai tay nàng, kéo cả người nàng tới lồng ngực rắn chắc của hắn, làm nàng có thể cảm nhận được hơi thở của nam nhân thành thực mơ hồ tản mát ra trên người hắn.

Trong nháy mắt Tô Hi có chút khản trương, lại nghe đến khẩu khí cực hồn nhiên thuần khiết của hắn: “Tuy rằng ta chỉ là một con thỏ, nhưng chỉ cần nỗ lực, vẫn là có thể làm cho Tô Hi sinh hài tử! Từ giờ trở đi chúng ta có thể cùng nhau cố gắng!”

“Gì?”

“Yên tâm, ta không giống như những con thỏ bình thường, ta là một con thỏ đặc biệt!” Mặt hắn đầy đắc ý, vỗ vỗ ngực nói: “Bảo đảm làm Tô Hi vừa lòng!”

“Lăn!”

Tô Hi cảm nhận sâu sắc mạch máu trong đầu mình đang nổ mạnh, nếu nàng luyện thuật riêng của phù thủy, hiện tại nhất định sẽ tự động nổ tan xác mà chết. Con thỏ chết tiệt này đến tột cùng là từ đâu ra? Nàng thật sự rất muốn làm thịt con thỏ đáng chết này ngay lập tức!

Theo thói quen Tô Hi tính lấy ma trượng, đôi tay trống trơn làm nàng sức nhớ tới ma trượng đã bị mình ném ở phòng bếp, mà hắn có ma pháp

kháng tính, lúc này nàng mới lần thứ hai nhớ tới dao phay bị cắm ở trên vách tường, đột nhiên cảm thấy đời người tịch mịch như tuyết. Ma pháp không được, bạo lực cũng không xong, nàng đến tột cùng nên làm gì mới có thể chinh chết con thỏ vô liêm sỉ này!

Nhưng mà còn chưa kết thúc, bởi vì thỏ nam đột nhiên chặn ngang bệ nàng lên, hưng phấn không thôi tiến tới tòa tháp.

“Sinh hài tử, sinh hài tử, cùng Tô Hi sinh một thằng nhóc.”

“Ai muốn cùng ngươi sinh thằng nhóc! Hơn nữa sao ngươi biết tên của ta?”

Đời này Tô Hi chưa bao giờ bị nam nhân ôm qua như vậy, lúng túng không ngừng giãy giụa, nhưng nàng không thể sử dụng ma pháp, toàn bộ động tác đối với con thỏ khỏe mạnh này mà nói chỉ như con kiến rung cây. Hắn không quan tâm một chân đá văng cửa tháp không khóa ra, ở trên cầu thang ba bước thành hai bước uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy lên, vui sướng nói.

“Không phải ở phía trên bảng hiệu bằng gỗ có viết là 『 Phù Thủy Tô Hi 』 sao? Tuy chữ viết đã mài đến không rõ lắm, nhưng với nhãn lực tốt của thỏ ta vẫn còn có thể nhận ra được!”

“??”

Trong lòng Tô Hi lại có cảm giác đau đớn, khi nàng đi vào sâu trong rừng rậm, từng hy vọng Tắc Đỗ Văn có thể tới tìm nàng, cho nên thiết trí một mộc bài có ma pháp dẫn đường, để cho hắn có thể tìm được mình.

Rốt cuộc nàng vì hắn làm nhiều chuyện như thế, mà hắn cũng tặng cho nàng nhiều lễ vật mỹ lệ như thế, cho phép thỏ non hẹn biển, nàng cho rằng sau khi nàng rời đi, có thể thay đổi quyết định liên hôn với công chúa nước láng giềng của hắn, nhưng nàng một ngày lại một ngày chờ, một ngày lại một ngày ngóng trông, Tắc Đỗ Văn chưa từng xuất hiện.

Một ngày lại một ngày qua đi, Tô Hi dần dần tuyệt vọng, nàng không muốn tin tưởng Tắc Đỗ Văn chỉ là vì lợi dụng mới tiếp cận nàng, nhưng cảnh tượng trong mộng cùng hiện thực tàn khốc không ngừng tra tấn nàng, cho nên nàng dựng lên một tòa tháp cao, dựng lên tường cao,

phong bế mình ở sâu trong rừng rậm, không tiếp xúc với người ngoài, thậm chí không bao giờ nguyện nói cho người khác biết tên của mình.

Nàng biết làm như vậy, mình sẽ không còn là “Tô Hi” nữa, mà là một bộ mặt phù thủy mơ hồ, không có tên, tuổi lại lớn, chính là cái loại người mà mọi người luôn dùng ngữ khí quý dị nhắc tới, sống một mình ở trong rừng sâu, lão vu bà cá tính quái dị dọa người.

Nhưng bây giờ nàng có thể làm gì đây?

Sau khi rời khỏi thôn trang, thế giới nàng cũng chỉ có Tắc Đồ Văn, mất đi hẳn, cả người nàng như bị đào rỗng, không biết nên làm như thế nào mới có thể bảo hộ tâm đã rách nát của mình, nàng cho rằng nàng đã sớm quên đi những việc này, nào biết chỉ một câu của hắn mà mọi thứ đã bị gợi lên hoàn toàn.

“Phòng Tô Hi ở trên đỉnh tháp đúng không? Có thể nhìn thấy phòng ngủ của Tô Hi rồi thật khẩn trương!”

Đang nhớ tới quá khứ cực kỳ chua xót, nhưng khi nàng đang đau lòng thì nghe được lời nói con thỏ của ngu ngốc này, đau buồn lập tức bị giảm bớt không ít. Phở Tư ôm nàng giống như ôm bông, ở cầu thang chật hẹp nhẹ nhàng nhảy lên, hoàn toàn làm lơ kháng nghị của Tô Hi, chăm chỉ rảo bước về phía phòng ngủ.

Hiện tại Tô Hi đã mất đi sức lực giãy giụa, chỉ bất đắc dĩ mở miệng nói: “Sao ngươi lại biết phòng ta ở đỉnh tháp.”

“Ta ở một bên ăn rau diếp, một bên nhìn bóng dáng bên cửa sổ để phỏng đoán Tô Hi đang làm cái gì.” Phở Tư vui mừng nói: “Đền ở đỉnh tháp luôn tắt trễ nhất, cửa sổ lại đẩy ra sớm nhất, cho nên ta đoán ngươi ngủ ở đỉnh tháp.”

“Ngươi không chỉ ăn vụng rau diếp của ta mà còn rình coi ta sao?” Mặt Tô Hi đầy vẻ không thể tin được, Phở Tư lại dừng bước chân, thực nghiêm túc lắc lắc đầu nói: “Tô Hi mới là món chính!”

“Bốp!” Tô Hi bốp một chưởng lên trên mặt hắn: “Hóa ra tiểu gia hỏa này không chỉ ăn trộm rau diếp mà là cuồng rình coi!”

Mặc dù Tô Hi tức đến toàn thân phát run, Phổ Tư như cũ không cảm thấy hổ thẹn, còn thừa cơ đem mặt mình vùi trong lòng bàn tay của nàng, mang theo nũng nịu nói: “Người ta vẫn luôn ngưỡng ngừng tiếp cận, không nghĩ tới hôm nay Tô Hi thế nhưng cùng ta sinh hài tử, ô ô, nhất định là trời cao cảm động sự kiên trì bền bỉ của thỏ nhỏ ta.”

Đủ rồi! Kiên trì bền bỉ gì, kiên trì bền bỉ trộm rau diếp hay là rình coi? Gia hỏa này thế nhưng còn có mặt mũi ngậy thơ, cho dù tai thỏ dài đáng yêu thế nhưng lại là biến thái cuồng rình coi! Bởi vì trào diễn quá nhiều, Tô Hi đã không còn sức để nổi giận, chỉ có thể tùy ý để hân ôm nàng đến phòng đỉnh tháp, nhẹ nhàng mà đặt nàng ở trên giường gỗ không quá bền chắc.

Lúc này Tô Hi đã sớm từ bỏ ý định muốn kháng cự, không thể thi triển ma pháp, không có vũ khí cũng không có sức lực phù thủy, đối mặt với nàng là một nam nhân cực kỳ cường tráng cao to, nàng căn bản không hề có sức chống cự, mặc dù nam nhân kia giống với con thỏ.

Nào biết sau khi Phổ Tư đặt nàng ở trên giường, chỉ là giúp nàng cởi giày, đắp chăn đàng hoàng, sau đó ghé vào mép giường không nhúc nhích, Tô Hi nhắm mắt lại có chút tuyệt vọng đợi trong chốc lát, sự tình sợ hãi cũng không có xảy ra như mong muốn, nàng mê hoặc mở to mắt quay đầu nhìn, liền thấy Phổ Tư ngẩng đầu nhìn nàng.

Tô Hi muốn đặt câu hỏi, lại không biết chính mình nên hỏi cái gì mới tốt, Phổ Tư giống như đã biết ý của nàng, mỉm cười nói: “Ta sẽ không làm hại Tô Hi, yên tâm ngủ đi.”

Khi Phổ Tư cười, nụ cười đó hoàn toàn khác biệt so với lúc trước, đôi mắt hồng bảo thạch dường như mang theo tia ôn nhu hiểu rõ, dường như có thể phát hiện nàng không muốn lộ ra vẻ yếu ớt, Tô Hi đột nhiên cảm thấy ngực mình ần ần đau, nàng nghĩ đã lâu lắm rồi mình không được người khác ôn nhu đối đãi như vậy, nên mới vì những lời này mà cảm động đến cơ hồ muốn đỏ hốc mắt.

Đương nhiên Tô Hi không có khóc, nàng chỉ cố gắng xây lên một trái tim lạnh lùng nói: “Người không chỉ biến thái rình coi ta mà còn ăn trộm rau diếp, ôm ta đi lên chỉ là muốn nhìn lên phòng ngủ của ta?”

Phổ Tư đột nhiên ngẩng đầu lên, chạm vào hai má e lệ nhìn đông nhìn

tây nói: “Cũng đúng, khó được có cơ hội đến phòng ngủ, nhất định phải nghiên cứu kĩ một chút, mới có thể biết Tô Hi thích bố trí như thế nào, sau này mới có thể dựng lên một mái ấm!”

“Ngày mai ngươi còn muốn tới?”

“Đương nhiên, thật sự không dễ dàng để nói lên lời mà.” Phở Tư cúi đầu xuống cuốn ngón tay, bàn tay mềm mại mượt mà dưới lông thỏ, có thể nhìn thấy lỗ tai đỏ rực đến rõ ràng: “Ngày mai ta không cần nhìn lên nữa, có thể quang minh chính đại mà nhìn.”

Từ từ, cái gì mà có thể quang minh chính đại nhìn, gia hỏa này muốn thăng cấp sao? Tô Hi nhìn tướng tá của Phở Tư rất lớn mà cũng rất e lệ, ngoài ý muốn phát hiện mình đối hấn cũng không phản cảm, không biết như thế nào, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một ý tưởng, ma xui quỷ khiến làm nàng liền buột miệng thốt ra.

“Ngươi thích ta?”

Phở Tư bỗng nhiên nhảy dựng lên lại rầm một tiếng ngã xuống, che mặt quỳ rạp trên mặt đất hơi hơi run rẩy, nhỏ giọng mà nói: “Thích??”

Tô Hi ngồi dậy tới nhìn con thỏ lớn run rẩy nằm trên mặt đất, trong lòng không biết là tư vị gì, chỉ là nhin không được lắm bả hỏi: “Ngươi căn bản không quen biết ta, vì sao lại thích ta.”

Tựa như lúc ấy nàng căn bản không quen biết Tác Đỗ Văn, nàng lại cảm thấy chính mình yêu hấn như vậy, hiện tại ngẫm lại, mình thật khờ, hoàn toàn không quen biết đối phương đã cho rằng mình thích đối phương, thật sự là một việc ngu không ai bằng, nhưng vì sao trên thế giới này đầu đất lại nhiều như thế?

Phở Tư bò người lên, lại khôi phục tư thế ghé vào mép giường nàng, thực nghiêm túc nói với nàng: “Thích có thể có rất nhiều lý do, nhưng có đôi khi thích không vì lý do gì, chỉ là đơn thuần là thích. Ta thích Tô Hi, cùng với chuyện có biết Tô Hi hay không, cũng không phải là cùng một chuyện.”

Phở Tư nói tới đây tạm dừng một chút, một đôi mắt trong suốt hồng bảo thạch lưu chuyển kỳ dị sáng rọi: “Nhưng mà bởi vì ta thích Tô Hi, cho

nên ta sẽ tận cố gắng đi tìm hiểu nàng.”

Trong lòng Tô Hi hơi hơi động, nàng vốn cho rằng trên đời này, vĩnh viễn sẽ không có ai thích nàng, nào biết gia hỏa này thế mà nói ra những lời này. Nàng nghĩ muốn tìm một người làm bạn, làm một người bạn có thể bên cạnh nàng dài lâu, cho nên nàng càng ngày càng muốn có hài tử, nếu không muốn cướp hài tử của người khác, cùng người mình thích sinh một bảo bảo, có lẽ là một lựa chọn không tồi.

“Tốt lắm?? Người ăn vụng rau diếp của ta lại rình coi ta, hiện tại ta quyết định, người phải giúp ta có một hài tử mới được.”

Phổ Tư sững sốt một chút, tròng lớn đôi mắt, tai thỏ run rẩy, một hồi lâu mới buồn chán hỏi: “Nhưng mà ta không có bảo bảo a!”

Tô Hi trợn trắng mắt: “Cho nên.”

Phổ Tư đột nhiên đứng lên, bắt đầu vòng quanh giường đệm, trong cổ họng còn mơ hồ phát ra thanh âm xì xào. Tô Hi ngồi ở trên giường, không hiểu lắm hẳn đang muốn làm cái gì, hiện tại nàng đã bắt đầu hồi hận khi vừa mới buột miệng thốt ra câu nói đó, không biết chính xác ở ngoài của Phổ Tư, hẳn chính là con thỏ a! Cho dù ngoại hình là người, nhưng vẫn không thể che đậy được tai thỏ thật dài của hắn, nếu là thật sự cùng hắn sinh, sau khi sinh ra hài tử vẫn là con thỏ?

Nghĩ đến đây Tô Hi đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, hoài nghi chính mình có phải hay không bị lây bệnh ngu xuẩn con thỏ này, nhưng mà nàng còn không kịp mở miệng đòi ý, Phổ Tư bùm một tiếng liền nhảy lên trên giường gõ không quá bền chắc của nàng, lấy đôi tay chống cạnh giường, quỳ bò ở trên người nàng, nhìn thẳng nàng, thậm trọng nói: “Ta sẽ cố gắng.”

Từ từ, kỳ thật người có thể không cần cố gắng như vậy đâu! Tô Hi còn chưa kịp nói ra câu này, cả người đã bị hắn đè ở trên giường, tiếp theo con thỏ kia liền chui đầu vào trong ngực nàng, liều mạng dùng cằm cọ xát ngực nàng, giống như đang làm nũng với nàng, hoàn toàn quên hiện tại hắn là một nam nhân cường tráng.

Tô Hi mặt đỏ bừng muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại cố tình ở trên người nàng cọ tới cọ lui, hai lỗ tai ở trước mắt nàng không ngừng đong đưa,

làm cho tâm nàng mềm yếu, muốn nắm lỗ tai của hắn tùy tiện đùa giỡn. Còn không thể nói con thỏ vô sỉ kia một bên cọ cọ người, một bên còn không quên dùng miệng nhai nhai cắn áo nàng, da thịt của nàng rất mẫn cảm, khiến cả người nàng trở nên khô nóng khó nhịn, nội tâm điên cuồng không thôi.

Tô Hi nghĩ chắc mình cô đơn đã lâu lắm rồi, bị một nam nhân xa lạ, trên đầu còn có tai thỏ ôm nhiệt tình như vậy, thân mật làm nũng cùng kề sát, nàng thế nhưng không thể hạ quyết tâm ra sức kháng cự.

Lý trí kêu nàng đẩy ra Phở Tư, thân thể lại không tự chủ được mềm mại, cảm thụ hơi thở nóng bỏng phát ra từ người hắn, nhìn cánh tay rộng lớn của hắn, cuối cùng tay Tô Hi không hề đẩy hắn ra, thậm chí bắt đầu chậm rãi vỗ an ủi đường cong hoàn mỹ lưng hắn.

Trước mắt nàng vẫn có thể thấy cơ bắp rõ ràng, xem ra người nam nhân này cũng có chút kháng cự, dù sao làm như vậy sẽ khiến Tô Hi có cảm giác bị uy hiếp. Nhưng có lẽ là bởi vì Phở Tư vô tình để lộ ra ôn nhu, cũng có lẽ là bởi vì hắn có đôi tai thỏ còn có bộ dạng vô tội, Tô Hi kinh ngạc phát hiện chính mình ở trong khoảng thời gian ngắn, đối mặt hắn không hề sợ hãi.

Trên người hắn rất nam tính, sờ lên nóng bỏng lại nhẵn nhụi, ẩn chứa sức lực khó có thể tưởng tượng được, chỉ cần nàng thoáng dùng sức ấn lên, da thịt sẽ căng lên ngay lập tức, dưới đầu ngón tay nàng có thể cảm nhận được da thịt phía dưới nóng bỏng như thế nào.

Phở Tư có ngũ quan ngoại quốc, tình ý sâu sắc, không hề che giấu vẻ nam tính đặc biệt, từ trước đến nay không phải nàng có sở thích yêu thích vẻ bên ngoài, nhưng hắn mang theo vẻ tươi mát cùng với gương mặt vô hại, bộ lông mềm mại và tai thỏ đáng yêu, lại càng mê hoặc Tô Hi.

Cảm nhận được sự ôn nhu âu yếm của nàng, Phở Tư từ điều chỉnh tư thế một chút, nắm tay nàng để xuống eo hắn sờ soạng, Tô Hi bưng tỉnh muốn rút về tay, lại cảm nhận được một đoàn lông tơ mềm mại ở lòng bàn tay nàng khẽ vuốt, như có như không xôn xao sâu trong nội tâm nàng.

“Cho Tô Hi sờ sờ cái đuôi.”

-----oOo-----

Chương 1: -3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

“Cho Tô Hi sờ sờ cái đuôi.”

Phổ Tư nhìn Tô Hi, nháy con ngươi xinh đẹp nói, cùng lúc này nàng có thể cảm nhận được đoàn lông dưới lòng bàn tay nàng, lại nghĩ đến lông lá xù xì của con thỏ kia, cái đuôi ngắn tròn vo đáng yêu, đang ở trong tay mình lăn lộn, Tô Hi cuối cùng nhìn không được cầm chặt lòng bàn tay, dường như nảy sinh ý nghĩ ác độc bắt đầu vui vẻ vuốt ve.

Bị Tô Hi đùa bỡn cái đuôi như vậy, Phổ Tư chẳng những không tức giận, còn đóng đưa cái miệng hùa theo nàng mặc nàng chà đạp, đồng thời hân còn lớn mật vươn đầu lưỡi liếm khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng đem hơi thở dễ ngủ của hắn đến mặt nàng, sau đó vươn tay tới thoát áo phủ thủy của nàng đi.

Đối với chuyện tính phúc này ở thôn phù thủy không giống như những nữ nhân ở bên ngoài, nhưng Tô Hi cũng không phải là loại phù thủy dễ dàng có thể cùng người tận tình giao cấu. Lúc trước tình cảm của nàng với Tắc Đỗ Văn rất nồng đậm, cũng từng triền miên lâm li, chẳng qua lúc ấy Tô Hi nhớ tới trên ngực mình có cái bớt dữ tợn, e ngại mà ngăn trở Tắc Đỗ Văn tiến thêm một bước, cũng bởi vậy mà hai người vẫn chưa phát sinh qua quan hệ.

Sau khi Tô Hi thất tình, quá khứ qua đi, tất cả chuyện tình đều vỡ vụn, bây giờ bị nam nhân xa lạ cởi áo tháo thắt lưng, gặp mặt không đến một đêm liền phải phát sinh quan hệ, tựa hồ đều không sao cả. Ít nhất người nam nhân này có hơi thở mê người, thân thể tràn ngập mị lực, hơn nữa lúc nào cũng nghĩ lấy lòng nàng, đối với một người cô đơn tịch mịch, do thất tình mà tan nát cõi lòng như vậy đã đủ rồi.

Hiện tại nàng chỉ cần được an ủi, được lấp đầy, đối với việc xảy ra sau này, có thể thấy hồi hận hay không, bây giờ cô không suy nghĩ đến

chuyện này.

Nghĩ vậy, Tô Hi buông lỏng đuôi Phở Tư, âu yếm nắm thật chặt vòng eo và hông của hắn, cảm thụ được vật cứng nóng cháy ở giữa hai đùi nàng không ngừng động đậy, rồi sau đó nàng cắn chặt răng, nhanh chóng vòng hai chân ôm lấy vòng eo mê người của hắn, bắt đầu hòa theo sự trôi chảy của hắn.

Thấy nàng đáp lại tích cực như vậy, Phở Tư đầu tiên là sững sờ một chút, rồi mới động tình mà muốn ngậm lấy cánh môi của nàng, Tô Hi quay mặt qua chỗ khác, tránh đi nụ hôn này, nhàn nhạt nói: “Không được hôn ta, mặt khác muốn như thế nào đều có thể được.”

“Tô Hi??”

Ánh mắt Phở Tư tối sầm lại, lông mi tuyết trắng rũ xuống nồng đậm, dùng đôi môi ấm áp đảo qua cằm nàng, đến chiếc cổ mảnh khảnh, rồi dừng lại ở xương quai xanh của nàng, sau đó thấp giọng gọi tên nàng, giọng nói của hắn so với Tắc Đỗ Văn còn trầm thấp hơn, khi phát ra tiếng động hầu kết hơi hơi hoạt động lẫn xuống hoặc nhân âm điệu, một tiếng này giống như đập trong lòng ngực nàng, làm nàng tâm hoảng ý loạn, không biết như thế nào cho phải.

Buổi tối mùa hè, Tô Hi vốn dĩ không mặc nhiều lắm, sau khi bị hắn rút đi áo đen, trên thân cũng chỉ dư lại áo sơ mi mỏng, Phở Tư đem tay từ vạt áo tiến vào, ôn nhu mà vuốt ve da thịt có chút lạnh của nàng, tay hắn có vài vết chai mỏng, dường như nhiệt năng có thể khiến trên người nàng bốc cháy lên ngọn lửa, mà tay của hắn phủ lên nàng làm cho Tô Hi cảm thấy trái tim dường như đã bị hắn niết ở trong tay, phập phồng phập phồng chỉ có thể theo lòng bàn tay hắn truyền đến mạch đập nhảy lên.

Nàng muốn đẩy ra hắn tay, lại phát hiện mình không thể lay động hắn dù một chút ít, nàng ngẩng đầu lên nhìn phía hắn, liền phát hiện hắn đang chuyên chú nhìn nàng, đáy mắt chứa đầy cảm xúc mà nàng không thể phân biệt, bi thương, vui sướng, thống khổ, phần nộ, làm cặp kia giống như muốn chảy muốn.

Nàng có chút mơ hồ khi không hiểu thế nào mà từ một cặp mắt có thể hiểu được nhiều cảm xúc đến như thế, một con thỏ cần gì phải rồi rảo nhìn nàng như thế, chẳng lẽ nàng đoạt lấy cà rốt của hắn? Nhưng mà

nàng cũng không có cơ hội miệt mài theo đuổi, bởi vì Phở Tư rất nhanh đã buông lỏng tay ra, cúi đầu xuống chuyển tới giữa hai chân nàng, tách bắp đùi nàng ra, làm lộ ra chỗ u mật của nàng.

Quần lót mỏng xuyên thấu, có thể mơ hồ nhìn ra dáng vẻ nơi riêng tư, u cóc của Tô Hi tỏa ra nồng đậm hương thơm nhìn rất bắt mắt, Phở Tư dùng đầu ngón tay cách quần lót ở u cóc gian nan di chuyển, mặt Tô Hi đỏ bừng vịn vẹo muốn tránh đi đùa bỡn, vẻ mặt hấn vô tội ngẩng đầu, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “Tô Hi Tô Hi, trong bụi cỏ có cái gì?”

“Câm miệng! Đến chuyện này con thỏ người cũng làm không xong à?? A!”

Tô Hi nũng nịu âm cuối chưa xong, Phở Tư đã bắt đầu vươn đầu lưỡi liếm láp quần lót của nàng, vải dệt mỏng căn bản không ngăn cản được sự thăm dò nóng bỏng của hắn, rất nhanh đã ướt đầm trở nên trong suốt, dính sát vào hạ thân mẫn cảm nàng, dẫn đến một loại dính nhớp ngứa ngứa hư không.

Tô Hi run rẩy suy nghĩ kẹp chặt hai chân, nhưng Phở Tư làm sao có thể để nàng theo ý nguyện, hắn đưa tay dễ dàng ngăn chặn động tác của nàng, rồi sau đó đưa ngón tay vào bên trong quần lót thăm dò, rút tay ra sờ sờ mũi ụy khuất nói: “Rõ ràng nói muốn ta làm gì cũng được mà.”

“Ta nói bây giờ sao?? A?? Hô?? Con thỏ xấu xa?? Dừng?? Dừng lại mau??”

Tô Hi còn không kịp nói ra hai chữ hồi hận, tay Phở Tư linh hoạt thăm dò giữa hai chân nàng sờ sờ đoá hoa, thăm dò hạch nhụy, bắt đầu bừa bãi vuốt ve. Tô Hi bị làm cho cả người run lên, gắt gao nắm đầu tóc của hắn, thế nhưng cặp tai thỏ của hắn lại ở trong lòng bàn tay nàng, lông mềm quét qua lòng bàn tay làm mặt nàng đỏ bừng, bị trêu đùa như vậy, tay của nàng chỉ có thể vô lực thả xuống, một chút đe dọa cũng không có tác dụng.

Lúc này Phở Tư đang bận rộn kéo chiếc quần lót đang vướng víu kia xuống, Tô Hi muốn đá văng hắn xuống, nhưng dường như tay hắn có ma lực, linh hoạt nắm lấy cẳng chân nàng, chậm rãi chế trụ mắt cá chân của nàng, thuận tiện chế trụ hai chân, hắn kiểm soát lực đạo trên tay để không làm đau nàng, nhưng lại làm người ta khó có thể kháng cự, Tô Hi

chỉ có thể trơ mắt nhìn quần lót ướt đầm bị cuốn đến bên chân, không tiếng động rơi xuống mặt đất.

Tới rồi tình trạng này, Phở Tư đã không còn che giấu mong muốn tà ác của mình với nàng, hắn nằm sấp ở nàng giữa hai chân, nhẹ nhàng xoa xoa đóa hoa của nàng, đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm nơi non mềm của nàng không rời, hân hoan nói: “Ta đã tìm thấy tiểu huyết của nàng rồi.”

“Câm miệng, tiểu huyết cái gì chứ!”

“Tiểu huyết thuộc về thổ thổ.”

“Không phải của ngươi aaaaa??”

Trong lúc Tô Hi giận dữ mắng mỏ, hắn lại vươn lưỡi dài, không chút khách khí đem nơi mềm mại đó giữ chặt, liếm mút nghiền ép. Trong nháy mắt đó, Tô Hi không khỏi thét chói tai, cho đến khi thân thể nàng run run không hề có sức kháng cự, Phở Tư mới buông lỏng miệng ra, có chút không cam lòng mà ở phía trên liếm đi liếm lại hai lần, ánh mắt khiêu khích nhìn Tô Hi, tức giận nói: “Của ta, tất cả đều là của ta! Cái miệng nhỏ phía trên không cho ta nếm, miệng nhỏ phía dưới liền là của ta.”

“Ngươi được đăng chân lên đăng đầu hả con thổ kia??”

Tô Hi ngoan độc nói, thế nhưng Phở Tư chỉ ngửa đầu hừ một tiếng, thậm chí trên đầu hai lỗ tai đều thẳng về phía trước, toàn thân thổ tỏa ra đắc ý hiêm thấy, mà con thổ này thế nhưng còn có mặt mũi tiếp tục nói: “Thổ thổ không chịu được đói, có thể ăn nhanh ăn nhiều một chút.”

Hắn vừa nói, một bên cúi xuống không ngừng tám tặc liếm mút khe hở e lệ khép kín của nàng, chỉ thấy hắn từ dưới lên trên liếm hoa huyệt của nàng, không chừa chỗ nào, trong chốc lát lại không ngừng liếm quét dần dần tiến tới hoa huyệt, khi Tô Hi thở gấp, hắn có ý xấu liếm liếm môi, nhưng chưa hoàn toàn mở miệng: “Sau khi tiểu huyết bị liếm lớn thật nhanh, trở nên hồng hào, nhất định là muốn bị ăn nhanh luôn đây này?”

Phở Tư ra vẻ thanh thuần không biết xấu hổ nói, làm Tô Hi hận nghiền răng, nhưng nàng lại không cách nào phủ nhận thân thể của mình sau khi bị hắn liếm, thật sự rất hưởng thụ. Nàng cho rằng thân thể mình khi bị

nam nhân xa lạ khiêu khích thì thân thể của mình sẽ có chút kháng cự, nhưng sự thật đều trái ngược với suy nghĩ của nàng, cảm thụ cảm giác vui sướng mà hắn mang lại cho mình, khiến toàn thân tê dại nói không nên lời.

?? Phở Tư thừa thắng xông lên, lấy hai ngón tay luật động ở nơi ướt át của nàng, trong lúc Tô Hi kinh ngạc, một ngón tay thon dài chậm rãi khuấy động từ từ trong cơ thể mình.

Cơ thể Tô Hi cứng đờ, run rẩy muốn kẹp chặt hoa huy*t, nhưng nàng thật sự không thể chống cự được sự trên đùa bỡn của Phở Tư, ngón tay mạnh mẽ nóng rực, vừa ôn nhu vừa bá đạo ở hoa huy*t quấy, âu yếm nơi mềm mại kiêu nộn mà nàng chưa bao giờ chạm đến.

Mỗi một tác động kiên nhẫn thăm dò, đem tất cả nơi thần bí của nàng đánh thức, hoa huy*t căng lên dần dần khép mở, phun ra mật dịch, đôi mắt xanh biếc của Tô Hi dần dần thất thần, khi Phở Tư đưa tay ấn ấn lên hoa huy*t non mềm kia, Tô Hi khó có thể áp được yêu kiều rên lên, chụp mu bàn tay hắn nói: “Dừng, dừng lại? Nơi đó không được a a a??” “Ai nha!”

Phở Tư kinh hô một tiếng, ngón tay thứ hai thừa dịp hoa huy*t đang nhấp nhô khép mở mà thờ dốc, không hề phòng bị mà đưa vào, Tô Hi tức giận trừng mắt, vẻ mặt giảo hoạt khi thực hiện được gian kế của mình, rất là cố ý nói: “Là Tô Hi đem ngón tay của ta hút vào nha.”

“Ngươi??”

Hai tai Tô Hi đỏ bừng muốn mắng hắn, thế nhưng Phở Tư khép chặt hai tay hung hăng đâm chọc ma sát nơi non mềm của nàng, nhanh chóng thọc vào rút ra hoa huy*t nàng, Tô Hi điên cuồng đá đập lung tung, chân tay giãy giụa, Phở Tư dứt khoát dùng miệng dán lên hoa hạc nàng, một bên nếm huyết nộn, một bên nghiền nát nàng, làm nàng vui sướng lên đỉnh.

Tê dại khoái cảm từng đợt phát ra từ người nàng, Tô Hi đá đập hai chân đã mất lực lớn, không ngừng phát run, ngón chân xinh xắn cuộn rút, dường như chống cự này không nói nên lời.

Tô Hi không hiểu thân thể của mình vì sao lại có cảm giác như vậy,

chính nàng cũng khó có thể kiềm lòng nổi, thân thể như vậy rất xa lạ với nàng, giống như nàng chưa từng bao giờ có được thân thể này, mà Phổ Tư mới đúng là người nắm giữ thân thể này.

? Làm mình không thể kháng cự được thể hiện ra trước người lạ, đặc biệt là nam nhân xa lạ trước mặt, đối với phù thủy mà nói chuyện này rất nguy hiểm, chính bản thân Tô Hi cũng không hiểu được chuyện này, Phổ Tư vừa lấy tay vừa sử dụng miệng đùa bốn cơ thể nàng, lỗ tai căng mềm cũng không an phận mà vén cao quần áo còn lại trên người nàng lên, chà xát đùa giỡn hai vú nàng, lông tơ kích thích làm vú nàng phải căng phồng lên, đầu v* từ từ dựng thẳng.

Tô Hi che kín con người đầy ham muốn của mình, hạ thân vui sướng làm đầu nàng bùng nổ, trước mắt tai thỏ đã chiếm toàn bộ mắt của nàng, nàng vươn tay bắt lỗ tai ấm áp mềm mại kia, giống như muốn ổn định thân mình, để khoái cảm không tràn ngập đầu mình, nhưng tai thỏ của Phổ Tư lại gian manh dẫn nàng âu yếm da thịt của mình, thậm chí đùa bốn hai vú.

Bây giờ ngọn đèn trên đầu tháp đã tắt, chỉ thấy làn da có chút thâm, bộ lông trắng như tuyết của người nam nhân cường tráng, nằm sấp ở giữa hai chân của nữ tử xinh xắn, không ngừng liếm láp thọc vào rút ra ở chỗ riêng tư của nàng, làm đóa hoa kia dần dần nở rộ, mà tóc của nữ tử toán loạn, biểu tình hoảng hốt ôm lấy đầu tai thỏ và âu yếm vú của mình, thỉnh thoảng phát ra thanh âm yêu kiều, thở gấp.

Vừa mê hoặc vừa thủ dâm, Tô Hi chú ý cái bớt dữ tợn trên ngực mình đã lộ ra, nhưng nàng hoàn toàn không để bụng, Phổ Tư cũng không phải Tác Đỗ Văn, nàng đối với Phổ Tư không phải loại tình cảm lưu luyến mà e lệ, cũng không để bụng trong mắt Phổ Tư mình đến tột cùng là bộ dáng gì.

Phổ Tư nói hấn thích nàng, nhưng Tô Hi không cảm nhận được thích sâu đậm như thế nào, đối với hấn biểu đạt tình cảm, nàng cũng không nghĩ gì, điều duy nhất bây giờ là cảm thụ cảm giác hấn mang đến, có thể làm nàng bỏ xuống hết thấy, quên đi cảm giác đau đớn mà Tác Đỗ Văn mang lại cho nàng đau.

Cho nên nàng càng thêm phóng túng chính mình, thừa nhận dụng tâm khiêu khích lấy lòng, cảm nhận được nàng dần dần trầm luân, Phổ Tư

càng không chút khách khí tính đưa cả đầu lưỡi vào bên trong hoa huy*t, cùng ngón tay nhanh chóng ra vào hoa huy*t không ngừng khép mở.

Ái dịch trong suốt không ngừng trào ra, đem đóa hoa từ từ nở rộ, mật ngọt chảy ra mặt Phở Tư, hấn tham lam dùng đầu lưỡi quét liếm, ngón tay hấn không ngừng khuấy đảo, chậm rãi tràn ra hoa huy*t, khiến cho nữ tử chưa từng thử qua cảm giác này, nhộn nhạo đậm mị.

Động tác của Phở Tư càng thêm kịch liệt, nhanh chóng đâm vào rút ra cơ thể nàng, Tô Hi co rút thân thể bất lực rên rỉ, hoa huy*t then thùng, bị Phở Tư chơi mà không biết mệt, không ngừng tích lũy vui sướng khiến cho thân thể của nàng căng chặt, đầu lưỡi Phở Tư tham nhập vào trong cơ thể nàng, quét đến nhụy hoa yếu ớt, nàng rút cuộc không chống cự được sự mãnh liệt do khoái cảm đem lại, co rút phun ra lượng chất lỏng lớn.

Trong nháy mắt, Tô Hi hoàn toàn không thể hô hấp, trừ bỏ thân thể vui sướng còn lại nàng không biết gì nữa, giây tiếp theo nàng thở phì phò, thoáng khôi phục lý trí, Phở Tư nhẹ kêu tên nàng, cả người ghé vào trên người nàng, dùng mũi cọ cọ thăm dò nàng, nàng một chương đánh lên chóp mũi hấn, che khuất vẻ mặt làm tim nàng đập không ngừng, cắn răng nói: “Ta không muốn ở dưới.”

Phở Tư nghiêng nghiêng đầu, trên đầu lỗ tai khẽ nhúc nhích, rồi mới hấn vươn đầu lưỡi bắt đầu liếm lòng bàn tay Tô Hi, nàng nghĩ rút về tay, Phở Tư lại bắt được nàng, dùng sức ở trong lòng bàn tay nàng lè lưỡi liếm, làm nàng muốn lên đỉnh lần hai, hấn mới mỉm cười nói: “Được, vậy Tô Hi ở trên.”

Phở Tư nói xong liền đứng dậy, bế lên Tô Hi để nàng hai chân ngồi vòng qua eo hấn, như vậy còn cảm nhận được dương v*t đang căng nóng của hấn, nàng vô lực mà dựa vào ngực hấn rồi rắm, theo hô hấp hấn phập phồng, không biết chính mình có nên lấy hết can đảm, để nhìn vật sắp tiến vào cơ thể nàng hay không.

Khi nàng còn trong bàng hoàng, Phở Tư vô cùng thân mật dán lên mặt nàng, nhẹ gặm lỗ tai nàng hỏi: “Tô Hi không muốn nhìn sao?”

Trong lòng Tô Hi cả kinh, miễn cưỡng trấn định hỏi: “Xem cái gì?”

“Xem hai chúng ta hợp làm một.” Phở Tư đột nhiên gắt gao ôm nàng, nhắm mắt lại ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Ta đợi đã lâu rồi, cuối cùng cũng có thể ở bên Tô Hi, lại còn có thể cùng Tô Hi kề cạnh như vậy, thật sự rất hạnh phúc??”

Giọng nói của Phở Tư hết sức mê người, trầm thấp từ tính, ít nhiều sẽ làm người khác có cảm giác thành thực, nhưng từ trong miệng hắn nói ra không làm người ta phản cảm, được hắn cẩn thận ôm vào trong ngực như vậy, nghe hắn bày tỏ tình cảm, mặc dù tâm Tô Hi đã đóng kín cửa, nhưng không thể không vì hắn mà mở ra một góc nhỏ.

Tuy nàng không muốn thừa nhận, nhưng xác thật con thỏ này rất có mị lực, có thể dễ dàng tác động đến cảm xúc người khác, lại không khiến cho người ta sinh ra cảm giác đề phòng cùng kháng cự, giống như vừa vô hại vừa thuần khiết, trên thực tế gia hỏa này mới là người có lực sát thương lớn nhất?

Nghĩ đến đây, Tô Hi đột nhiên có chút không vui nói: “Nói mình ngây thơ, nói mình là xử nam, nhưng là thuần thực như vậy??”

Bỗng nhiên cảm giác trong giọng nói của mình có chút ghen tuông, Tô Hi ngừng lại, không nói thêm gì nữa, nào biết Phở Tư lại nhanh đứng thẳng người, bắt được bả vai Tô Hi, lỗ tai hồng hồng nồn nóng giải thích nói: “Ta thật sự chỉ có Tô Hi mà thôi, từ trước đến nay ta không cùng với thỏ nữ nào hay nữ tử nào phát sinh quan hệ.”

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Tô Hi, Phở Tư ủy khuất cúi xuống sờ sờ lỗ tai, rồi bổ sung thêm: “Đương nhiên cũng không có làm với nam nhân nào khác, trong lòng ta chỉ có nàng, vẫn chỉ có nàng mà thôi.”

Tô Hi bĩu môi, không muốn cùng hắn dây dưa vấn đề mà đối với nàng là râu ria này nữa, mà Phở Tư rất nhanh tỉnh lại, hứng thú bưng bưng điều chinh tư thế của hai người, hắn xao động đung đưa tiểu thỏ thỏ, không ngừng hướng về phía hoa huy* t đang ướt đầm mà miệng còn chống đối.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

-----oOo-----

Chương 2: -1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tír Phương Team

Ngay từ đầu Tô Hi đã cảm thấy có chút không quen, hơi vắn vẹo mông muốn tránh thoát, nhưng dục vọng trong cơ thể nàng đã bị hấn đánh thức hoàn toàn, không bao lâu sau, nàng cảm thấy cơ thể trống rỗng đầy khát vọng, không tự chủ vươn tay ôm cổ hấn, run rẩy nỗ lực mở rộng chân, nhắm mắt lại cảm thụ hạ thân bị cự vật từng chút từng chút ra vào.

Mặc dù vừa rời hoa huy*t đã đủ ẩm ướt, nhưng tiểu huyết chưa bao giờ bị côn th*t xâm lược qua, đương nhiên không có khả năng thuận lợi nuốt vào thịt khối thô to này.

Cảm nhận được thịt non trong hoa huy*t gắt gao cắn hạ thân hấn, rất khó có thể tiến vào thêm, hơn nữa nhìn vẻ mặt Tô Hi nhắm mắt khó nhìn, Phô Tư có chút khản trương không ngừng hôn lên mặt Tô Hi, lấy lòng nói: “Một chút nữa có khả năng sẽ đau, Tô Hi đừng sợ.”

Tô Hi mở to mắt, đang muốn lạnh lùng trả lời hấn một câu có gì đáng sợ, có đau cũng không có khả năng đau như khi phát hiện người mình yêu chỉ muốn lợi dụng mình, nhưng khi nhìn thấy hấn khản trương đến nỗi tai cũng bị đè thấp xuống, đột nhiên trong lòng mềm nhũn, muốn nói gì cũng không nói ra được.

Nghĩ tới con thỏ này mới chỉ quen biết nàng, nhưng lại liều mạng thể hiện tình yêu, lại nghĩ đến bản thân mình đã từng trả giá cho một tình yêu khờ dại, nàng mềm mại không lên tiếng, dùng tay nhẹ nhàng sờ trôn ngũ quan thâm thúy của hấn, rồi mới lại nhắm hai mắt lại, dựa ở cổ hấn, cảm thụ độ ẩm phát ra trên người hấn.

Tô Hi đáp lại như vậy làm Phô Tư yên tâm lại, nâng eo mông nàng lên, chậm rãi ngồi trên người hấn, có thể thấy huyết khẩu phẫn nộ cùng hoa huy*t đầm đìa nước dần dần bị vật tím đen thô to xâm lược đến căng ra. So với bắp đùi thon thả, trắng hồng, đường kính của côn th*t dường như không có chút liên hệ nào với tỉ lệ này, vật tà ác lớn đến dọa người được khảm ở giữa hai chân nàng, cao triêu trong cơ thể nàng đầy mạnh, phảng phất tùy thời đều có thể tách nàng thành hai nửa.

Huyệt khẩu cùng tầng tầng cánh hoa bị cơn th* t căng ra dường như không thể cất chứa thêm được nữa, nhưng bởi vì cơ thể nàng ở trên ép xuống, khiến cho hoa huy*t không thể không từng chút từng chút nuốt xuống cự vật, làm Tô Hi cảm thấy vừa ngọt ngào vừa hoảng hốt thống khổ.

Lúc này thân thể của nàng có chút hư không tê dại, rồi lại mang theo đau đớn khó có thể nói rõ, nàng khát vọng lập tức bị lấp đầy, nhưng từng chút từng chút bị căng ra đau đớn, làm nàng không khỏi nghĩ tới Tắc Đồ Văn.

Tắc Đồ Văn từng hôn qua nàng, ôm qua nàng, nói nàng là tình cảm chân thành nhất của hắn trong cuộc đời này, nàng vì hắn chế tác ma dược hoặc sẽ nói cho hắn một ít ma pháp thất truyền, những lúc như vậy hắn sẽ đặc biệt nhu tình mật ý hứa hẹn tương lai cùng nàng, lúc ấy nàng cảm thấy vui sướng vì bản thân có thể giúp đỡ hắn nhưng sau khi hai người chia tay nàng mới nghĩ lại, Tắc Đồ Văn chỉ muốn lợi dụng nàng mà thôi.

Nàng đã từng ngây thơ cho rằng, ngoại trừ Tắc Đồ Văn nàng sẽ không có nam nhân nào khác, ảo tưởng sau khi hai người kết hôn, có thể luôn luôn hạnh phúc, nhưng trên thế giới không có chuyện xưa về phù thủy và hoàng tử, họ chẳng bao giờ có thể trải qua những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc, từ trước đến nay hoàng tử đều cùng với công chúa ở bên nhau, sẽ không có ai quan tâm phù thủy vui vẻ hạnh phúc hay không.

Từ lúc Tô Hi có ký ức tới nay, nàng không có khóc trước mặt người khác, mặc dù mấy năm nay chờ đợi Tắc Đồ Văn trần trọc khó ngủ, thống khổ không thôi, một mình nàng trốn ở trong tháp cũng không khóc thành tiếng, nhưng có lẽ là bởi vì thân thể đang bị xé rách đau đớn, cũng có lẽ là bởi vì Phổ Tư quá mức ôn nhu, lúc chỗ yếu ớt nhất của nàng bị cự vật hoàn toàn phá vỡ, cũng là lúc nàng nhận không được ghen ngào chảy ra nước mắt.

Nghe được tiếng khóc nàng, Phổ Tư lần thứ hai hoảng loạn, hắn một bên liếm nước mắt nàng, một bên chậm rãi thối lui, không ngừng thấp giọng nói: “Tô Hi đừng khóc, chỉ đau bây giờ thôi, lúc sau sẽ không làm người đau? Tô Hi đừng khóc được không??”

Phổ Tư càng nói càng làm Tô Hi khóc lớn hơn nữa, một cơn th* mới gặp

đêm nay, vừa rồi còn chơi xấu nàng, những lại để ý cảm thụ nàng như thế, mà cái người nàng yêu thương, lúc nàng rời đi ngay cả một câu giữ lại cũng không có, nàng vì sao lại ngu xuẩn tin tưởng Tắc Đỗ Văn như thế, tin tưởng tình yêu, đến nay còn không có tỉnh ngộ.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên tàn nhẫn đè cả người Phở Tư ở dưới thân, gắt gao thắt cựa vật của hắn không cho hắn rời khỏi, có lẽ là bị phản ứng bất thành linh của nàng dọa sợ, cả người Phở Tư giống như là kinh ngạc đến ngây người không nhúc nhích, mắt đỏ xinh đẹp mở lớn, lỗ tai cũng thẳng tắp dựng thẳng lên, làm Tô Hi thực thỏa mãn.

Cả buổi tối này, nàng cuối cùng cũng để con thỏ này ăn thời thời khắc khắc! Nhưng mà giây tiếp theo cả người Tô Hi lập tức như là tôm bị luộc đỏ lên, trong lòng đặc ý cũng biến mất vô tung tích, bởi vì nàng có thể cảm nhận rõ ràng được có đồ vật trong cơ thể đang không ngừng trưởng đại, làm nàng ở nhiệt hỏa phía trước thật đau nhức, đồng thời có thể cảm nhận được một loại ngứa ngáy yêu mị tận xương.

Vật kia như là vật sống, một chút lại một chút ở trong cơ thể nàng động đây, mà vốn dĩ lỗ tai Phở Tư dựng thẳng, cũng bắt đầu hơi hơi run rẩy, hoa huy*t mẫn cảm cùng vật kia hợp sát vào làm một, nàng cơ hồ có thể cảm nhận được thứ thịt phía trên kia đang nổi lên xôn xao, đồng tử Phở Tư vốn dĩ tròn to cũng bắt đầu lập loè. Tô Hi cảm thấy bản thân mình muốn khóc, không phải bởi vì đau lòng, mà vì tư vị kia quá mức mất hồn, tay Phở Tư đỡ lấy thân mình nàng, đỉnh động eo mông từ từ ra vào, mặc dù động tác rất nhỏ, Tô Hi lại cảm thấy linh hồn của mình đang bị hắn từng lớp đảo ra.

Nàng muốn hò hét kêu Phở Tư dùng sức phá nàng đi, tuy nhiên lý trí còn lại muốn nàng dùng sức nắm lấy tai thỏ run rẩy của hắn, cố gắng giả bộ hung ác, cắn răng nói với hắn: “Ta nói cho ngươi biết, nếu hai chúng ta đã xảy ra quan hệ, nếu ta không phiền chán ngươi, ngươi không được có bất luận ái muội gì cùng người khác hay con thỏ khác, bằng không ta liền răng rắc* ngươi!”

“Răng rắc*?” Phở Tư ra vẻ vô tội hỏi, thuận thế húc lên trên một cái, làm cho cả người Tô Hi một trận tê dại thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nhưng nàng vẫn cố nén cái loại đau khổ này lại, nghiêng răng tiếp tục nói:

“Trước tiên ta sẽ cắt lỗ tai ngươi, sau đó cắt cái đuôi của ngươi, cuối cùng lại đem nơi này của ngươi? A~?” Tô Hi hung hăng kẹp chặt hạ thân

để cảnh báo, lại rất không chí khí rên rỉ ra tiếng, thế là nàng chỉ có thể hồng hốc mắt run rẩy nói: “Đem người nơi này... cũng.... răng rắc*?? A?? A a a a??”

“Ngoài Tô Hi ta sẽ không có người khác, Tô Hi đừng răng rắc ta nha?”

*răng rắc: là tiếng nhai, tiếng gãy giòn, găm

Phổ Tur mang ý cười lắm bả, một bên đẩy nhanh tốc độ ra vào, tiểu huyết Tô Hi vốn dĩ ăn xong cơn th*t đã cực kỳ miễn cưỡng, nếp nhăn ở huyết khẩu và nơi riêng tư đều bị cơn th*t căng ra, mặc dù có ái dịch bôi trơn nhưng cũng khó có thể dễ dàng di động, cứ thế mỗi một lần hấn đỉnh động, đều làm toàn bộ thân thể nàng đơng đờ, khoái cảm run rẩy từ chỗ hai người giao hợp lan tràn đến từng đầu ngón tay nàng, Tô Hi yêu kiều rên rỉ ra tiếng, cái miệng nhỏ thở phì phò tựa như không thể đóng lại.

“Đừng... Đừng nhúc nhích... Chịu... Chịu không nổi ...~~”

Theo Phổ Tur một lần lại một lần đưa đẩy nông cạn tiến vào dây dưa, ái dịch hoa huy*t từ chỗ hai người giao hợp chậm rãi chảy ra, làm cự căn của Phổ Tur ở cửa hoa huy*t như phát sáng, hai mắt Tô Hi đã hoàn toàn thất thần, cái miệng nhỏ tiết ra nước bọt trong suốt, eo mông không thể tự chủ theo Phổ Tur trườn đưa mà đơng đưa vẽ ra độ cong dâm loạn.

“Chính Tô Hi vẫn luôn động a?” Phổ Tur vô tội nói, cầm lấy tay nàng đang bắt lực múa may, một tay nâng chân lên, điều chỉnh tư thế của nàng, khiêu khích hoa hạch sớm đã trưởng đồ sung thẩm, kích thích hoa huy*t càng nuốt sâu cự vật hơn.

Tô Hi cảm thấy bản thân mình sắp điên mất, hạ thân lửa đốt dường như đau đớn làm người ta khó có thể nhẫn nại, nhưng hấn một chút lại một chút ra vào không ngừng trườn sát như muốn bức nàng đến hồng mắt. Nàng như người chết đuối vớ được cọc, nhanh chóng bắt lấy tay hắn, liều mạng mà thở phì phò, không hiểu vì sao mình lại chịu dày vò ở trên người hắn như thế.

Phổ Tur không ngừng đẩy mạnh hạ thân, một tia lý trí cuối cùng của nàng cũng bị nhiễu loạn, ngay sau đó hắn đã nhận thấy thân thể nàng dần dần tiếp nhận cự vật của hắn, lúc này hắn đột nhiên hung hăng dùng sức

hướng lên trên trều sấp, khiến Tô Hi hô lớn ra tiếng, điên cuồng đóng đưa eo hông đón ý nói đùa theo hấn mạnh mẽ chọc vào rút ra.

“Bạch bạch bạch bạch” tiếng va chạm dâm dăng của da thịt cùng mặt nước vang lên ở bốn phía, giường đệm vốn dĩ đã không chắc chắn, cũng bởi vì động tác kịch liệt hai người, phát ra âm thanh than khóc. Tô Hi ngồi ở trên vòng eo Phở Tư, một lần lại một lần bị động tác kịch liệt hấn đẩy lên cao rồi hạ xuống, có thể thấy rõ ràng giữa hai chân nàng, cánh hoa đang không ngừng mở rộng phun ra nuốt vào tã vật tím đen.

Như vậy kịch liệt ra vào, làm bên trên cơn th*t cùng kế tiếp nhô lên thường thường xuất hiện các thớ thịt nhỏ, thời thời khắc khắc chạm đến thịt non trong cơ thể nàng, mỗi một lớp ẩn giấu bên trong cùng với những điểm mẫn cảm, đều bị cơn th*t thô nóng không chút khách khí mà căng đại liếm quét, sinh ra dày đặc khoái cảm dững mãnh lao tới trong đầu Tô Hi.

Thân thể của nàng cưỡi ở trên người Phở Tư, vòng eo vặn vẹo hông tựa như con sóng buông thả lên xuống, mà cảm quan của nàng cũng tựa như ở giữa con sóng lớn quay cuồng, liên miên như muốn cướp đoạt hô hấp người khác, lúc Phở Tư một lần nữa đỉnh sâu lên trên, cũng là lúc khoái cảm bùng nổ ngập tràn trong đầu nàng, cả người nàng co rút, phun ra phần lớn mật dịch, cả người vô lực mềm mại mà ghé vào ngực hấn, bắt lực thở phì phò.

Đau và khoái vui sướng điên cuồng làm đầu nàng trống rỗng, lúc này hạ thân nàng vẫn như cũ ngậm chặt cự vật Phở Tư không muốn buông ra, thậm chí khi Phở Tư ôn nhu ôm lấy nàng, muốn chậm rãi rút ra mà thân thể của nàng còn không tự chủ được mà leo lên trên người hấn, muốn ngăn cản hấn rút ra.

Nhận thấy nàng dâm dăng đón ý đùa theo, con người xinh đẹp của Phở Tư dần dần đen lại, hấn bế Tô Hi lên, khiến nàng nhìn thẳng vào đôi mắt mỹ lệ phảng phất có chứa ma chú kia, nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Tô Hi, ta còn chưa có bản, như vậy sẽ sinh không ra bảo bảo, chúng ta lại tiếp tục được không.”

Tô Hi hoảng hốt nhìn hấn, hơi hơi giương cái miệng nhỏ thở phì phò, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, nàng cảm thấy thân thể của mình trở nên rất kỳ quái, rõ ràng lần đầu giao hợp đau đớn rất kịch liệt, cả người

nàng như muốn xé thành hai nửa, nhưng so với đau đớn nhất thời, vui sướng cùng thỏa mãn cảm lại càng mãnh liệt hơn, mãnh liệt đến nỗi nàng không muốn hấn rời đi thân thể của nàng.

Nàng không biết bản thân mình vì sao lại biến thành bộ dạng này, thậm chí còn hoài nghi mình đang trúng chú ngữ dâm loạn nào đó, nhưng hiện tại nàng căn bản vô pháp cự tuyệt đề nghị của hấn, mà Phở Tư lắc nhẹ nhàng chuyển thân mình nàng qua, liếm cắn lỗ tai nàng nhẹ giọng nói: “Tô Hi không còn sức lực à? Đừng lo lắng, có một loại tư thế không phải dùng sức, lại có thể để cho Tô Hi ở trên được không?”

Sao Tô Hi có thể đoán ra Phở Tư muốn làm gì, nhưng nàng lại không thể cự tuyệt hấn, chỉ có thể ở nghe theo hướng dẫn, đưa lưng về phía hấn, mở rộng hai chân nằm ở trên người hấn, trong cơn hoảng hốt cảm nhận được vật nóng cháy kia, từ sau lưng nàng lần thứ hai chậm rãi cắm vào hoa huy*t làm nàng không ngừng thở dốc.

Những chuyện kể tiếp, ý thức Tô Hi mơ hồ, không còn nhớ rõ lắm, nàng chỉ biết tuy rằng động tác của Phở Tư thực ôn nhu nhưng lại cực kỳ giày vò người khác. hoa huy*t mới biết mùi đời cực kỳ kiều nộn, vừa rồi kịch liệt thọc vào rút ra làm cho bộ phận thịt non của nàng có chút sưng nhưng hấn đổi cái phương thức từ sau đi vào, góc độ côn th*t xâm lược hoàn toàn khác nhau, sẽ không kích thích mãnh liệt đến bộ phận làm nó không khoẻ.

Hấn không ngừng ra vào, làm nàng liên tục không ngừng đắm chìm trong cao trào, Phở Tư giữ eo nhỏ của nàng, nhẹ nhàng chậm chạp trêu đùa chỗ hai người giao hợp, thỉnh thoảng vuốt ve nhũ tiêm mãi cảm sớm đã đứng thẳng, liếm cắn lỗ tai cùng cắn cổ của nàng, làm cho nàng như muốn hòa tan ở trong người hấn.

Mới vừa rồi kịch liệt giao hoan làm thân thể hết sức mệt mỏi, hơn nữa Phở Tư dùng loại tư thái này trêu đùa, khiến nàng thoải mái mơ màng sắp ngủ, nhưng thỉnh thoảng lại bị cao trào khoái cảm đánh thức dậy, nàng mơ hồ có thể cảm nhận được cự vật tà ác kia thông thả thâm nhập vào trong cơ thể nàng, thậm chí so với vừa rồi còn muốn sâu hơn, nhưng nàng không thể nào kháng cự lại, bởi vì chỉ cần kia vật đi vào càng sâu, thân thể sẽ càng vui thích cùng thỏa mãn hơn.

Cảm nhận vui thích ở bên trong, đau đớn cùng nước mắt tựa hồ đều là

râu ria cả, thậm chí nàng nghĩ như thế nào cũng không ra vì sao lúc trước mình lại bị thương, chỉ nghĩ phải nhớ kỹ cảm thụ hiện tại, thoải mái tựa như đang ở thiên đường, lưng của nàng dính sát vào lồng ngực nóng cháy của hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực mà trầm ổn, tùy ý để hắn thọc vào rút ra, tận tình lặp lại đùa bỡn nàng.

Rồi sau đó ở Phở Tư tiến thật sâu vào trong thân thể nàng, không giữ lại chút nào bắn ra rất nhiều tinh dịch nóng bỏng, Tô Hi cũng phóng túng chính mình nghênh đón cao trào tựa như độc dược ngọt ngào, rồi sau đó bất tỉnh nhân sự.

Bởi vì mới lần đầu tiên đã bị Phở Tư lấn lộn quá sức, thời điểm Tô Hi tỉnh lại lần thứ hai mặt trời đã ngả về tây, sau khi nàng mở mắt ra, nhất thời ngây người một lúc, mơ hồ muốn ngồi dậy, nào biết giây tiếp theo đã bị gắt gao ôm vào lồng ngực nóng bỏng, nàng sững sốt một chút, cuối cùng tỉnh táo lại nghĩ đến sự tình tối hôm qua.

“Tô Hi đói bụng sao? Ta đã giúp nàng chuẩn bị đồ ăn rồi.”

-----oOo-----

Chương 2: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

“Tô Hi đói bụng sao? Ta đã giúp nàng chuẩn bị đồ ăn rồi.”

Một bên Phở Tư ôm Tô Hi, một bên phe phẩy cái đuôi nói. Tô Hi lần thứ hai sững sốt, không nghĩ tới con thỏ này còn rất hiền huệ? Nàng hàm hồ đáp lại, Phở Tư liền cao hứng phấn chấn buông ra nàng, nhảy xuống giường, rất nhanh từ trên bàn lấy ra một chậu đồ ăn rồi như hiến vật quý bất được mà đặt trước mặt nàng.

Rau diếp xanh biếc cùng quả nho sáng bóng lẳng lẳng nằm ở trong bát gỗ, bên cạnh còn có một ít táo xanh và một vài loại quả rất tươi đẹp, lướt qua một vòng, rất rõ ràng là rau diếp “thu hoạch” từ ngoài ruộng nàng, bên trong nhiều loại quả vật hiếm có, dù vậy Tô Hi lại không có lộ ra bộ

dạng vui sướng, nàng mang một khuôn mặt lạnh lùng mở miệng nói.

“Ta muốn ăn thịt! ”

Đùa cái gì vậy, tối hôm qua bị hấn làm thành dáng vẻ kia hôm nay không ăn chút thịt bồi bổ thể lực sao được, khi Tô Hi nghĩ như vậy, lỡ tai Phở Tư run run nhìn Tô Hi, hoảng sợ mà nói: “Thịt?”

Nhìn đến bộ dáng diêm dān đáng yêu của hấn, Tô Hi mới nhớ tới gia hỏa này ăn chay.

Nàng biết, động vật có thể biến thành người chia làm hai loại, một loại chính là vốn dĩ đã có chút linh tính, tình cờ gặp may mắn có được ma lực đặc thù, cho nên có thể biến ảo làm người; mặt khác một loại là trời sinh đã có hai loại hình thái, có hình dáng động vật cũng có hình dáng con người, nhưng loại động vật này hóa thành hình người rất hoàn chỉnh, rất ít khi xuất hiện lỡ tai hảo hoặc là lộ ra cái đuôi, hơn nữa loại động vật này thói quen ăn uống cũng tương tự con người, chay mặn đều ăn được, sẽ không có trạng thái chỉ ăn thịt hoặc chỉ ăn chay.

Rất rõ ràng Phở Tư thuộc về trước, Tô Hi cảm thấy sau khi hấn biến thành người nhất định là cái loại này bởi vì không có thiên phú cho nên cũng luyện không nổi ma pháp đầy đủ họ con thỏ, bằng không sẽ không lộ ra lỡ tai và cái đuôi.

Lúc này, Phở Tư rũ lỡ tai ưu thương nhìn đồ ăn trên tay, chỉ chốc lát sau lại ngẩng đầu nhìn nhìn Tô Hi, mắt thấy bộ dáng Tô Hi một chút mềm hoá đều không có, hấn đành phải nhỏ giọng hỏi: “Tô Hi muốn ăn thịt gì?”

“Thịt thỏ!”

“Tê!” Lỡ tai Phở Tư bị dọa lập tức bắn lên, sợ hãi hỏi: “Thịt thỏ?”

“Ta muốn ăn thịt thỏ nướng mật ong!” Tô Hi hung tợn nói, Phở Tư run run một lát liền buông bát đồ ăn, cọt đến bên người Tô Hi, nắm tay nàng lấy lòng mà nói: “Đôi phương thức ăn có được hay không?”

“Đôi phương thức ăn như thế nào?”

Tô Hi không hề cảnh giác nhìn Phở Tư, nhìn thấy hắn nắm tay nàng bắt đầu liếm, đột nhiên hiểu ra ý tứ của hắn, nhin không được cầm gối đầu hung hăng mà đánh trên đầu hắn quát: “Ăn cái đầu người, người là con thỏ háo sắc không biết tiết chế.”

Phở Tư che lại lỗ tai lại ở mép giường nhảy tới nhảy lui, Tô Hi nghĩ đến tối hôm qua bản thân mình bị hắn làm đến như vậy, càng cảm thấy hắn bị thiếu đánh, mặc kệ thân thể đang hư nhuyển, đánh đến thập phần hăng say.

Phở Tư không có biện pháp ngăn cản công kích của Tô Hi, vì thế lại bùm một tiếng nhảy đến trên giường tính toán ôm chặt lấy nàng, nào biết hắn vừa mới ôm Tô Hi, liền nghe được chiếc giường phát ra thanh âm quỷ dị, Phở Tư cả kinh, ôm Tô Hi nhảy sang bên cạnh, nhìn chiếc giường kêu lên vài tiếng liền toàn bộ sập xuống.

Tô Hi trợn mắt há hốc mồm nhìn thi thể của chiếc giường, nghĩ đến tối hôm qua hai người kịch liệt hoan ái, cùng với thanh âm giường chiếu không ngừng phát ra khi đó, cả người đều muốn hỏng mất, lập tức không chút do dự nắm lấy lỗ tai hắn bắt đầu điên cuồng hét lên. Ở trong tiếng rống giận của nàng, Phở Tư không thể không buông Tô Hi, che hai lỗ tai chạy trời chết.

Nhìn bộ dáng Phở Tư chạy trốn đi xuống, Tô Hi cảm thấy cuối cùng mình cũng thoát ra một ngum ác khí, nàng ghé đầu vào cửa sổ trên đỉnh tháp, đặc ý dò dặt nhìn hắn nhảy bắn đào tẩu, đột nhiên Phở Tư dừng bước chân, hướng nàng la lớn: “ Một chút nữa ta sẽ mang thịt và giường đệm trở về, Tô Hi đã đói bụng nói có thể ăn trước một ít trái cây đi nhé!”

Con thỏ này ăn chay, cuối cùng có thể mang thịt cùng giường đệm gì trở về đây? Tô Hi cảm giác mình bị sắc nước miếng một chút, còn không kịp nói thêm cái gì, đã thấy hắn vui mừng mà biến mất ở trong rừng cây, không thấy bóng dáng.

Tô Hi ghé vào bên cửa sổ nhìn chỗ hắn biến mất, trong lòng có một loại cảm giác không nói rõ, lúc này bụng nàng cũng lộ cộc kêu lên, nàng sờ sờ quả Phở Tư để lại trong bát, cầm lên một quả nhỏ đặt ở trong miệng, tư vị chua ngọt lập tức dừng mãnh tràn đầy khoang miệng.

Tuy rằng nói muốn cùng hắn sinh nhãi con, nhưng mà con thỏ này không

khỏi cũng quá tự quen thuộc đi, mới cùng nàng trải qua một đêm mà đã vui mừng phảng phất muốn cùng nàng trải qua những ngày tháng còn lại. Thật ra nàng không tin con thỏ kia hôm nay liền có thể mang một cái giường mới tới, nếu hẳn là thật sự mang đến, không quá mấy ngày, toàn bộ các con thỏ đều muốn ở cùng nàng đi? Bị hắn tra tấn một đêm như vậy, hai chân nàng mềm nhũn tê dại, khi đi lại đều sẽ phát run, phảng phất vật kia vẫn còn ở trong cơ thể nàng trứ động, Tô Hi nhắm mắt lại, cơ hồ đều có thể hồi tưởng lại tinh dịch nóng cháy kia kịch liệt bắn vào trong cơ thể nàng.

Mặc dù giao hoan kịch liệt như thế, nhưng hiện tại trên người nàng trừ bỏ một ít dấu hôn ở ngoài, giữa hai chân cùng da thịt cũng không hề lưu lại bất cứ dấu vết giao hoan hay dâm dịch gì, nghĩ đến trước lúc nàng tỉnh lại, có lẽ con thỏ kia đã lau rửa sạch sẽ thân thể của nàng.

Nói đơn giản, con thỏ kia chẳng những hiểu rõ nàng, mà còn nhìn thấu toàn thân trên dưới, mà vốn dĩ nàng tự nhận rất có cảnh giác nhưng ở trong lúc hôn mê cứ như vậy tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, cũng thật sự là quá lơ là rồi.

Tô Hi đỏ mặt kêu lên một tiếng, quyết định nếu hắn còn xuất hiện, nàng nhất định phải hung hăng khi dễ hắn một phen mới được. Phở Tư chuẩn bị đồ ăn mới mẻ cho nàng ăn uống, nàng không chút khách khí ăn sạch sẽ rau quả mà hắn tỉ mỉ chuẩn bị, mới cảm thấy mỹ mãn mà mặc quần áo xuống lầu, quyết định tiếp tục điều chế ma dược ngày hôm qua chưa hoàn thành.

Bình thường Tô Hi là một người làm việc rất chuyên tâm, một khi bắt đầu điều chế ma dược sẽ quên mất thời gian, ngày đêm chẳng phân biệt, thậm chí có khả năng còn thức trắng đêm không ngủ, thẳng đến khi nào đói đến muốn té xỉu mới đi ăn một chút gì đó no bụng rồi đi ngủ, bất quá hôm nay nàng còn chưa kịp đói, đã bị một cỗ mùi hương thịt nướng mê người thúc dục nhanh đi ăn cơm.

Ngày thường nàng sống một mình ở sâu trong rừng rậm, căn bản không có khả năng ngửi được mùi hương này, Tô Hi ngẩng đầu nhìn về phía cửa gỗ đang khép hờ, liền thấy hai cái tai dài lông xù xù, từ khe cửa tiến vào dò xét giật giật.

Tô Hi cười cười, cầm lấy ma trượng muốn biến cặp lỗ tai kia thành một

cái nơ con bướm, bắt quá lại nghĩ đến tên kia có ma pháp kháng tính, đành phải ước lượng ma trượng, cân nhắc có nên đánh một trượng vào cái đuôi đáng yêu của hắn hay không. Đang lúc nàng miên man suy nghĩ như vậy, Phở Tư đã thò nửa người vào phòng, trên tay còn cầm một mâm gà nướng thơm ngào ngạt, vui mừng nói:

“Tô Hi Tô Hi, ăn thịt.”

“Hả?” Tô Hi cố ý bắt bẻ nói: “Chỉ có thịt sao? Ta cũng không phải chỉ ăn thịt.”

Nghe được Tô Hi nói như vậy, Phở Tư lập tức hứng thú bùng bùng cả người nhanh chóng tiến vào, dường như tranh công nói:

“Có thịt, có bánh mì, có trái cây, có đồ uống còn có điểm tâm, lần này nhất định sẽ làm Tô Hi vừa lòng.”

Phở Tư vừa nói, một bên còn xé một cái đùi gà đưa cho Tô Hi, thịt gà nướng ngoài giòn trong mềm, gãi đúng chỗ ngứa, nước chấm mỹ vị, bốn phía tràn đầy mùi hương, ăn vào càng ngon hơn biết bao nhiêu, tay nghề Tô Hi chỉ thường thường, ở trong rừng rậm lâu như vậy, đã lâu không ăn đến món ngon như thế này, cũng bởi vậy nàng không hề giữ hình tượng vừa đi vừa gặm đùi gà, cắn không đến vài lần đã gặm xong rồi.

Phở Tư bung gà nướng cùng Tô Hi đi đến phòng bếp, nhìn thấy nàng ăn vui vẻ như vậy, lập tức lại xé một chân còn lại cho nàng, Tô Hi cắn một ngụm mới đại phát từ bi nhìn hắn nói: “Người ăn không?”

“Muốn ăn cùng Tô Hi không á?”

Phở Tư vui sướng khiến lỗ tai run lên, kéo ghế dựa cho Tô Hi ngồi xuống, đặt mâm gà nướng ở trước mặt Tô Hi, lúc này Tô Hi mới phát hiện, nàng vốn dĩ chỉ có một cái ghế hình vuông và một cái bàn ăn nhỏ, nhưng bây giờ lại có thêm nhiều ghế dựa cùng một cái bàn ăn lớn, trên bàn còn bày không ít bánh mì, rau quả cùng với rượu, bên cạnh thậm chí còn có một mâm bánh pudding, nhìn qua cực kì phong phú.

Mà Phở Tư giúp nàng rót rượu, cắt bánh mì, sau đó mới kéo ghế dựa ngồi ở bên cạnh, cầm một mâm lá cải nhìn Tô Hi, vui sướng gặm đồ ăn.

Tô Hi vốn dĩ đã ăn rất no, bắt quá bởi vì đã lâu không ăn điểm tâm ngọt, nhìn đến pudding thực thém, nhịn không được lại muốn ăn, nhưng trong lúc nàng ăn, Phở Tư vẫn luôn gặm lá cải, thoát nhìn chính là con thỏ không dính tới thức ăn mặn.

“Người... Thật ra đã biến thành người rất lâu đi? Hơn nữa cũng thường xuyên tiếp xúc với con người đúng không?”

Sau khi Tô Hi ăn no đồ ăn, cuối cùng nhịn không được hỏi hần.

Tuy rằng Phở Tư thoát nhìn một chút cũng không đáng tin nhưng ở trong khoảng thời gian ngắn, ở sâu trong rừng rậm thu xếp ra mấy thứ này cũng không đơn giản, huống chi con thỏ này căn bản là không ăn thịt, nếu hần mới vừa biến thành người, hoặc là biến thành người nhưng sau đó vẫn ngây ngốc cả ngày trong rừng rậm cùng đám thỏ con ở bên nhau, thì làm sao có khả năng làm ra một bàn đồ ăn của con người dễ dàng như vậy.

Đôi mắt với nghi vấn Tô Hi, Phở Tư cười hì hì gật gật đầu, lỗ tai trên đầu động động sột soạt, bộ dáng rất hồn nhiên, Tô Hi nhìn bộ dáng của hần, nghi hoặc càng sâu: “Lỗ tai và cái đuôi của ngươi hiện rõ như vậy, tại sao lại không bị người ta bắt lại làm thịt?”

Nghe xong Tô Hi nói, Phở Tư lập tức duỗi tay che khuất lỗ tai, rất là ủy khuất mà nói: “Bản thân ta trước kia có chủ nhân, cũng là một vị phù thủy, thích nhất sờ lỗ tai cùng cái đuôi của ta.”

Hần vừa nói, một bên nắm tay Tô Hi vuốt lỗ tai hần, một bộ dáng rất ngoan ngoãn, Tô Hi mới vừa ăn cơm no xong tâm tình rất tốt, sờ tới tai thỏ mềm mại có điểm búng tỉnh đại ngộ, nguyên lai trước kia con thỏ này đã được chủ nhân dạy dỗ qua, nếu không bằng bộ dáng, vẻ mặt ngu ngốc này, nếu như tùy tiện xuất hiện ở chỗ nhiều người, chỉ sợ đã sớm đã bị làm thịt.

“Cho nên chủ nhân trước của ngươi biến ngươi thành người sao? Thật đúng là lợi hại.”

Phở Tư ngẩng đầu nhìn Tô Hi, mắt đỏ xinh đẹp chớp chớp không nói gì, Tô Hi cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là hứng thú búng búng bắt đầu đánh giá hần. Là một phù thủy, say mê với các loại ma pháp cũng thực

bình thường, biến động vật thành người vốn dĩ không đơn giản, huống chi là duy trì hình người lâu dài.

Nàng biết có hai loại phương pháp, một loại là sử dụng ma pháp duy trì trong lâu dài, mặt khác một loại khác chính là ma pháp cấm kỵ trong truyền thuyết sẽ biến hóa hoàn toàn, ma pháp cấm kỵ biến hóa sẽ không có khả năng lộ ra hai lỗ tai hay cái đuôi, cho nên nàng cảm thấy Phổ Tư hẳn là về trước, vì thế nàng tiếp tục hỏi: “Nàng dùng ma pháp gì mà giúp người duy trì hình người lâu dài như vậy? Là ma pháp thạch hay là pháp trận, người có biết không?”

Ngày hôm qua bọn họ đã xảy ra quan hệ thân mật như vậy, Tô Hi cũng không kiêng dè gì, tràn ngập tinh thần nghiên cứu vươn tay tới sờ soạng, muốn thử xem xem có thể lấy ra tên tuổi gì từ trên người hắn hay không, Phổ Tư rũ lỗ tai để nàng sờ soạng, đột nhiên thoáng một cái đã bắt được tay nàng, ấn tay nàng lên ngực hắn nhẹ giọng nói:

“Không phải ma pháp thạch cũng không phải pháp trận, nàng trao tim nàng cho ta.”

Những lời này làm Tô Hi đơ ra một chút, có chút không thể tin tưởng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Từ thôn phù thủy ra nàng đương nhiên biết rất rõ những lời này là có ý tứ gì. Thật lâu trước kia, cách mỗi trăm năm thường thường sẽ xuất hiện một nữ phù thủy có được thiên phú cường đại ma pháp, phù thủy như vậy được xưng là “Đại phù thủy”.

Trong truyền thuyết tim của đại phù thủy cùng tim người bình thường không giống nhau, ẩn chứa rất nhiều ma lực, so với bất cứ đá ma pháp nào cũng đều trân quý hơn, thậm chí lực lượng siêu việt này có thể hình thành ma pháp trận trong truyền thuyết, bởi vì cái truyền thuyết này, ngàn năm trước rất nhiều phù thủy bị bắt để moi tim, vô số thương vong, sau này số lượng phù thủy từ từ thưa thớt, đại phù thủy chỉ tâm không còn tồn tại nữa, chuyện này mới dần dần bị người ta quên đi.

Bất quá chỉ có người đời quên đi, thôn phù thủy lại tuyệt đối không thể quên đi chuyện này, khi Tô Hi còn ở trong thôn, đã từng nghe qua trưởng lão nói đến chuyện này.

Nghe trưởng lão nói, nàng biết đến một vị đại phù thủy, đã từng yêu đương với một vị quốc vương, nhưng vị quốc vương kia chỉ là vì lực lượng của nàng mới tiếp cận nàng, sau khi biết được chân tướng nàng đã tuyệt vọng rời đi, tránh vào sâu trong rừng, quốc vương lại đốt cả khu rừng muốn bức nàng ra, nàng không muốn quốc vương được như ý nhưng lại không thể xuống tay giết hắn, cuối cùng mọi tìm tị sát mà chết, cuối cùng viên phù thủy chỉ tâm kia cũng không rõ tung tích.

Câu chuyện này quá mức thảm thiết, lúc nhỏ Tô Hi nghe xong, vài ngày liên tục nằm mơ, trong dream thấy mình ở trong ngọn lửa cháy hùng hực đó mà tuyệt vọng chết đi, sau đó khi lớn hơn vài tuổi liền quên đi, thẳng đến lúc nàng bị Tắc Đồ Văn vứt bỏ, có lẽ bởi vì quá tuyệt vọng, nàng lại dần dần nhớ lại chuyện này, thỉnh thoảng lại bị ác mộng, không nghĩ tới hiện tại lại có thể gặp được một con thỏ nói mình có được đại phù thủy chỉ tâm.

Trong nháy mắt nàng căn bản không thể tin lời hắn nói, nhưng dưới sự dẫn dắt của hắn, nàng cuối cùng cũng phát giác những nhịp đập trong ngực hắn tràn đầy ma pháp, xa xưa mà trầm ổn, ngày hôm qua ở trên người hắn, nàng đã bị nhịp đập này làm cho mê hoặc đến quên mình, có được ma lực cường đại như vậy, cũng khó trách những tiểu ma pháp của nàng không có tác dụng ở trên người hắn.

-----oOo-----

Chương 2: -3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

“Loại chuyện này không nên tùy tiện nói ra, quá nguy hiểm.”

Sau khi phục hồi tinh thần lại, nàng rút cuộc nhịn không được dùng khẩu khí nghiêm túc nói với Phổ Tư: “Nếu chủ nhân trước của ngươi là phù thủy, ngươi hắn là biết phù thủy chỉ tâm là đồ vật trân quý, dễ dàng khiến cho người khác mơ ước, ngươi có được pháp lực này mà lỡ tai cùng cái đuôi đều không giấu đi được, nhất định sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Chỉ là nghĩ đến con thỏ này có khả năng sẽ bị người bắt lại moi tim mà chết, cả người nàng đều đổ mồ hôi lạnh, nào biết sau khi nàng nghiêm túc nói xong, vẻ mặt Phở Tư lại vô tâm như cũ, hồn nhiên không lo lắng gì mà chỉ cười, không ngừng cọ cọ Tô Hi làm nũng, khiến nàng cảm thấy cảm giác lo lắng của mình căn bản dư thừa, nàng đẩy hắn ra, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Người có từng qua người xấu hay không á? Nói không chừng ngày nào đó ta nảy sinh ác độc sẽ moi tim của người.”

Phở Tư bị nàng đẩy ra sau, quật lỗ tai, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn nàng, vẻ mặt vô tội. Hắn lớn lên thực đẹp, hơn nữa đôi mắt đỏ như hòn đá quý dường như mang theo mị hoặc nào đó khiến người khác phải đắm chìm, bị hắn nhìn chăm chú như vậy, Tô Hi có chút chống đỡ không được, đang muốn nói thêm những lời ác độc để dọa hắn, thì hắn lại nhào lên liếm nàng nói: “Ta đã là của Tô Hi, Tô Hi muốn làm gì với ta cũng đều được.”

Hắn vừa nói vừa không hề có liêm sỉ kéo tay Tô Hi sờ sờ hắn, Tô Hi rất muốn một chân đá văng hắn, nhưng mà sờ đến cái đuôi nhỏ đáng yêu hắn, nàng rất nhanh đã bỏ giáp đầu hàng, dùng sức lực chà đạp cái đuôi của hắn.

Mỗi lần đều bị tai thỏ cùng cái đuôi của gia hỏa này làm cho tâm thần nhộn nhạo, Tô Hi thập phần phỉ nhổ chính mình, nhưng nàng vốn dĩ rất yêu thích loại cảm giác lông xù xù này, thật sự không kháng cự được dụ hoặc, khi nàng nhiệt tình mà vuốt ve hắn, Phở Tư cũng thoải mái nheo đôi mắt lại, dường như tranh công mở miệng nói: “Vừa rồi ta cũng đã chuẩn bị lại giường mới, mang Tô Hi lên xem có được không?”

Lúc này cuối cùng Tô Hi cũng nhớ tới chiếc giường Phở Tư làm sập, ăn quá no lười biếng, hiện tại nàng cũng lười đến không muốn động đây, gật gật đầu tùy ý để Phở Tư bế nàng lên lên phòng ở trên đỉnh tháp.

Nghĩ như vậy lên, hai ngày này đều là Phở Tư bế nàng lên đỉnh tháp đi. Tô Hi ôm cổ hắn, cảm giác sâu sắc sau một ngày ngắn ngủn đã thân mật cùng con thỏ này như vậy thật sự không xong, lúc nữa sau khi vào phòng phải nhanh chóng tổng cổ con thỏ này đi, sinh hài tử gì đó vẫn nên hoãn mấy ngày rồi nói tiếp.

Nhưng sau khi hắn ôm Tô Hi nhảy vào trong phòng, Tô Hi sợ tới mức

đầu trống rỗng, muốn kêu hấn cút đi cũng quên nói luôn.

Chỉ thấy căn phòng nho nhỏ đã bị một cái giường lớn chiếm hết diện tích, cùng giường nhỏ đơn sơ hy sinh lừng lẩy lúc trước khác nhau hoàn toàn, hiện tại diện tích giường lớn này đại khái đủ cho năm con thỏ như Phở Tư nằm thẳng mà không phải chen chúc, bốn góc còn có 4 cây cột hoa lệ, cho dù đứng cách xa, cũng vẫn có thể nhìn ra hoa văn trên cây cột sinh động như thật.

Trừ bỏ cột, giường lớn hoa lệ này cũng có lều đỉnh, hoa văn lều cùng cây cột đều tinh xảo giống nhau, từ trên cao buông xuống tầng tầng lớp lớp màn lụa hồng nhạt, lãng mạn đến cực hạn, càng miễn bàn đến khí thế kia, ở đầu giường còn điểm thêm mấy lá vàng, tuy rằng không nhiều lắm nhưng bố trí vừa đúng, thiếu chút nữa đã lóa mù đôi mắt Tô Hi.

Phòng nhỏ đơn sơ ở đỉnh tháp lại xuất hiện một chiếc giường lớn hoa lệ như vậy, chính là phong cách có chút không đúng, Tô Hi xoa xoa đôi mắt, cuối cùng run rẩy mở miệng: “Người làm sao có thứ này.”

“Họ thỏ có ba cái hang bảo vật, bên trong còn có vài cái giường lớn.”
Phở Tư tranh công nói: “Thật vất vả mới chọn được cái này, người ta dọn thật vất vả, muốn Tô Hi thân thân~.”

Nói xong hấn liền cọ mặt mình đến bên môi nàng đòi khen thưởng, Tô Hi trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, ngốc lăng tùy ý để môi mình lướt qua gương mặt dường như điêu khắc của hấn, mới đột nhiên tỉnh táo lại đẩy hấn ra, nói: “Vì sao tìm cái giường lớn như vậy?”

“Giường lớn tương đối kiên cố, cũng đủ để cho hai chúng ta tùy ý lăn qua lăn lại!” Hấn bế Tô Hi lên giường, chính mình cũng vui mừng nhảy lên lăn nửa vòng, ghé vào trước ngực nàng, dùng cằm cọ xát ngực nàng, hai mắt sáng lên nói: “Hiện tại có thể lập tức thử xem giường có đủ độ kiên cố không.”

“Độ kiên cố gì chứ? Từ từ, đầu óc người chỉ có giao phối! Dừng tay cho ta còn có im miệng thôi của người lại!”

Ngày hôm qua, sau khi áo phù thủy của Tô Hi bị Phở Tư cởi ra, hôm nay nàng cũng không tính toán mặc đồ quá u ám, tùy ý mặc một chiếc váy dài bằng vải thô buộc nút phía trước, vì thế Phở Tư ghé vào trước

ngực nàng, dùng miệng cắn mở nút thắt, động tác nhanh chóng làm vạt áo nàng mở rộng ra, để hấn tiến lên nhấm nháp quả hồng ngon miệng ở trước ngực nàng.

“Vốn dĩ cả năm họ thỏ đều có thể giao phối, hơn nữa chúng ta còn chưa có sinh bảo bảo, ăn no liền giao phối không phải thực bình thường sao?”

Phổ Tư vui sướng mà liếm ướt áo ngực của Tô Hi, bắt tay thăm dò phía dưới áo ngực, trong chốc lát một tay có thể ôm hết cả hai vú, cách áo ngực liếm láp, không chút nào che dấu dần dần lộ ra gương mặt của một con thỏ dâm dục.

Tô Hi hung hăng vỗ đầu của hấn, muốn đẩy hấn ra, nhưng cổ tình lỗ tai trên đầu hấn lại phi thường vương bận, ở trong bàn tay nàng nhảy lên, Tô Hi không thể không thừa nhận, lỗ tai của gia hỏa này thật sự là quá lợi hại, chẳng những có thể đoạt dao phay, còn có thể đùa giỡn người, hấn có thể thuận lợi sống đến bây giờ, đôi lỗ tai này nhất định không thể không có công.

Bất quá hiện tại cũng không phải thời điểm khích lệ lỗ tai hấn, Tô Hi vát và ngăn chặn lỗ tai hấn, đẩy đầu hấn ra hung hăng nói: “Người có thể quanh năm suốt tháng động dục, ta cũng không phải là thỏ cái, lúc nào cũng có thể giao phối.”

“Ừ, mỗi lần thỏ mẹ giao phối cơ hồ đều sẽ mang thai, nhưng là Tô Hi sẽ không.” Phổ Tư nghiêm túc gật gật đầu tiếp tục nói: “Cho nên bản thân ta nhất định phải nỗ lực gấp bội mới được.”

Nói xong, lỗ tai hấn lại lần nữa linh hoạt từ trong tay nàng tránh thoát, mà hấn nâng hai chân nàng lên, vén cao làn váy của nàng rồi vùi đầu đi vào.

Phổ Tư vô sỉ cùng tích cực, làm Tô Hi có trong nháy mắt muốn thét chói tai, nói nàng không muốn sinh bảo bảo cùng hấn, bất quá giây tiếp theo hạ thân truyền đến khoái cảm, lại làm nàng run run rên rỉ ra tiếng.

Trải qua một đêm thăm dò, hiện tại Phổ Tư đã biết rất rõ chỗ yếu ớt nhất của Tô Hi, mới vừa rồi gặm cắn ở trước ngực nàng, đã sớm làm nàng không nóng khó nhịn, cả người tê dại, con thỏ giáo hoạt tìm kiếm xâm nhập vào trong làn váy nàng, liền dùng cặp đại chưởng nóng cháy kia vuốt ve phần

mẫn cảm bên trong bắp đùi, một đường hướng về chỗ riêng tư nhất giữa hai chân nàng, gáy cánh hoa hơi hơi thức tỉnh kia.

Cơ thể mới biết mùi đời ngày hôm qua, đôi với vui thích mãnh liệt ấn tượng khắc sâu, rất nhanh đã bị hấn vén tóc lên, Tô Hi muốn kẹp chặt chân ngăn cản hấn xâm phạm, nhưng động tác này với hấn mà nói căn bản không hề ảnh hưởng, làn váy bị ảnh hưởng bởi động tác của nam nhân, từng chút từng chút đẩy cao lên, làm cặp đùi kia trắng tinh dần lộ ra.

Mất đi váy dài che dấu, liền có thể tình tường thấy hai cái đùi của Tô Hi đã sớm đặt lên trên bả vai rộng lớn của hấn, theo động tác ra vào của hấn mà đong đưa.

Ở Phở Tư mạnh dạn hành động, ở dưới sự kích thích của môi lưỡi, nụ hoa rất nhanh đã ướt át, bắt đầu nở rộ, lúc đầu lưỡi gian xảo tiến vào, là lúc Tô Hi kiều diễm kêu lên, đến chính nàng nghe xong cũng cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Tay nàng chôn ở trong mái tóc bạc mềm mại của hấn, ngửa đầu ra sau mở to hai mắt nhìn đỉnh giường hoa lệ, cảm thấy sự tình hoang đường đến không thể tưởng tượng được, nàng lại tùy ý để hấn nhắm nuốt, từng chút một cắn nuốt vào bụng.

Thật ra khi được Phở Tư ôm, kỳ thật nàng cảm thấy thực nhẹ nhàng, bởi vì nàng có thể tùy ý phóng túng chính mình, không cần lo lắng hấn ghét bỏ mình không đủ ưu nhã, không đủ mỹ lệ, không đủ cao quý, cũng không cần lo lắng chính mình không xứng với hấn.

Ở trước mặt Tắc Đỗ Văn nàng không thể như thế, nàng luôn lo được lo mất, thật cẩn thận, sau khi rời thôn phù thủy, Tắc Đỗ Văn an trí cho nàng ở bên trong trang viên, mặc dù chỗ đó không nhiều quý củ bằng vương cung, nhưng đối với người vừa rời khỏi thôn phù thủy mà nói, đã là một chỗ khiến người khác không thể thờ.

Người hầu hạ nàng khinh thường nàng, tuy rằng nàng đã dùng ma pháp chinh đối phương, sau khi Tắc Đỗ Văn biết được sự tình trải qua cũng xử lý người nọ, nhưng sau đó lại luôn có người nói rằng nàng là ma nữ tà ác, làm nàng càng thêm buồn khổ.

Về sau nàng rời khỏi đó mới cảm nhận được, đối với Tác Đỗ Văn, phù thủy đến từ thôn phù thủy là một bảo tàng lớn, bởi vì thôn phù thủy có rất nhiều ma pháp đã thất truyền từ lâu, nhưng đối với người bình thường mà nói, phù thủy chính là hóa thân của tà ác, các nàng rất khó dung nhập với con người, cũng rất khó để không bị người ta lợi dụng.

Có đôi khi nàng cảm thấy Tác Đỗ Văn thật lòng yêu nàng, bởi vì mặc dù hai người có bối cảnh chênh lệch rất lớn, nhưng hắn lại chưa từng đẩy nàng ra, nhưng có đôi khi nàng cảm thấy Tác Đỗ Văn chỉ là muốn lợi dụng nàng, bởi vì nàng không hề có ưu điểm, Tác Đỗ Văn không lý do chung tình với nàng. Nhưng mà tình yêu đâu có dễ dàng giải thích như vậy? Chân tướng sự thật nàng vô luận phân tích như thế nào cũng không rõ ràng, hiện tại Tác Đỗ Văn hẳn là đang cùng tân nương của hắn ôn tồn, mà nàng chỉ cần là có thể có được ấm áp, cho dù đối phương có là con thỏ cũng không sao cả.

Đầu lưỡi Phổ Tư không ngừng cọ xát điểm mẫn cảm trong cơ thể nàng, Tô Hi phóng túng chính mình cảm thụ vui thích mà hắn mang đến, làm Phổ Tư càng thêm vui sướng mà quấy nhiễu nhục bích kiều nộn của nàng, lỗ tai linh hoạt cũng run lên dùng lông tơ ôn nhu mà quét qua da thịt nàng, ý đồ ở trên người nàng nhóm lên ngọn lửa mãnh liệt.

Tô Hi đang đưa đầu, cuốn ngón chân muốn kháng cự từng đợt tê ngứa cùng khô nóng, nhưng nàng có chống cự như thế nào cũng không thể khiến Phổ Tư dừng lại. hoa huy*t trào ra chất lỏng ngọt ngào, bị con thỏ tham lam điên cuồng hấp thu, đầu lưỡi thọc vào rút ra, liếm vào bên trong, hoa huy*t chẳng những không thấy khô cạn, ngược lại tràn đầy ra lãng dịch nhiều hơn đề hắn tận tình hưởng dụng.

Nhưng Phổ Tư chưa hết thèm, đầu lưỡi cuộn lại, một ngụm ngậm lấy hoa hạc sung to trên hoa huy*t, Tô Hi rút cuộc rung mình bị đẩy lên cao trào. Phổ Tư đứng dậy, nằm sấp trên ngực Tô Hi, lông mi trắng cong mà dày như một chiếc quạt, hai mắt sáng trong nhìn nàng.

Tô Hi có chút chịu không nổi dụ hoặc từ cặp mắt đá như quý hắc, nhưng lại không cam lòng, đành phải đẩy đầu của hắn ra nói: “Không được hôn ta, không được đè ta ở phía dưới.”

Lỗ tai Phổ Tư rũ một chút, bất quá rất nhanh đã lên tinh thần, bẻ Tô Hi lên, làm nàng nghiêng thân mình ngồi ở trong lòng ngực hắn, đồng thời

hắn tách bắp đùi nàng ra, một bên sờ hoa hạc bị mặt nước nhiễm sáng trong, một bên lật tới lật lui cánh hoa đầy mặt dịch, ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Tô Hi, hôm nay ta không chỉ mang một cái giường tới, mà còn mang đến một đồ vật khác ...”

“Thứ gì... A...”

Ở lúc Tô Hi nghi hoặc, Phổ Tư đã thừa cơ đem ngón tay sáp nhập bên trong hoa kính của nàng, làm nàng yêu kiều rên rỉ ra tiếng, Phổ Tư chậm rãi vẽ vòng, kích thích nhục bích kiều nộn gắt gao liếm mút ngón tay thon dài của hắn, một tay kia nhẹ nhàng nâng cằm nàng, làm nàng nhìn về phía trước.

Liền thấy trước mắt nàng vốn dĩ hẳn là vách tường dính đầy bụi, bây giờ lại có một tầng màn lụa che kín, lúc trước bởi vì bị giường lớn che khuất hơn nữa lại có màn lụa che kín, nàng cũng không có phát hiện cái gì không thích hợp, nhưng lúc này một trận gió đột nhiên thổi qua, đem màn che thổi bay hoàn toàn, nàng lập tức đem nhìn đến vật kia, là một cái gương lớn đến kinh người.

Phòng nàng vốn dĩ đã bé, chiếc giường to lớn cơ hồ đã nhét đầy toàn bộ không gian, mà mặt gương cùng chiếc giường kia, cơ hồ là che phủ toàn bộ mặt tường lớn nhỏ.

Gia hỏa này... Dọn một cái giường lớn như vậy ôm nàng nằm lên trên, lại còn thêm một cái gương có kích cỡ khoa trương như vậy làm gì? Tô Hi còn chưa kịp phát tác, Phổ Tư đã thổi khí bên tai nàng, khẩu khí ủy khuất nói: “ Thời điểm Tô Hi ngủ vẫn luôn kêu tên Tác Đồ Văn, đó là con thỏ mà Tô Hi yêu sao?”

Không, không phải con thỏ mà là hoàng tử! Mặc dù trong lòng châm chọc như thế, Tô Hi cũng không có nói ra, bởi vì trước mắt hình ảnh trong gương, làm cho nàng căn bản là không sức lực châm chọc.

Mặt gương lớn chiếu rọi tư thế hiện tại của hai người, nữ nhân rúc vào trong lòng ngực nam nhân, quần áo bị nửa cởi đến bên hông, hai chân lỏng lẻo mở rộng, mặt nàng đỏ bừng, đầu tóc hỗn độn, trong mắt mang theo hơi nước, tràn đầy mị thái, tùy ý ngón tay nam nhân ở cánh hoa nở rộ giữa hai chân nàng tầng tầng lớp lớp ra vào.

Màu da nữ nhân trắng nõn cùng da thịt thâm sắc của nam nhân tạo thành sự đối lập rõ ràng, lấy loại tư thế ái muội này triển miên, càng khiến hình ảnh thêm đậm mỹ.

Tô Hi liền muốn chuyển tầm mắt tới lỗ tai đáng yêu kia của hắn, thuyết phục thật tốt bản thân không có tùy ý để hắn điều khiển, nhưng diện tích tai thỏ quá nhỏ, ngăn không được hình ảnh sa đọa trước mắt kia làm cho nàng muốn hồng mắt.

Cô tình lúc này mặc dù con thỏ kia đã chiếm hết tiện nghi, nhưng vẫn như cũ là dùng khẩu khí ủy khuất nói: “Muốn cùng Tô Hi sinh bảo bảo chính là bản thân ta, vì sao lúc Tô Hi ngủ lại kêu tên người khác, có phải nhận sai người hay không?”

Sau khi nói xong hắn lại liếm khuôn mặt hồng thắm của Tô Hi, đặc ý nói: “May mắn tiểu thỏ thực thông minh, tìm được một mặt gương lớn, chỉ cần mỗi lần giao phối đều có thể thấy rõ ràng, Tô Hi liền sẽ không nhận sai người. Người xem, hiện tại người Tô Hi ôm chính là Phở Tư không phải Tác Đồ Văn!”

“...Câm miệng... Trong đầu ngươi toàn ý nghĩ xấu ... Ngô a a...”

-----oOo-----

Chương 2: -4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Tô Hi gào rống, suy nghĩ muốn mắng hắn, nhưng thanh âm vọng lại lại làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh, yêu kiều rên rỉ, bởi vì Phở Tư lấy ngón tay tham nhập vào hoa huy*t đầm đìa nước, có ý nghĩ cực kì xấu xa, phóng túng khuấy động ở bên trong, khiến hoa huy*t mãi cảm phát ra âm thanh dâm đẳng, hoa dịch giàn giụa cũng làm Tô Hi rùng mình bắt đầu chuyển động eo mông. Từ trong hoa huy*t không ngừng phun ra mật nước, thuận thế chảy tới giữa đùi nàng, dính đến phía trên “Tiểu Thịt Thỏ” đang dần dần cương cứng tím đen, uốn lượn ra mấy sợi chỉ bạc trong suốt, làm “Tiểu Thịt Thỏ” trở nên càng hưng phấn.

Nhận thấy được nàng hưng phấn, Phở Tư cũng không chút khách khí mà vươn ra ngón tay thứ hai, sáp nhập cái miệng nhỏ không ngừng thở dốc, mang cho nàng càng nhiều kích thích, đồng thời thỉnh thoảng hấn còn tà ác căng hai ngón tay ra, làm nhục huyết nắm chặt dần dần mở ra, để có thể thuận lợi nuốt vào thịt hành thô to.

“Tiểu hoa huy*t xinh đẹp của Tô Hi là vì Phở Tư nở, chất lỏng ngọt ngào của Tô Hi là cho Phở Tư uống, Tô Hi dùng một chân đạp hai thuyền, ta sẽ đau lòng đó.”

Ngữ khí Phở Tư hồn nhiên lại thuần khiết, nhưng lời nói ra cùng động tác trên tay cũng không hề liên quan đến điều này, Tô Hi cảm thấy bản thân như muốn ngất đi. Lý trí của nàng bị hành vi vô sỉ hấn đánh vỡ, thân thể bị hấn khiêu khích chỉ cảm nhận được vui sướng đến muốn ngất đi, nhưng nàng rốt cuộc không có ngất xỉu đi, chỉ có thể nhắm mắt lại ngăn cách hình ảnh dâm mị trước mắt, tay chân múa may ý đồ đánh hấn.

Nhưng vốn dĩ đáng người nàng nhỏ xinh, nằm ở trong lòng ngực Phở Tư thập phần phù hợp, bình thường, một đôi tay nhỏ kia của nàng có dùng hết sức lực cũng đánh không lại hấn, huống chi hiện tại cả người nàng tê dại, đánh lên người hấn cùng tán tỉnh không có gì khác biệt, ngược lại làm Phở Tư thập phần thoải mái.

Ngón tay thon dài ở trong cơ thể nàng nhóm lên từng đốm hỏa hùng hục, miệng Phở Tư cũng không an phận mà liếm mút nhụy điểm hơi hơi run run trước ngực nàng, Tô Hi nhin không được mở to mắt đầy đầu của hấn, muốn hung hăng đẩy con thỏ đáng chết này ra, nhưng mà hạ thân nàng lại hoàn toàn bị khống chế ở trong tay Phở Tư, Phở Tư đưa đẩy một chút, lập tức làm nàng run rẩy đạt đến cao trào.

Phở Tư rút ra ngón tay ra, ở trước mặt Tô Hi tám tắc liếm láp dịch mật trên tay, vốn dĩ mật dịch trong suốt nhưng bị hấn khuấy động như vậy, đã sớm trở nên trắng đục mà sền sệt, lúc đầu ngón tay hấn căng ra, có thể thấy rõ sợi chỉ dâm mị bị kéo ra, thoát nhìn cực kỳ dâm loạn, Phở Tư lại ăn rất ngon, phảng phất như đang ăn mật ong. Ở trong dư vị cao trào Tô Hi thật vất vả mới phục hồi lại chút tinh thần, hơi thở phì phò, nhìn lố tai Phở Tư động động, bộ dáng ăn uống thỏa thích, tâm tình đã xấu hổ lại càng thêm căm giận nói: “Nếu để ý ta gọi tên người khác thì đừng chạm vào ta, ta chỉ là muốn sinh bảo bảo, người quản lòng ta có ai làm gì?”

“Tô Hi...”

Lời nói của Tô Hi lập tức làm Phở Tư rũ lỗ tai, hồng hồng đôi mắt, một bộ dáng diễm đam đáng yêu lại bị thương đến cực điểm, trong nháy mắt, nàng có chút chột dạ, nghĩ mình nói chuyện có thể quá đa thương người hay không, bất quá giây tiếp theo nàng liền nghĩ đến đôi mắt của gia hỏa này vốn dĩ đã hồng, rất nhanh kiên định lại nói: “Mau dỡ gương xuống, đừng vọng tưởng ta sẽ cùng người ở bên nhau, bằng không... A... a... a... Con thỏ thôi tha... Dừng...Dừng.....dừng lại ”

Ở thời điểm Tô Hi tàn nhẫn nói, Phở Tư bỗng nhiên đỉnh sâu, đưa “Tiểu Thịch Thỏ” đang kích động thẳng tấp đâm sâu vào trong hoa huy*t, điên cuồng mà truru sáp, khoái cảm như sấm đánh, làm vòng eo Tô Hi mềm nhũn, thiếu chút nữa không chịu được mà ngất đi, cố tình kia chỉ là ý nghĩ xấu xa của con thỏ, cảm cảm xuống một lúc lại ngừng lại, sau đó rút ra khỏi hoa huy*t, chỉnh lại thân thể nàng, tách đùi nàng ra, khóa gối ở phía trên eo hông hắn, lấy cự vật dính đầy dâm dịch sáng trong đỉnh đỉnh cánh hoa lấy lợi của nàng, một bên dùng khẩu khí cực kỳ bị thương nói: “Trong lòng Tô Hi có người khác, tiểu thỏ đành phải dừng lại.”

Hắn nói xong câu này, lại dùng côn th*t nghiền nát cánh hoa đang trước, một tay bẻ cánh hoa ra, làm mị thịch đỏ tươi bên trong không ngừng đóng mở, huyết khẩu lỏa lòe dần tiết ra mật nước, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Nhưng mà thân thể Tô Hi rõ ràng đang luyến tiếc “Tiểu Thịch Thỏ” nha, Tô Hi em xem, “tiểu Tô Hi” còn chảy nước miếng dính ở trên đầu “Tiểu Thịch Thỏ” ...”

Thanh âm Phở Tư vốn dĩ đã dễ nghe, hắn lại cố ý làm bằm, thanh âm sẽ giống chú ngữ làm người ta hoảng hốt.

Mặc dù lý trí Tô Hi phỉ nhổ hắn, nhưng cảm xúc lại bị hắn dụ hoặc, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía gương lớn, quả nhiên nhìn thấy huyết khẩu tựa như cái miệng nhỏ vô pháp thỏa mãn, cánh môi một mở một đóng thở phì phò, tiết nước bọt nhỏ xuống trên đầu côn th*t nóng bừng bừng, phảng phất ý nghĩ hận không thể lập tức nuốt côn th*t kia vào.

Hình ảnh như vậy đã đủ kích thích, Phở Tư lại vuốt ve nhũ hoa sưng to đến tê dại, cứ từng chút từng chút một đem côn th*t kia chạm đến đỉnh

nhục huyết đang khép mở kia, không ngừng kích thích thân thể mẫn cảm đến cực điểm của Tô Hi thấp giọng nỉ non nói:

“Tiểu Tô Hi có thích Tiểu Thệt Thỏ hay không? Tiểu Thệt Thỏ thực thích tiểu Tô Hi, tiểu thỏ cũng thực thích Tô Hi.”

Phổ Tư không ngừng nỉ non ái ngữ giống như chiếc lưới ngọt ngào, từng chút quấn lấy Tô Hi khiến nàng dường như không thể hô hấp, lý trí còn sót lại của Tô Hi muốn đánh nàng, nhưng kia cũng chỉ là lý trí còn sót lại, khe hở giữa hai chân tựa như vực sâu, không ngừng kéo nàng vào tê dại hư không trong bóng tối.

Rõ ràng chỉ cùng hân thân mật qua một đêm, nhưng thân thể cũng đã sớm không quên được mỹ cảm giao hoan kia, càng miễn bàn vừa rồi hân đã hưng hăng thọc vào rút ra vài cái, bức cho nàng không thể quên cảm giác bị lấp đầy.

Nàng không cam lòng chính mình cứ như vậy mặc hân quyết định, nhưng lại chỉ có thể mở to hai mắt nhìn nữ nhân trong gương không ngừng vặn eo mông, hòa theo động tác trêu đùa của nam nhân, côn th*т dưới thân nam nhân dâng trào giao hoạt đến cực điểm, huyết khẩu thật khó khăn để nuốt được côn th*т đằng trước, vốn dĩ côn th*т ả núp bất động kia lại sẽ đột nhiên như vật còn sống trượt ra ngoài, dùng thứ thật đằng trước kích thích nàng, rồi lại tà ác không cho thỏa mãn.

Tô Hi run run lắc mông, bắt được Tiểu Thệt Thỏ muốn đưa vào trong cơ thể mình, Phổ Tư lại nhanh hơn một bước, bắt lấy eo của nàng, ngăn trở động tác của nàng, ra vẻ ủy khuất thấp giọng nói: “Tô Hi có thể không thích tiểu thỏ, nhưng nếu tiểu Tô Hi nói không thích tiểu thỏ, Tiểu Thệt Thỏ vẫn là đừng đi vào thì tốt hơn.”

Hân vừa nói, còn cố ý nâng thân thể Tô Hi lên, rút ra vật thô nóng dưới hạ thân, hoa huy*t bị bắt rời xa côn th*т cứng rắn nóng bỏng kia lập tức co rút không ngừng, hai vật ái muội đan chéo vô số sợi dâm ti, dự báo chúng nó khó có thể rời xa nhau, Tô Hi cuối cùng nhịn không được loại tra tấn như vậy, nàng gần như là vừa khóc vừa kể lể: “... Thích... Nhanh tiến vào nha... Nhanh nha...”

Phổ Tư nghe được nàng nói ra lời cầu xin dâm mị kia, liền đặt thân thể Tô Hi xuống thấp, dựng thẳng eo mông nàng, hướng từ trên đỉnh xuống,

Tiểu Thệt Thỏ đằng trước lập tức gắt gao cắm vào bên trong nhục huyết, Tô Hi kiều suey bị đẩy lên một trận cao trào đứt quãng.

“Um... Nhiều một chút... Lại nhiều một chút nữa...”

Tô Hi đong đưa vòng eo, run rẩy hai chân muốn đưa côn th*t nhập thật sâu, dư quang khóe mắt mơ hồ có thể quét đến tư thái chính mình trong gương, nhưng nàng làm bộ không có thấy, chỉ nghĩ muốn phóng túng bản thân, tiến vào khoái cảm trong tình dục.

Mà lúc này Phở Tư lại còn phi thường phối hợp, từng đoạn từng đoạn thẳng tiến vào nhục huyết ướt át, khi nàng run rẩy rên rỉ, lại gian xảo chậm rãi rời khỏi, để lúc sau quấy động càng sâu, lúc này hắn còn không quên thấp giọng dụ hoặc hỏi: “Thích Tiểu Thệt Thỏ sao?”

“Ách... Thích...Ta thích a...”

Tô Hi an ủi chính mình, cái gọi là thích kỳ thật chính là thích sự vui thích mà thân thể này mang lại thôi, còn tâm tư của nàng trước đây đã bị Tác Đồ Văn xé rách đau đớn, bây giờ nó sẽ không bao giờ thuộc về ai, nghĩ đến đây, nàng rút cuộc hạ quyết tâm, hoàn toàn phóng túng chính mình, vươn tay tới ngửa đầu ra sau, mở rộng hai chân, tùy ý ngâm nga để Phở Tư lặp lại ra vào.

Nghe được từng tiếng thích tích từ Tô Hi, cái đuôi Phở Tư vui sướng run rẩy, hắn không bao giờ nguyện ý nhẫn nại, thả lỏng kiềm chế, đối với Tô Hi làm nàng ngồi ở trên hông hắn tận tình đong đưa.

Mặt gương lớn trên tường chiếu rọi ra tư thái dâm lã phóng túng của nàng, quần áo trên người đã hoàn toàn bị đẩy hết đến bên hông, vốn dĩ da thịt trắng nõn nay đã phiểm ra một tầng hồng nhàn nhạt, cơ thể như tỏ rõ khó có thể kiềm chế động tình.

Giữa hai chân, côn th*t lớn màu tím đen vui sướng ra vào, toàn thân côn th*t đã bị mật nước trong nhục huyết tràn ra nhuộm sáng bóng, phía trên còn dính một chút bạch quang do mật nước bị quấy đảo dữ dội mà hình thành, càng làm cho côn th*t thâm sắc kia trở nên dữ tợn hơn.

Đêm qua đóa hoa hồng nhạt mới bị đánh thức, hiện tại đã đỏ tươi nở rộ hoàn toàn, vốn dĩ hắn là kiều diễm mà mỹ lệ, nhưng cánh hoa dính chút

bạch ngọc cùng với cự vật thâm sắc được khảm nên hoa tâm, lại làm đóa hoa này tản mát ra hơi thở đậm loạn sa hoa.

côn th*t ra ra vào vào trong hoa tâm, phía trên mỗi đoạn đều có gân xanh hưng phấn nổi lên, không ngừng trưởng căng lên hơn, kích thích mị thị trong dũng đạo, phảng phất tùy thời đều có thể đem nhục huyết làm hư. Nhưng trong nhục huyết không ngừng bị va chạm, chẳng những không có dấu hiệu khô khốc, ngược lại vui mừng khôn xiết liều mạng khép mở co chặt, không muốn côn th*t rời đi.

Phổ Tư mở to một đôi mắt đỏ xinh đẹp, nhìn chăm chăm tư thái đậm đang ở trong gương của Tô Hi, phảng phất muốn đem thuộc về nàng hết thấy dấu vết đặt ở trong đầu, lúc này Tô Hi lại hồn nhiên không cảnh giác, hoàn toàn đắm chìm trong cao trào, phát hiện thân thể Tô Hi đã dần dần mất đi sức lực, hần mới thu hồi tầm mắt, cúi đầu tới liếm lỗ tai nàng hỏi:

“...Tô Hi, ta đi vào sâu một chút nữa được không?”

“Hô...Được... Lại thêm một chút... Lại thêm một chút nữa... Ừm...”

Tô Hi khát cầu ngâm khóc, ở tầng tầng màn lụa lan ra tiếng vọng, tiếng nước nhem nhẹp cùng tiếng côn th*t nghiền nát hoa tâm, làm đỉnh tháp đơn sơ nhộn nhạo kiều diễm đầy cảnh xuân.

Được sự đồng ý của nàng, cánh tay cường tráng Phổ Tư chế trụ hoàn toàn vòng eo tinh tế, lấy ngón cái thăm lõng hoa hạch sưng to nóng cháy của nàng, sau khi xác nhận nàng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt, liền không chút khách khí mà đỉnh eo mộng tinh tráng, đem kia vật đậm trắng vào hoa tâm, xỏ xuyên qua cổ tử cung nhỏ hẹp ở phía trước.

Trong phút chốc, khoái cảm khủng bố làm nàng không kịp phát ra tiếng, lập tức đình chỉ hô hấp mà hôn mê bất tỉnh, Phổ Tư nâng nhẹ cầm nàng lên, liếm hôn chớp mũi nàng, sau khi xác nhận nàng đã khôi phục hô hấp, lại tà ác liền rút côn th*t thật lớn kia ra, sau lại cắm toàn bộ vào sâu bên trong.

Mãnh liệt chọc vào rút ra như thế, như muốn làm nàng ngất trong khoái cảm, Tô Hi cũng vô pháp kháng cự khoái cảm làm con người ta như chết đuối, hoa huy*t điên cuồng co rút, muốn chống cự vui thích khó có thể

thừa nhận, nhưng phản ứng như vậy, ngược lại làm hoa huy*t càng xoắn lấy côn th*t, các nếp uốn trong huyết bích hoàn toàn bị căng lớn, mà chỗ sâu thẳm trong hoa huy*t không ngừng co rút mãnh liệt, huyết khẩu không hề che lấp kẻ sát côn th*t dữ tợn, bị bắt thừa nhận cự hành thô to nóng cháy không ngừng lặp đi lặp lại nghiền nát.

Từ trong cao trào, Tô Hi chậm rãi khôi phục một tia ý thức, nhưng nàng phân không rõ việc này đến tột cùng là mơ hay là thật, chỉ biết thân thể của mình vừa khó chịu vừa vui sướng, tứ chi cùng ngũ giác phảng phất như không tồn tại, các giác quan cơ hồ đều ngưng tụ ở chỗ hai người giao hợp, cùng với phần da thịt phía trên bị hấn liếm hôn.

Tại hạ thân, khi huyết khẩu co rút chảy ra đại lượng mật nước, cái miệng nhỏ của nàng cũng nhẹ thở gấp tiết ra một chút nước bọt, Phô Tư liếm khuôn mặt hồng nhuận của nàng, hôn lên lông mi run nhè nhẹ, lại dao động đến khoe miệng nàng, liếm mút mật nước tiết ra bên miệng, phe phẩy cái đuôi thấp giọng nói: "...Quên kẻ xấu xa luôn là làm nàng khóc kia đi... Đừng khóc, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng, mỗi ngày đều làm nàng vui vẻ, sẽ không làm nàng buồn khổ, cũng sẽ không làm nàng tuyệt vọng... Quên kẻ xấu xa kia đi, nghĩ tới tiêu thổ là được..."

Tô Hi muốn hỏi hấn đến tột cùng đã biết được chuyện gì, có phải tối hôm qua nàng trong lúc ngủ nói mơ, nên hấn đã biết được chuyện gì đó, nhưng nàng chỉ có thể vô lực phát ra tiếng kiêu suyễn, hai mắt thất thần xụi lơ ở trên người hấn, tùy ý hấn một lần lại một lần ở bên tai nàng theo dết ái ngữ.

Phô Tư không ngừng ra vào trong cơ thể Tô Hi, đồng thời cũng không ngừng ở bên miệng nàng hấp thu mật nước, linh hoạt đầu lưỡi không ngừng liếm láp cánh môi hồng nhuận của nàng, tựa hồ rất muốn tiến vào phía trong, một ngậm ngậm lấy toàn bộ, nhưng hấn biết Tô Hi không muốn, cuối cùng không có làm như vậy.

Đang không ngừng tập trung, con người hồng bảo tham lam nhìn tất thấy phản ứng của nàng, nhìn tư thái nàng dần trở nên kiêu mị, bởi vì hấn đâm vào rút ra mà bụng nhỏ hơi hơi gồ lên. Khi cả người nàng co rút nức nở ra tiếng, là lúc hấn phóng túng bản thân ở trong cơ thể nàng, bắn ra luồng dịch nóng bỏng, khiến nàng hoàn toàn chết chìm trong ánh nhìn chăm chú của hấn.

-----oOo-----

Chương 3: -1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Nàng khẽ đẩy cánh cửa gỗ của tầng thư thất. Cửa gỗ phát ra âm thanh kéo kẹt, kinh động đến tiểu sinh vật đang nằm úp sấp trên trang sách, lỗ tai nhỏ xù xì khẽ run lên, thân thể trắng nõn tròn tròn quay lại, nhảy tới phía nàng.

Nàng cười cười, duỗi tay vỗ về con thỏ đang ngoan ngoãn ghé vào trên bàn, đi vào trong tầng thư thất nho nhỏ lấy sách.

Trước khi rời đi, nàng liếc mắt nhìn vật nhỏ đang nằm dài một cái, nhin không được thở dài: “Biến thành người cũng không hẳn là tốt, sao người lại cứ muốn biến thành người như thế?”

Nghe xong lời nàng nói, con thỏ nghiêng đầu nhồm dậy, thân hình nhướng về phía nàng, trong con ngươi mỹ lệ như hồng bảo thạch chỉ có bóng dáng nàng.

Hắn là một vật nhỏ có linh tính, tính tình dịu ngoan, thích bán manh, thường thường đòi vuốt ve, đòi ôm một cái, cả người đều là lông trắng mềm mại. Thế nhưng men theo sườn tai, chỗ ít lông tơ nhất, có thể nhìn ra được hắn là một con thỏ lông trắng da đen hiếm thấy.

Nàng trốn vào nơi đây không bao lâu liền phát hiện con thỏ này. Hắn không giống như những con thỏ nhát gan sống thành đàn khác, ngược lại lại to gan lớn mật một mình đến gần nàng – một người xa lạ đến từ bên ngoài, coi sân nhỏ của nàng như nhà của mình, không những thế mà còn ăn vụng rau nàng trồng.

Làm phù thủy, nàng vốn dĩ không cần lấy rau để duy trì mạng sống. Hơn nữa một người nản lòng thoái chí sống một mình trong núi sâu, ít nhiều cũng có chút cô đơn, bởi vậy đã dung túng cho con thỏ này ở trên địa bàn của nàng làm càn. Dần dà nàng phát hiện, con thỏ con này cực kỳ

thông minh.

Hắn có thể nghe hiểu lời nàng nói, cũng có thể tinh tế cảm nhận được tâm tình của nàng, chủ động dâng lỗ tai xù lông cùng đuôi nhỏ mềm mại lúc nàng buồn bực, mặc nàng đùa nghịch. Lúc rảnh rỗi không có việc gì, nàng tùy ý đọc ma pháp cho hắn nghe, nào ngờ hắn vẻ như có thể nhớ được hết. Thế nên nhiều lúc nàng nhàm chán, thậm chí còn dạy hắn rất nhiều sách ma pháp.

Không bao lâu sau, nàng kinh ngạc phát hiện, con thỏ này chẳng những có thể hiểu ma pháp, thậm chí còn đặc biệt ham thích với ma pháp biến động vật thành người. Hắn xem hết sách ma pháp nàng có, chỉ vì muốn biết biến thành người như thế nào.

Nàng tuy tinh thông nhiều loại ma pháp, nhưng loại ma pháp biến động vật thành người này nàng lại chưa nghiên cứu bao giờ. Hơn nữa loại ma pháp này vốn dĩ là loại ma pháp hiếm thấy, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào giúp hắn, chỉ có thể mặc hắn tự mình nghiên cứu.

Nhưng kỳ thật nàng rất không hiểu, một con thỏ ăn no ngủ kỹ mỗi ngày đã rất thỏa mãn, được nàng sờ sờ thì vô cùng vui vẻ, vì sao lại nhất quyết muốn biến thành người như vậy?

Nàng hỏi hắn rất nhiều lần. Thông minh như hắn, nếu muốn trả lời, dùng chân thỏ cũng có thể viết ra đáp án. Nhưng mỗi khi nàng dò hỏi, hắn chỉ biết dùng cặp đôi mắt xinh đẹp kia nhìn chăm chăm nàng, một chút thanh âm cũng không phát ra.

Có thể là hắn cảm thấy đáp án không quan trọng, cho nên không muốn trả lời chẳng? Động vật muốn biến thành người, cần lý do chân chính gì chứ. Có lẽ là hắn thích cách sinh hoạt của con người, nên rất muốn biến thành người thôi.

Đến nỗi không ngại trả giá lớn, con người có phải chịu khổ hay không cũng không nằm trong phạm vi những chuyện con thỏ này sẽ quan tâm. Nàng lo lắng, nhưng lại không biết khuyên hắn như thế nào.

Vì thế lần này, nàng vẫn không nhận được đáp án, chỉ thấy con thỏ nhìn nàng chăm chú, con ngươi lửa đỏ ngập tràn bóng dáng nàng. Nàng đang

muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên bốn phía nổi lên những ngọn lửa cháy hừng hực, như muốn thiêu đốt tất cả.

Cổ thụ che trời khuynh khuynh đảo đảo, chim chóc kinh hãi bay tán loạn, động vật chạy trốn khắp nơi. Thế nhưng thỏ con kia một bước không rời, đi theo nàng, căn bản không có ý định chạy trốn.

Ngọn lửa che trời lấp đất làm nàng tuyệt vọng, tuyệt vọng vì bản thân mình đã không đủ cảnh giác, tạo ra tai họa cho nhiều sinh vật như vậy, tuyệt vọng vì mình từng yêu một nam nhân thế này, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Làm một đại phù thủy, vốn dĩ đối mặt ngọn lửa như vậy, nàng chỉ cần thi triển một ma pháp hệ thủy ở phạm vi lớn là được. Nhưng trời không chiều lòng người, nam nhân kia đã hạ lời nguyền ở trên người nàng từ trước, khiến nàng ở thời điểm nguy cấp nhất một chút ma pháp cũng không thi triển được, chỉ có thể trơ mắt nhìn rừng rậm tươi mát dần hóa thành địa ngục.

Rõ ràng hai người đã từng thề non hẹn biển, cùng sinh cùng tử, cùng chống lại đại ma thú lớn, cùng chinh phạt lĩnh chủ tàn bạo, cũng đã cùng nỉ non âu yếm vĩnh viễn không chia lìa. Nhưng sau khi hắn trở thành vương giả, lại có thể bị những nữ tử xinh đẹp như hoa mê hoặc, nàng âm thầm rời đi, trốn đến rừng sâu, vốn định cứ như vậy mà quên đi, nhưng hắn lại không muốn buông tha nàng, muốn nhét nàng xuống dưới bụi rậm.

“Ngải Lâm, ta biết nàng ở bên trong, mau ra đây đi! Chỉ cần nàng nguyện ý trở về, ta lập tức dập lửa, xóa bỏ lời nguyền rủa trên người nàng. Ta đã xây một tòa cung điện hoa lệ, muốn tặng nó cho nàng, nàng mới là nữ nhân ta yêu nhất.”

Thanh âm nam nhân xuyên qua ngọn lửa, vang vọng trong rừng. Nàng vô lực ngồi bệt trên đất, trên người dính đầy tro bụi, nhếch nhác vô cùng. Thỏ con nhảy đến trên người nàng, liếm tay nàng, tựa hồ muốn an ủi nàng. Nhưng nàng quá tuyệt vọng, dù đang ở trong lửa lớn nhưng cả người vẫn lạnh băng, bất kể hắn cố gắng như thế nào, cũng không thể an ủi được nàng.

“Ngải Lâm... Có phải nàng trách ta hạ nguyền với nàng hay không ...

Chỉ vì ma pháp của nàng quá mạnh, tính tình lại cứng nhắc, nàng có biết ta sợ mất đi nàng nhiều bao nhiêu không? Ta hối hận lúc nàng quay người không không chế ma pháp của nàng, như vậy nàng sẽ không bỏ ta mà đi ... Chỉ cần nàng nguyện ý trở lại bên ta, cái gì ta cũng đồng ý với nàng...”

Nam nhân nói vô cùng thâm tình, nhưng nàng chỉ cảm thấy lại buồn cười, lại bi thảm. Lúc trước hắn nghèo túng, là nàng không hề tư tâm, một lòng dìu dắt hắn. Sau này hắn từ từ thành công, dần dần đứng vững rồi, là nàng toàn tâm toàn ý hỗ trợ, giúp hắn ổn định.

Nhưng mà hắn lại nhân lúc nàng không chút nào cảnh giác, bố trí phòng vệ, hạ nguyên với nàng, để lúc cần thiết hắn có thể phong ấn chế ngự ma pháp của nàng, cũng để khi hắn làm chủ thiên hạ, khi mà có mỹ nhân như mây để chọn lựa, hắn có thể lạnh nhạt xa cách nàng không chút kiêng kị.

Hắn làm nhiều chuyện khiến lòng người lạnh ngắt như vậy, lại có thể nói nàng mới là chân ái của hắn, cưỡng ép nàng trở lại bên hắn. Hóa trong mắt hắn nàng lại hạ tiện như vậy? Chỉ cần hắn cầu xin vài tiếng, lại cưỡng bách như vậy, nàng nhất định sẽ đồng ý trở lại bên người hắn sao?

Nàng biết mình vẫn còn yêu nam nhân xấu xa này, nhưng nàng lại không thể chịu đựng bản thân bởi vì tình mà nhịn nhục, vì yêu mà khuất nhục. Từng tiếng cầu xin vọng tới bốn phía, làm nàng khổ sở khó mà thở được. Nghĩ đến tim mình thế nhưng vẫn vì hắn mà nhảy lên, nổi tuyệt vọng cứ dâng trào, run rẩy khóc nức nở.

Con thỏ nghe được tiếng nàng khóc, liếc mình tới gần, thân thể tròn vo muốn liếm nước mắt nàng. Nàng bế hắn lên, đặt hắn ở trên mặt đất thấp giọng nói: “Đi nhanh đi, tiểu ngu ngốc này, nếu còn ở lại người sẽ không sống được.”

Con thỏ lắc lắc đầu, lại nhảy lên phía trước hai bước, nhào vào người nàng, bộ dạng ngu ngốc chết cũng không rời, làm nàng càng khóc đến lớn hơn. Ngọn lửa bốn phía dần dần tới gần, sóng nhiệt ập tới từng đợt cơ hồ có thể đoạt đi hô hấp. Nàng nhìn tro đen trên không trung bị ngọn lửa cháy cán nuốt, đột nhiên cười ha hả như phát cuồng: “Ta làm đại phù thủy, có được vô số ma lực vô số người hâm mộ, suốt nhân sinh nguyện vọng duy nhất chỉ là muốn cùng người ta yêu sống đến bạc đầu giai lão,

nhưng lại yêu sai người, vậy trái tim này có tác dụng gì?”

Nói xong, nàng như mất trí, một tay đặt trên ngực mình, một tay giữ chặt con thỏ, khẩu khí quý dị đột nhiên trở nên bình tĩnh: “Ta biết người một lòng muốn trở thành người, ta không thể giúp gì cho người, hay là trái tim này đem cho người đi!”

Vốn dĩ con thỏ còn dịu ngoan, nhưng hình như là bị lời nàng dọa, không ngừng trừng mắt, chân sau giãy giụa, muốn làm nàng từ bỏ ý niệm. Nhưng mà con thỏ nho nhỏ sao có thể kháng cự được, hồng mắt nhìn ngực nàng bị tách ra, máu chảy đầm đìa, mà bên trong, trái tim đang nhảy lên kia chậm rãi rời khỏi thân thể nàng, biến thành một viên huyết hồng thủy tinh bay đến giữa không trung, lại hóa thành từng giọt máu tươi, tỏa ra ánh sáng kỳ dị, dần dần dung nhập hoàn toàn vào thân thể hắn.

“Người nhận được sức mạnh từ phù thủy chi tâm, vốn cũng biết về ma pháp trận, kể cả không hoàn chỉnh đi chăng nữa, chỉ cần pháp trận cơ sở không sai, người vẫn có cơ hội biến thành người.” Ma lực từng giọt xói mòn, đau đớn từ ngực lan tràn khắp toàn thân, nàng xụi lơ trên mặt đất lại vẫn dùng ý thức quật cường nhấn nhủ: “Nếu như thành công, chỉ cần sức mạnh này còn tồn tại ngày nào, người có thể sống sót dưới hình dạng con người ngày đó. Thỏ con... thỏ con đáng yêu... nếu người có thể hóa thành người, có thể thi triển ma pháp, hãy dập tắt lửa bên trong rừng rậm, coi như là báo đáp cho ta. Hy vọng sau khi người trở thành người ...có thể vui vui vẻ vẻ mà sống, đừng tham lam ngu xuẩn như con người... Mong người trường mệnh bình an... Mong người...”

Tô Hi bỗng nhiên mở hai mắt, hô hấp dồn dập ngồi dậy, bốn phía không có lửa, không có sương khói, càng không có rừng rậm bị thiêu đốt, chỉ có màn lụa tầng tầng lẳng mạn, cùng với mặt gương lớn tới mức làm người ta muốn học máu.

Trong chốc lát nàng có chút mơ hồ, đến cùng mình đang ở đâu, đôi tay vô thức sờ sờ ở trên giường, lại sờ đến một mái tóc mềm mại. Nàng cúi đầu nhìn, thấy một đôi tai trắng rũ ở một bên. Thoáng chốc, nàng cho rằng mình vẫn ở bên trong rừng rậm đang cháy hừng hực kia. Vừa thấy rõ hình ảnh trước mắt, nàng lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, nằm ở bên người nàng không phải con thỏ đáng yêu kia, mà là Phổ Tư có một đôi tai thỏ.

“Ngô... Tô Hi, sờ sờ...”

Phổ Tư rõ ràng một con thỏ rất lớn, lại nằm ở trên giường vặn vẹo nói mớ, rất không mặt mũi lại gần Tô Hi. Khi nàng đang định một chân đá văng hẳn, từ khe hở cửa sổ, gió lạnh ủa vào xuyên qua màn lụa thổi tới, làm nàng run run phát hiện mình thân không mảnh vải. Nàng tự hỏi một giây đồng hồ, lập tức kéo chăn nằm bên cạnh hẳn, cảm nhận ấm áp tỏa ra từ thân thể bên cạnh, thoải mái phát ra một tiếng thở dài.

Lần đầu gặp Phổ Tư là cuối hè, hiện tại đã đầu đông. Từ ngày hẳn đem cái giường lớn phô trương dọn vào phòng nhỏ của nàng, con thỏ không có liêm sỉ này liền mặt dày mày dạn dọn vào ở cùng, đuôi thể nào cũng không đi.

Nàng đã từng vô số lần đá hẳn xuống giường, đá ra cửa, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị hẳn trừng phạt ở trên giường, ngày ngày đêm đêm giao hoan, không cách nào chống đỡ được, dưới sự kiên nhẫn không ngờ của hẳn từng bước từng bước bị lừa gạt dụ hoặc. Nàng cũng không đếm được bản thân mình đã bị hẳn đè dưới thân bao nhiêu lần, mặc hẳn xoa bóp ra vào, thoải mái đến mất không chế tới ngất.

Cho dù đáy lòng nàng vốn kiên quyết chống cự hẳn xâm nhập, nhưng không cần biết là trong sinh hoạt hay trên giường Phổ Tư, đều mang cho nàng vui thích vô cùng. Bởi vậy khi thời tiết lạnh dần, nàng càng ngày càng tham luyện sự ấm áp của hẳn, cũng càng ngày càng lười một chân đá hẳn văng ra ngoài.

Cảm nhận được Tô Hi tới gần, Phổ Tư tuy còn đang nhắm mắt lại cực kỳ tự nhiên duỗi cánh tay dài ra, thuận thế ôm nàng vào trong ngực. Hiện tại sắc trời vẫn còn sớm, mặc dù là đầu đông, bên ngoài gió lạnh vù vù, căn phòng nho nhỏ không thấp đèn cũng không đốt than, có vẻ hơi chút lạnh lẽo. Bất quá Tô Hi nằm ở trong lòng ngực Phổ Tư, lại ấm áp thoải mái đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Nàng ngẩng đầu lên sờ sờ mặt hẳn, lại sờ sờ tóc cùng lỗ tai hẳn, tâm tình vốn dĩ bởi vì ác mộng mà kinh hoàng không thôi, dần dần bình phục.

Giấc mộng vừa rồi rõ ràng trước mắt, phảng phất như thật sự đã xảy ra, trước kia nàng đã nghe kể câu chuyện của vị đại phù thủy cuối cùng. Sau

khi rời khỏi Tắc Đỗ Văn, nàng từng nằm mơ bản thân mình ở sâu trong rừng, lủi thủi sống một mình, cuối cùng tuyệt vọng chết đi trong ngọn lửa lớn. Chỉ khác là giấc mơ lần này đặc biệt chi tiết rõ ràng, lại còn có một con thỏ ở đâu đi vào.

Bởi vì thường thường cảnh trong mơ khi tỉnh lại không bao lâu sẽ quên, Tô Hi thật sự nghĩ không ra trước đây trong mộng có con thỏ hay không, nhưng hiện tại nàng cảm thấy giấc mơ của mình thật sự có khả năng hòa hợp giữa hiện thực và ảo giác, ở hiện thực gặp được cái gì khi ngủ đều có thể ở nằm mơ, nếu vừa rồi nàng không có bừng tỉnh, con thỏ lông trắng thích làm nũng trong mộng kia, chỉ sợ cũng sẽ biến thân thành Phở Tư!

Bất quá còn may, đó đều là mơ, tỉnh lại sẽ không quan trọng, trong chốc lát nàng nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp, trong hoảng hốt nhớ tới mấy tháng này, nhin không được bắt đầu nghĩ rằng mình quá ỷ lại Phở Tư, giống như là chỉ quan tâm giải quyết hiện tại mà không lo lắng đến hậu quả sau này.

-----oOo-----

Chương 3: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Phở Tư là con thỏ, mỗi ngày cảm thấy chuyện quan trọng nhất chính là ăn ăn ngủ ngủ... ách, còn có giao phối, cho nên hiện tại ba bữa cơm cùng sinh hoạt cuộc sống hàng ngày của nàng đều là hấn thu xếp, nàng chỉ cần tận tình đi chế tác ma được mình thích là được.

Nàng luôn cho rằng nam nhân có dã tâm, có quyền lợi giống Tắc Đỗ Văn mới có mị lực, không nghĩ tới hiện tại khi gặp một con thỏ cả ngày lờn ở quanh nàng, ngược lại so với lúc trước, nàng càng cảm thấy thư thái, đáy lòng càng khó kháng cự hấn.

Lúc trước nàng luôn nói với mình, nàng sẽ không yêu Phở Tư, hơn nữa con thỏ này cũng không giống bộ dáng sẽ hại người, chấp nhận sự gần

gửi lấy lòng của hắn cũng không phải chuyện lớn gì. Nhưng hắn ngang nhiên xông vào sinh hoạt thường ngày của nàng như vậy, có mặt khắp nơi như không khí, nếu khi không lại tự dưng mất đi, làm nàng đột nhiên cảm thấy có chút nguy hiểm.

Nàng ý lại hắn như vậy, mê luyện thân thể hắn, nếu có một ngày hắn rời đi, nàng chịu được sao?

Ngày đó sau khi Phổ Tư nói với nàng hắn có phù thủy chi tâm, không bao lâu nàng liền nhớ tới một việc, động vật hóa người có thể cùng con người sinh hài tử, nhưng ma lực giữa hai người có khoảng cách quá lớn sẽ rất khó mang thai.

Cho dù nàng không cho rằng thể lực của con thỏ là ma pháp gì, nhưng phù thủy chi tâm của hắn có, không hề nghi ngờ là ma lực cường đại nhất; mà nàng tuy rằng xuất thân từ thôn phù thủy, nhưng cũng chỉ là phù thủy bình thường mà thôi. Người chân chính có ma lực, chỉ dựa vào một câu nói hoặc tay không là có thể thành công, so sánh với bản thân, không có ma trượng sẽ không thể thi hành pháp thuật, căn bản không thể xưng là đại nhân vật gì.

Dưới tình huống như vậy, Phổ Tư “cố gắng” cùng nàng giao phối như thế nào, cũng chỉ là vô dụng, ngay từ đầu nàng đã biết không có khả năng, không sinh được hài tử, lại quyến luyện một con thỏ không biết từ đâu ra, cũng không biết vì sao con thỏ này lại coi trọng nàng, chờ đến ngày nào đó này con thỏ chán ghét mọi thứ, cái đuôi rung rung rời đi, chẳng phải nàng lại phải cô độc một mình hay sao?

Nghĩ đến đây, Tô Hi cảm thấy mình nên dùng lực đẩy Phổ Tư ra, giải quyết nhanh chóng, không cùng con thỏ này dây dưa nữa, nhưng hắn ấm áp như vậy, đồ ăn chuẩn bị đều rất hợp khẩu vị nàng. Càng không nói đến, khi ở phòng bếp, hắn trần truồng mặc mỗi cái tạp dề, cái đuôi nhỏ run rẩy kia dâm loạn cỡ nào, làm hại nàng ý loạn tình mê, thậm chí cùng hắn ở phòng bếp... Tô Hi ai ô một tiếng, nắm tay đẩy thân thể hắn, quyết định lập tức rời xa vòng ôm ấm áp của hắn, không muốn tiếp tục trầm luân.

Động tác giãy giụa của nàng làm Phổ Tư bừng tỉnh, hắn thì thầm một tiếng ôm Tô Hi lăn nửa vòng, làm nàng nằm bò ở trên ngực hắn, khẽ vuốt mái tóc cùng tấm lưng trần của nàng. Giọng nói còn mang theo tia

mê mang nghe hết sức chộc người: “Buổi sáng Tô Hi muốn ăn cái gì, hôm nay lạnh, nấu canh nóng với bánh mì được không? Tối hôm qua người ta đã nhào xong bột rồi, để qua một đêm, một chút nữa nướng, đảm bảo vừa thơm vừa mềm lại ăn ngon.”

“Được... cắt thêm hai lát bơ cùng chân giò hun khói cho ta.” Đối thoại thân mật khăng khít như vậy, Tô Hi đã sớm tập mãi thành thói quen, nàng lên tiếng, mới phát hiện mình căn bản đã vút nguy hiểm lên chín tầng mây. Nàng nhanh chóng chống thân thể, hung hăng trừng mắt với hắn, muốn nói lời hung ác, nào biết lời vừa đến miệng lại thành: “Người thích ta bao nhiêu?”

Lời này vừa nói ra, mặt Tô Hi đã tái đi, nhưng Phở Tư lại đỏ mặt. Lỗ tai hắn khẽ run, chống thân thể, nâng mặt Tô Hi bắt đầu liếm, vừa liếm vừa nói: “Thích Tô Hi nhất, thích nhất thích nhất.”

“Người thích ta, vậy người yêu ta không?”

Tô Hi ma xui quỷ khiến hỏi, con thỏ này thường nói thích nàng, dù nàng không để ý tới hắn, hắn vẫn luôn lớn vồn quanh nàng, thích xông lên liếm liếm nàng, nàng biết lời hắn là thật. Nhưng trong nháy mắt này, nàng đột nhiên muốn càng nhiều, nàng muốn hắn không chỉ là thích nàng.

Phở Tư dừng động tác liếm hôn, có chút bàng hoàng nhìn nàng. Loại phản ứng này lập tức làm tâm Tô Hi lạnh một nửa, nàng có chút không cam lòng, duỗi tay nhéo mặt hắn nổi giận đùng đùng: “Mau nói người yêu ta, ngày thường người có thể nói lời ngon tiếng ngọt không phải sao? Sao mấy chữ đơn giản như vậy mà lại nói không nên lời.”

Phở Tư ngây người, tựa hồ có chút không biết phải làm sao, nhìn nàng tức giận đến mặt đỏ bừng, lại nắm tay nàng lên, lại gần liếm: “Thỏ thỏ thực thích thực thích Tô Hi.”

Tô Hi hừ một tiếng đẩy hắn ra, trong lòng dâng lên một cỗ ỷ khuất khó có thể nói rõ. Phở Tư phản ứng như vậy, chỉ sợ hắn căn bản là không phân rõ ràng cảm tình của mình, mấy tháng ở chung này bất quá cũng chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi. Nàng cũng thật là ngu xuẩn, cùng con thỏ này ở bên nhau chỉ là bởi vì quá cô đơn, hiện tại nàng đột nhiên muốn hắn nói yêu làm gì.

Mấy tháng ở cùng Phở Tư quả thật là quá mức thư thái, làm cho nàng quên phòng bị. Hiện tại mặc dù bọn họ ở chung vô cùng hòa hợp nhưng nếu thời gian ở chung dài ra, nhất định sẽ có rất nhiều vấn đề lần lượt xuất hiện, bất kể là trong sinh hoạt hay trong tình cảm.

Đến giờ nàng vẫn không hiểu vì sao con thỏ này lại ngoan ngoãn phục tùng nàng, nàng đã từng hỏi hấn mấy lần, nhưng lần nào hấn cũng che che dấu dấu. Nàng không hiểu suy nghĩ của con thỏ này, con thỏ này cũng không hiểu tâm nàng, thân thể phù hợp chỉ là mặt ngoài, ngày tháng như vậy có thể diễn ra trong bao lâu.

Lúc trước rõ ràng lời ngon tiếng ngọt được nói ra dễ dàng như thế, vì sao hôm nay không dứt khoát lừa gạt nàng, Tô Hi càng nghĩ càng ủy khuất, đẩy Phở Tư ra liền nhảy xuống giường, tùy tiện cầm lên một bộ quần áo muốn rời đi. Thấy vậy Phở Tư trần truồng vội nhào về phía nàng, nàng không kháng cự, chỉ là lạnh lùng nói: “Ta muốn đi đào Cỏ Tuân, người ở nhà nấu cơm chờ ta trở lại.”

Cỏ Tuân là một loại dược liệu ma dược, buổi tối mới chui từ dưới đất lên sinh trưởng, nhưng chỉ cần bị mặt trời chiếu vào sẽ biến thành cây trúc, mất đi dược tính vốn có, muốn thu thập chỉ có thể đào trước khi mặt trời mọc. Tô Hi cùng Phở Tư ở bên nhau mấy tháng, đã rất rõ ràng tính tình hấn. Nếu nàng mãnh liệt kháng cự, không tránh được lại bị hấn sờ, liếm rồi đè ở trên giường lẫn lộn, nhưng chỉ cần không kháng cự hấn, hấn sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời nàng phân phó.

Quả nhiên, nghe xong lời nói Tô Hi, Phở Tư lập tức không dám nữa, sau khi cạo Tô Hi sờ sờ đuôi cùng lỗ tai hấn, hấn giúp nàng lấy ma trượng, phủ thêm áo choàng cho nàng, ngoan ngoãn đưa nàng ra cửa hái thuốc.

Sáng sớm, Tô Hi một mình đi trong rừng rậm, miệng thở ra khí trắng, hai mắt vô thần nhìn rừng rậm hắc ám quen thuộc, trong nháy mắt đột nhiên muốn ngồi xồm trên mặt đất khóc ròng.

Nàng không hiểu. Phở Tư không muốn nói yêu nàng, căn bản không phải sự tình ghê gớm gì, vì sao nàng lại buồn bực như thế. Hơn nữa nàng buồn bực có ích lợi gì, con thỏ kia chỉ vô tâm vô phước, nếu nhìn thấy nàng khóc, cũng chỉ là liều mạng liếm nước mắt an ủi nàng, căn bản sẽ không

hiểu cảm xúc nàng thế nào.

Thật ra, nàng cũng không hiểu vì sao mình lại đột nhiên lo được lo mất như vậy, có thể là do giấc mơ kia đã ảnh hưởng quá lớn tới nàng. Ngày tháng gần đây trôi qua quá yên bình, một khi có chút kích thích sẽ khó có thể chấp nhận, tạo thành cảm xúc mất khống chế.

Tô Hi vỗ về lồng ngực đang ần ần đau, nỗ lực nói cho mình, cảnh trong mơ kia chỉ là giả, cảm xúc kích động cũng chỉ là nhất thời, Phở Tư không yêu nàng không sao cả, nàng cũng không cần cưỡng cầu hẳn phải nói lời ngon tiếng ngọt gì, Phở Tư không nợ nàng cái gì, ban đầu hẳn cùng lắm cũng chỉ ăn vụng của nàng mấy cọng rau diếp, nào cần dùng cả đời tới trả.

Không bao lâu, nàng dần dần bình tĩnh lại, đi vào trong rừng trúc bắt đầu đào Cỏ Tuân. Rừng trúc ở bên cạnh rừng rậm, cách thôn trang tương đối gần, bởi vậy phụ cận không có mãnh thú, khá an toàn, không cần phải lo lắng. Khi đào Cỏ Tuân, nhóm Cỏ Tuân sẽ cất tiếng thét chói tai không dứt, làm Tô Hi thập phần hả giận.

Nàng làm một mạch khiến Cỏ Tuân kêu thảm thiết đến tận hừng đông mới cảm thấy mỹ mãn mà ngừng tay, bụng kêu lộc cộc không ngừng, nghĩ đến Phở Tư hẳn đã nấu xong canh, nướng xong bánh mì đang ở nhà chờ nàng, trong lòng lại mềm mại một mảnh.

Tô Hi vuốt ve giỏ trúc, hít thở bầu không khí lạnh lẽo, nghĩ tới việc sau này nên làm như thế nào để dần dần tạo khoảng cách với Phở Tư. Nhớ tới vòng tay ấm áp của hắn, nàng không muốn, nhưng nghĩ đến khi nàng hỏi hắn có yêu nàng hay không, bộ dáng bàng hoàng không biết phải làm sao của hắn, tâm nàng lại buồn, nghĩ mình vẫn nên kiên định chút sẽ tốt hơn, đừng mềm lòng giống như lúc trước. Tâm càng mềm, lún càng sâu, căn bản giống như uống rượu độc giải khát.

Đi ở trong rừng, tâm tình nàng phập phồng không ngừng, suy nghĩ hỗn loạn. Dưới chân đột nhiên bị vướng, Tô Hi phục hồi tinh thần cúi đầu, phát hiện trên mặt đất cắm một thứ tỏa sáng lấp lánh bằng kim loại. Nàng nhặt lên, vỗ vỗ tro bụi phía trên, phát hiện là một tấm ngọc bội, không ngờ rằng hoa văn được khắc lại đại biểu cho thân phận Tắc Đỗ Văn.

Thân là một vương tử của một quốc gia lớn, Tắc Đỗ Văn sinh ra đã có

đất phong và tước vị. Gia tộc của hắn có tục truyền con cháu từ lâu đời, đất phong cũng có cờ riêng, tước vị phong hào đều thể hiện bằng hoa văn. Nó đại diện cho thân phận vương tử của Tắc Đồ Văn.

Đây không phải thứ có thể tùy ý nhìn thấy, càng không có khả năng đi đường nhặt được. Khả năng duy nhất chính là Tắc Đồ Văn đã tới nơi này.

Gần rừng trúc có đường mòn thôn dân thường hay đi qua. Sau khi nàng rời khỏi Tắc Đồ Văn, một lòng chờ đợi hắn tìm đến, lại sợ hắn không tìm được tung tích nàng, bởi vậy từ đường lớn đến đường mòn, ven đường đều có lưu lại hòn đá nhỏ nàng khắc lên ma pháp, thậm chí ở cửa còn bố trí một cái thẻ bài ma lực dẫn đường, tất cả chỉ vì muốn hắn dễ dàng đi tìm tới.

Nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, nàng dần dần từ bỏ hy vọng xa vời. Sau khi Phổ Tư xuất hiện, sinh hoạt của nàng dần bị Phổ Tư xâm lấn, càng không có tâm tình đi gìn giữ tấm thẻ bài kia. Nếu Tắc Đồ Văn thật sự theo cục đá đi đến nơi này, dưới tình huống không có ma lực dẫn đường, muốn tìm được nàng ở sâu trong rừng rậm kỳ thật cũng không dễ dàng.

Nàng không biết Tắc Đồ Văn đã tới mấy lần, cũng không biết hắn đã tới khi nào, nhưng cái ngọc bội này xuất hiện làm nàng trăm vị khó nói. Nàng từng vô cùng chờ mong Tắc Đồ Văn tới tìm, nhưng hiện tại khi biết hắn đã tới, trong lòng nàng lại không vui sướng như đã nghĩ.

Lúc ban đầu nàng tiếp nhận Phổ Tư, phóng túng chính mình, chìm đắm vào vui thích từ việc giao cấu, nguyên nhân rất lớn là muốn quên đi chuyện cũ, không muốn tiếp tục dây dưa với Tắc Đồ Văn. Nàng không phủ nhận đáy lòng mình vẫn còn bóng hình Tắc Đồ Văn, nhưng chút quyến luyến này đến cùng là bởi vì không cam lòng hay không muốn rời, là thói quen hay thật sự còn có tình yêu, nàng cũng không biết, như tâm tình nàng đối Phổ Tư, nàng cũng khó xác định rõ.

Tô Hi cầm chặt tấm ngọc bội, do dự trong chốc lát đột nhiên dùng sức ném huy chương về chỗ cũ, đi thẳng chẳng ngoái đầu, bước thẳng đến chỗ sâu trong rừng rậm chỗ.

Nàng khoogn biết, sau khi nàng rời khỏi, một cánh tay nhặt lên ngọc bội

tỏa sáng lấp lánh kia, nhìn theo bóng dáng nàng đang dần biến mất, lặng lẽ thở dài một hơi.

“Ô Hi, buổi tối có thịt nướng, hôm nay về nhà sớm một chút được không?”

Tô Hi khoác áo choàng, cầm theo một cái rổ nhỏ chứa đầy ma dược, Phở Tư phía sau ghé vào cửa, rũ lỗ tai cẩn thận hỏi. Tô Hi nhìn con người màu hồng bảo thạch tràn ngập khát vọng, trầm mặc một hồi lâu, gật đầu xoay người rời đi.

Từ lúc phát hiện ngọc bội Tắc Đồ Văn lưu lại, mỗi ngày nàng đều có chút thất thần. Đầu tiên là cự tuyệt Phở Tư cầu hoan, kế tiếp mỗi ngày nàng đều đi sớm về trễ, lý do là muốn tới thôn trang bán thuốc.

Mặc dù bị nàng cự tuyệt, mấy ngày nay Phở Tư cũng không giống như trước, nửa lừa gạt nửa cưỡng ép nàng làm chuyện ấy. Đối với việc nàng đi sớm về trễ, hắn cũng chỉ trầm mặc, tới tận hôm nay mới đáng thương cầu xin, hồng mắt muốn nàng về sớm một chút.

Nàng nghĩ có lẽ Phở Tư đã phát hiện cái gì. Lúc trước hắn hỏi nàng Tắc Đồ Văn là ai, nàng không muốn trả lời, Phở Tư cũng không hỏi lại, nhưng nàng biết hắn để ý chuyện này, cũng rất để ý chuyện ngày đó làm nàng tức giận. Nàng mỗi ngày đi sớm về trễ, ngoại trừ muốn gặp Tắc Đồ Văn ra, còn có vì trốn tránh Phở Tư.

Muốn gặp Tắc Đồ Văn bởi vì muốn chấm dứt. Nàng biết mình tạm thời không có khả năng làm rõ tình cảm của mình đối với Tắc Đồ Văn nhưng nếu Tắc Đồ Văn thật sự tìm đến đây, nàng muốn nói cho hắn biết, chuyện tình hai người đã qua lâu rồi. Hắn có thể tử, nàng và con thỏ cũng có gian tình, nếu cứ vẩn vơ không dứt chỉ làm mọi việc ngày càng tồi tệ.

Về phần Phở Tư, nàng không biết bây giờ nên làm gì mới tốt, mấy ngày nay mỗi lần nghĩ đến hắn, nàng đều bực bội đến muốn khóc.

Xác thật nàng không quên được Tắc Đồ Văn, cũng muốn gặp lại Tắc Đồ Văn một lần cuối cùng nên bất giác cự tuyệt Phở Tư cầu hoan. Nhưng nếu Phở Tư giống như lúc trước, mặt dày vô sỉ, nói thẳng yêu nàng sau đó nhào lên, nàng nghĩ lúc mới bắt đầu sẽ tay nắm chân đá hắn, nhưng

cuối cùng vẫn cứ vậy, mặc hấn lẫn lộn. Hiện tại hấn sợ hãi rụt rè như vậy, càng khiến nàng không muốn đối diện với hấn.

Có đôi khi những hành động của Phổ Tư khiến nàng thật sự không thể lý giải. Nàng kêu hấn cắt đi hấn sẽ không lẫn, nhưng nàng kêu hấn đừng hôn nàng, hấn lại thật sự chưa từng hôn trộm; nàng không đồng ý hấn đè trên người nàng, hấn vẫn có thể dễ dàng làm nàng đáp ứng, nhưng nàng kêu hấn nói yêu nàng, hấn lại ngậm miệng không nói chuyện.

Nàng không hiểu con thỏ này, thật sự không hiểu. Nàng không muốn mình luôn bị con thỏ này tác động cảm xúc nhưng mỗi ngày hỉ nộ ái ố đều do hấn mà ra. Rõ ràng mấy tháng trước mới nói với bản thân mình, không được bị tình cảm mê hoặc, nhưng nàng lún xuống lần thứ hai rồi, hơn nữa còn hết thuốc chữa.

Tiếng vó ngựa cách đây không xa vang lên, kéo Tô Hi về hiện thực. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tác Đồ Văn cười con ngựa trắng tiến đến, ánh sáng từ trên ngọn cây chiếu trên người hấn, tựa như nhân trung họa*, làm người khó có thể rời đi tầm mắt.

*nhân trung họa: người trong tranh, chỉ người đẹp như tranh vẽ.

Trong nháy mắt Tô Hi hoài nghi mình đang ở trong mơ, ngây ngốc nhìn hấn chậm rãi đi đến, xoay người xuống ngựa, mỉm cười nhìn nàng.

“Ta đã tới đây rất nhiều lần, cuối cùng cũng tìm được nàng.”

-----oOo-----

Chương 3: -3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

“Ta đã tới đây rất nhiều lần, cuối cùng cũng tìm được nàng.”

Hấn vừa nói vừa vươn tay tựa hồ muốn dắt nàng, Tô Hi không tự chủ được lui về phía sau mấy bước. Ánh mắt Tác Đồ Văn tối sầm nhưng vẫn

ôn hòa có lẽ, thu tay, thấp giọng nói: “Nàng thật tiều tụy.”

Nàng có tiều tụy sao? Khóe miệng Tô Hi giật giật, nếu như mấy tháng trước, nói nàng tiều tụy là thật, bất quá trong mấy tháng này nàng cơm no rượu say, được Phổ Tư nuôi nấng càng thêm mượt mà, mặt mày hồng hào rạng rỡ, nhìn thế nào cũng không thể thấy tiều tụy chứ?

Nàng chạm phải ánh mắt Tắc Đỗ Văn, đột nhiên hiểu rõ câu “tiều tụy” kia nghĩa là gì. Lúc trước về vật chất, Tắc Đỗ Văn thật sự không bạc đãi nàng. Lễ phục, trang sức, châu báu quý giá nàng dùng nghe nói đều là kiểu dáng mới nhất ở vương đô khi đó, mỗi thứ đều tinh xảo hoa lệ, không giống nàng hiện tại tóc bím, áo bông, bên ngoài choàng vải bố*, không trang điểm tinh xảo, không ăn mặc hoa lệ. Tắc Đỗ Văn cảm thấy nàng tiều tụy là đương nhiên.

*vải bố: vải thô.

Nàng rất muốn nói cho Tắc Đỗ Văn, nàng chỉ là một phù thủy ở thôn phù thủy, tuy thích quần áo xinh đẹp cùng châu báu lấp lánh nhưng ngày thường nàng vẫn thích trang điểm đơn giản “tiều tụy” như vậy. Mỗi ngày cùng mọi người so sánh phần nào kiểu dáng của quần áo mới, khoe khoang đá quý lớn nhỏ trên người, nàng mệt mỏi. Chẳng qua trước kia những lời này nói không nên lời, hiện tại càng không có gì để nói.

Thấy Tô Hi không lên tiếng, Tắc Đỗ Văn cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu nói: “Cùng ta trở về đi, ta rất nhớ nàng.”

Tô Hi nhẹ nhàng cười cười, có chút mát mát. Nhìn thấy Tắc Đỗ Văn, vốn dĩ nàng còn nghĩ bản thân sẽ rất kích động nhưng hóa ra, nàng bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng. Đối với việc mình có thể bình thản đối mặt với hắn như thế, nàng cảm thấy có chút vui mừng, hít sâu một hơi, nói hết ra những điều đã nghĩ kỹ: “Lúc trước ta vẫn luôn muốn gặp ngươi, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, ngươi hẳn cũng đã kết hôn, chúng ta nên dừng lại ở đây thì tốt hơn.”

“Ta đã lui hôn ước.”

Nghe thấy câu nói đó, Tô Hi không thể tin nhìn hắn, khẩu khí Tắc Đỗ Văn bình đạm tiếp tục nói: “Nàng cũng biết, cưới nàng ta là liên hôn chính trị. Nhưng ta đã nghĩ kỹ, ta có thể từ bỏ vương vị, nhưng ta không

muốn từ bỏ nàng.”

Hắn còn chưa dứt câu, tay nắm tay Tô Hi, kéo nàng vào trong lòng ngực mình. Tô Hi chìm trong kinh ngạc, rỏ ma được từ trên tay rơi xuống, trong phút chốc hoàn toàn quên phản ứng.

Mắt thấy môi Tắc Đỗ Văn suýt chạm đến môi mình, Tô Hi mới giật mình hốt hoảng đẩy hắn ra. Có lẽ là bởi vì mấy tháng qua quen đẩy Phở Tư cường tráng, sức lực nàng tăng lên không ít. Tắc Đỗ Văn không phòng bị, bị nàng đẩy lùi vài bước, thiếu chút nữa té ngã.

Tắc Đỗ Văn khó khăn đứng yên, chật vật kích động nói: “Tô Hi, nàng thật sự không muốn tha thứ cho ta sao? Bất luận là quá khứ hay là hiện tại, ta đều yêu nàng! Lúc trước ta thừa nhận mình quá mức do dự không dứt khoát, làm tổn thương nàng, nhưng ta vẫn chưa từng quên nàng. Từ lần đầu tiên khi ta nhìn thấy nàng, ta đã biết mình yêu nàng. Nhưng ta quá ngu xuẩn, vẫn cứ thuyết phục mình tất cả chỉ là nhất thời ý loạn tình mê. Khi ta thật sự mất đi nàng, mơ lại những chuyện đó, ta mới biết được ta...”

“...Mơ thấy... chuyện gì?”

Trong cái nháy mắt này, Tô Hi cảm thấy trái tim mình như muốn ngừng đập. Nàng cảm thấy mình tựa hồ có thể nghe hiểu lời Tắc Đỗ Văn nói, nhưng lại không dám tin tưởng sự tình thật sự sẽ như thế.

Tắc Đỗ Văn ngạc nhiên nhìn nàng hồi lâu, như vừa hạ quyết tâm, nói: “Tô Hi, nàng có nằm mơ mình là một đại phù thủy, tên là Ngải Lâm hay không?”

Tô Hi hoảng sợ nhìn hắn, bất giác lui về phía sau một bước. Tắc Đỗ Văn thấy biểu tình nàng, trong lòng nắm chắc vài phần, từng bước từng bước tới gần: “Ta là người nàng yêu, nhưng ta không biết quý trọng nàng, bức tử nàng. Đời trước ta không thể cầu xin nàng tha thứ, nhưng cuộc đời này ta không muốn tiếp tục sai. Chúng ta có thể gặp lại ở đây chính là để đền bù lầm lỡ kiếp trước, không phải sao? Ta sẽ cưới nàng, kiếp này chỉ có nàng. Tô Hi, cùng ta trở về đi, ta yêu nàng, ta thật sự rất yêu nàng.”

Tắc Đỗ Văn cầm lấy tay Tô Hi lần nữa, lần này nàng không có sức lực hất ra. Từ trước tới nay, nàng chưa hề nghĩ rằng những giấc mơ đó sẽ có

liên quan đến mình, cũng không nghĩ tới Tắc Đồ Văn vẫn coi nàng như người hấn yêu.

Nàng đã từng rất yêu hấn, Ngải Lâm trong mộng cũng một lòng say mê hấn. Cho dù có chút khúc mắc với việc Ngải Lâm có thể là kiếp trước của mình nhưng trong hoảng hốt, ký ức và tình cảm hai đời chồng chéo nhau, nàng thật sự không thể ý chí sắt đá, không dao động.

Nhưng Tắc Đồ Văn là người có dã tâm, nói hấn yêu mỹ nhân hơn giang sơn, nàng không tin, huống chi nàng căn bản cũng không thể xem như mỹ nhân. Hiện tại hấn thật sự cảm thấy mình yêu nàng, nhưng có thể duy trì bao lâu đây? Nàng cắn cắn môi dưới, đang muốn mở miệng cự tuyệt hấn, lại đột nhiên nghĩ đến, nếu như mình thật là Ngải Lâm chuyển thế, Phở Tư sẽ là con thỏ năm đó đi?

Nàng cảm thấy lúc ấy Ngải Lâm đối con thỏ chỉ sợ cũng không chỉ có chút quan tâm như vậy, nếu không sẽ không mơ thấy nó chỉ vào khoảng thời gian gần đây. Nhưng Phở Tư đã từng nói với nàng, hấn có phù thủy chi tâm, lúc ấy nàng chỉ cảm thấy hấn thẳng thắn như thế thật sự quá mức buông lỏng cảnh giác, lại chưa từng nghĩ tới có thể là hấn ám chỉ nàng có ân với hấn, mà hấn muốn báo ân. Năm đó hấn muốn trở thành người như vậy, mà Ngải Lâm dùng sinh mệnh của mình, hy sinh để hấn hóa người, hấn muốn báo ân cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng lý do hấn tiếp cận nàng, nàng nghĩ rất nhiều, lý do hấn thích nàng lại không muốn nói yêu, nàng cũng nghĩ tới rất nhiều, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng hấn tới để báo ân. Hóa ra Phở Tư không phải không phân rõ tình cảm của mình mà rõ ràng, đó không phải là yêu, cho nên không muốn lừa nàng thôi.

Nước mắt Tô Hi từng từng giọt giọt chảy xuống khuôn mặt, làm Tắc Đồ Văn cũng hoảng loạn theo, ôm nàng vào ngực. Tô Hi nhanh chóng đẩy hấn ra, muốn xoay người rời đi, nhưng Tắc Đồ Văn lại bắt lấy tay nàng không buông.

Tô Hi hất tay Tắc Đồ Văn, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn vào sâu trong rừng rậm. Nàng biết nơi đó có con thỏ đang đợi nàng, hấn đã chuẩn bị bánh mì, nướng thịt, hái hoa quả, nấu canh, hấn sẽ vì nàng cô đơn mà ôm nàng, sẽ vì nàng cô độc mà làm bạn với nàng, nhưng hấn làm hết thấy cũng không phải vì nàng.

Tim nàng thật đau, so với khi rời khỏi Tắc Đồ Văn còn đau hơn. Nàng không muốn nhìn thấy Phổ Tư, nhưng nếu rời khỏi tháp nhỏ kia, nàng còn có thể đi nơi nào?

“Tô Hi, tin tưởng ta, ta sẽ không làm nàng thương tâm lần nữa.”

Tắc Đồ Văn giữ lấy hai vai nàng, xoay nàng lại đối mặt với hắn. Nhìn nam nhân nàng đã từng yêu, trong lòng Tô Hi càng hỗn loạn, không biết mình nên đi đến đâu. Hồi lâu sau, nàng mới run rẩy nói: “Tắc Đồ Văn, ta không phải là Ngải Lâm, cũng không có ma lực phù thủy chi tâm có thể giúp người bước lên vương vị... Ta...”

“Trong lòng nàng ta là người như vậy sao?” Tắc Đồ Văn ngắt lời nàng, cả giận nói: “Tô Hi, nàng vẫn luôn như vậy, đơn giản là do thân phận chúng ta chênh lệch quá lớn, nên vẫn luôn hoài nghi tình cảm của ta đối với nàng.”

Hắn tựa hồ có chút thông khổ nhắm mắt lại: “Ta không cần phù thủy chi tâm, ta chỉ cần nàng. Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, cuối cùng ngay cả một cơ hội giải thích nàng cũng không cho ta sao? Cùng ta trở về, ta sẽ giải thích tất cả với nàng được không?”

Không chịu được Tắc Đồ Văn dây dưa mãi, nàng cũng không muốn trở về tháp nhỏ, cuối cùng Tô Hi gật đầu đồng ý hỏi vương đô cùng hắn. Nhưng nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tắc Đồ Văn trực tiếp đưa nàng vào vương cung, giam nàng trong tháp, mỗi ngày đều chăm sóc nàng bằng cảm y ngọc thực, nói rằng nếu nàng không đồng ý gả cho hắn, hắn sẽ không thả nàng ra ngoài. Sau khi bị nhốt vài ngày, Tô Hi rốt cuộc cũng hiểu rõ, Tắc Đồ Văn thật sự cạnh tranh trong lòng việc kiếp trước hại chết Ngải Lâm, quyết tâm muốn cưới nàng.

Nhưng mấy ngày nay, nàng đã nghĩ thông suốt, kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này. Nhiều năm trôi qua như vậy, thời đại khác biệt, gặp gỡ khác biệt, thậm chí tính tình cũng thay đổi, vì chuyện kiếp trước mà kiếp này phải bồi thường căn bản không có ý nghĩa gì, cũng như chuyện Phổ Tư vì báo ân mà lấy lòng nàng, kỳ thật căn bản không cần thiết.

Nàng từng yêu Tắc Đồ Văn, cũng từng hận Tắc Đồ Văn, nhưng hiện tại nàng như không yêu không hận; nàng muốn mình cũng đối với Phổ Tư như vậy. Bây giờ nàng đau lòng, nhưng qua một thời gian, có lẽ sẽ quên

thôi.

Phù thủy như nàng có vẻ thích hợp sống một mình hơn. Trái tim đã sớm bị đào rỗng, nàng hẳn sẽ không còn bị tổn thương nữa. Thế nhưng nàng lại dễ dàng yêu người, nếu cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng đến một ngày nào đó, nàng sẽ lại giống như Ngải Lâm, bị chết thảm thương.

Chẳng qua ngày đó nàng đồng ý với Phổ Tư sẽ trở về sớm một chút nhưng từ hôm đó liền mất tích, không biết con thỏ kia có khóc sụt sùi đi tìm nàng hay không? Từ trước tới nay nàng không nghĩ mình sẽ chia tay Phổ Tư trong hoàn cảnh như vậy, rõ ràng vốn muốn chia tay một cách thoải mái nhất.

Tô Hi thở dài một hơi muốn nghỉ ngơi, lúc này cửa phòng lại bị mở ra, vài thị nữ bưng quần áo, châu báu cùng đồ dùng trang điểm nối đuôi nhau đi vào, cup mi rũ mắt nói với Tô Hi: “Tiểu thư Tô Hi, vương tử mời ngài tham dự tiệc tối hôm nay, xin cho chúng nô tỳ trang điểm cho ngài.”

“Tham dự tiệc tối?” Nàng khó hiểu hỏi lại. Rõ ràng Tắc Đồ Văn đã nói nàng nếu không đồng ý gả cho hắn, hắn sẽ không thả nàng ra ngoài, sao hôm nay đột nhiên muốn nàng đi tham dự tiệc tối.

“Có một vị đại pháp sư vào vương đô, vương tử mời ngài ấy tới vương cung làm khách, ngài ấy lại nói mình chỉ tham gia các cuộc tụ hội của pháp sư hoặc phù thủy. Bởi vậy vương tử quyết định những người có ma pháp trong vương cung đều sẽ tham gia tiệc tối, để vị kia ở lại lâu hơn một chút.”

Đại pháp sư là một tôn xưng, giống như đại phù thủy, có được ma lực không gì sánh bằng và tri thức rộng lớn về ma pháp, có thể nói, búng tay huỷ diệt một tòa thành cũng không hề khoa trương. Bất kể một quốc gia dùng thứ gì để mời được một vị pháp sư như vậy tới trấn giữ trong nước cũng là một vinh dự lớn. Dù sao Tắc Đồ Văn cũng là vương tử của một quốc gia, vì muốn mời đại pháp sư, làm tới mức này cũng hoàn toàn không ngoài ý muốn.

Tuy rằng Tô Hi tự nhận là một phù thủy ma lực thấp kém, nhưng nàng cũng xuất thân từ thôn phù thủy, tri thức ma pháp phong phú. Có lẽ Tắc Đồ Văn cảm thấy nàng có thể tiếp đón đối phương nên mới muốn nàng tham dự.

Nhưng nghĩ là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác. Ở tiệc tối, bên cạnh đại pháp sư có rất nhiều người, không hề kém nàg chút nào. Mà Tắc Đỗ Văn có lẽ còn đang giận nàg, cũng không có đặc biệt quan tâm chăm sóc nàg, chỉ cho người giám thị nàg, không để nàg nhân cơ hội trốn khỏi vương cung. Vì thế Tô Hi chỉ có thể yên lặng đứng cạnh cầu thang, thần sắc bình tĩnh nhìn vị đại pháp sư kia bị vây quanh.

Hắn có một mái tóc màu trắng bạc, giống hệt mái tóc của Phổ Tư. Nhưng tóc Phổ Tư luôn rất ngắn, lại lộn xộn, thoát nhìn tràn đầy sức sống, mà vị pháp sư này chải mái tóc hơi dài ra sau đầu, lấy lụa đen buộc lại, tóc bạc chỉnh tề không chút cầu thả, phối với trường bào hắc lụa thêu hoa văn tinh xảo bằng chỉ bạc, làm thân hình cao lớn của hắn có vẻ tôn quý ưu nhã, lại lãnh đạm hơn người.

Bất quá khi Tô Hi thấy rõ ràng khuôn mặt của đối phương, hô hấp đông cứng. Ngũ quan thâm thúy tuấn lãng mê người. Nhưng nhìn kỹ, diện mạo của hắn tựa hồ tinh xảo hơn Phổ Tư rất nhiều, khí chất toàn thân cũng hoàn toàn khác Phổ Tư, nhìn theo góc độ nào cũng không giống con thỏ đáng yêu kia, mỗi ngày phe phẩy cái đuôi, lỗ tai run rẩy muốn liếm người.

Tô Hi có chút cô đơn mà cười cười, nàg cảm thấy mình nhất định đã quá nhớ con thỏ kia rồi nên hiện tại mới có thể cảm thấy người này giống hắn.

“Đôi mắt màu đỏ thật đúng là đặc biệt, trước nay ta chưa thấy qua màu sắc như vậy.”

“Người không nghe nói sao? Vị đại pháp sư này bởi vì tìm hiểu ma pháp cấm kỵ, đôi mắt mới biến thành huyết hồng như máu như vậy.”

“Ma pháp cấm kỵ sao? Chắc cũng chỉ có pháp sư mạnh mẽ như vậy mới có thể đi tìm hiểu thôi, loại ma pháp này thoáng tiếp cận cũng có khả năng mất mạng nhỏ rồi...”

“Thật ghê gớm!”

Tô Hi nghe người khác nói chuyện, ở trong lòng âm thầm nghĩ ngợi. Kỳ thật nói “tiếp cận” là đã nói giảm nói tránh rồi. Hắn nhất định đã trả giá

rất lớn, vượt qua cấm kỵ chi môn(những điều cấm kỵ), mới có thể khiến mắt đỏ đến mức thủ thuật che mắt cũng không che được.

Những người khác có lẽ không biết, nhưng nàng xuất thân từ thôn phù thủy nên rất rõ ràng, đôi mắt như vậy có một nửa bị mù.

Ma pháp cấm kỵ xác xuất thành công rất thấp, nếu thành công, cũng phải trả giá cực lớn. Ngay từ đầu sau khi ma pháp hoàn thành, thì 5 giác quan sẽ biến mất, nghe không được, nhìn không thấy, rất nhiều người bởi vậy mà phát cuồng. Nếu có thể trải qua giai đoạn khó khăn nhất đó, dần dần có thể khôi phục thính giác, xúc giác, vị giác và khứu giác, nhưng thị giác lại không thể khôi phục hoàn toàn.

Hiện tại nhìn vị đại pháp sư này, nói chuyện với mọi người tự nhiên như thường, ánh mắt cử chỉ không hề khác lạ. Nếu nói hấn nửa mù, đừng nói người khác không tin, chính Tô Hi cũng không tin. Chỉ có thể nói vị pháp sư này chẳng những diễn xuất quá tốt, ý chí và cảm quan hơn người, bằng không làm sao có thể làm được hành động thiên y vô phòng như vậy.

Từ trước đến giờ nàng không nghĩ tới, cặp mắt đỏ của Phở Tư sẽ giống với với màu đỏ cấm kỵ. Đôi mắt hấn rất sáng, rất đẹp, luôn thích mở to hai mắt nhìn nàng, một bộ ngữ nghêch đáng yêu, nhưng nếu đôi mắt hấn bởi vì ma pháp cấm kỵ mới biến thành như vậy... Tô Hi nhăn mày lại, nhanh chóng xua đi ý tưởng này trong đầu. Đôi mắt thổ trắng vốn dĩ là màu đỏ, cho nên mắt hấn màu đỏ hoàn toàn là trời sinh, nhìn không rõ là chuyện đương nhiên. Tên kia không có việc gì thì thích nháy mắt, trừng lớn đôi mắt thuần túy chỉ là bán manh, muốn làm nàng mềm lòng đi?

Trong đầu nàng miên man suy nghĩ, lại tò mò muốn tiếp tục đánh giá vị đại pháp sư thần bí kia, lại phát hiện lúc này đối phương đang nhìn về phía nàng, cặp kia hấn là nửa mù, đôi mắt đỏ đến lạ thường, tựa như ngọn lửa có thể soi rõ tâm can người khác, làm trái tim nàng kinh hoàng thành thịch, vội vàng quay đầu tránh đi.

Khi nàng còn nhỏ cũng từng gặp một vị đại pháp sư, hấn xông vào thôn bắt đi một tỷ tỷ đã từng đi rèn luyện trở về, lúc ra tới thôn thì gặp phải nàng. Khi đó nàng nhìn thấy tỷ tỷ kia hai mắt vô thần ngã vào trong lòng ngực hấn, sợ tới mức lập tức há miệng muốn kêu cứu. Thế nhưng bị ánh mắt kia đảo qua, nửa thanh âm nàng cũng không phát ra được, chỉ có thể

ngây ngốc nhìn đôi phương biến mất như cơn lốc.

Chờ đến khi các trưởng lão tới cởi bỏ chú ngữ trên người nàng, nàng mới biết có người có thể trong nháy mắt, chỉ dùng một ánh mắt là có thể hạ chú đối với người khác. Vì chịu đả kích không nhỏ trong nhận thức, nàng vô cùng nỗ lực vươn lên khi học pháp chú.

Tóm lại, nàng rất sợ bị đại pháp sư nhìn đến. Vì tránh lại phát sinh chuyện tương đồng, nàng cúi đầu không hề nhìn lại vị đại pháp sư kia nữa. Không bao lâu, nhân vật chính tựa hồ có chút lãnh đạm rời khỏi yến hội, hờ hững cáo từ Tắc Đồ Văn, thong dong rời đi.

Yến hội bởi vì khách quý rời đi mà sớm tan cuộc, Tô Hi khó khăn lắm mới có thể ra khỏi tháp lại bị nhốt vào tháp cao. Nàng ngồi bên cửa sổ bị phong bế, cảm thấy nhân sinh của mình rất buồn cười. Lúc trước nàng bởi vì bị Tắc Đồ Văn bỏ rơi, tự phong bế chính mình trong tháp không chịu gặp ai, hiện tại lại bị Tắc Đồ Văn nhốt trong tháp, không được ra ngoài.

“Tô Hi, Tô Hi.”

Nàng mới thần thờ một lúc, thanh âm Phở Tư từ cửa sổ truyền đến. Tô Hi cho rằng mình bị ảo giác, nhất thời không dám nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến khi có tiếng vật thể kim loại vang lên, nàng kinh ngạc quay đầu, mới phát hiện này con thỏ cường tráng này đang kéo song sắt ra to bằng miệng chén, tiến vào cửa sổ.

Phở Tư rầm một tiếng nhảy đến trước mặt nàng, ngồi xổm thân mình rũ lỗ tai, nhìn nàng đầy ủy khuất. Tô Hi cực kỳ nhớ hấn, nhưng lại cảm thấy đau lòng, quyết ngoan độc, quay mặt qua chỗ khác không để ý đến hấn. Lâu sau, hấn mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Tô Hi, thỏ thỏ còn nường thật chờ Tô Hi về nhà, chúng ta trở về được không?”

Phở Tư nói lập tức làm Tô Hi đỏ hốc mắt, nàng vốn dĩ cho rằng mấy ngày nay cách xa, bản thân mình đã có thể bình tĩnh đối mặt với hấn. Nhưng vừa thấy hấn, trong lòng liền chua xót khó nén.

Vì sao hấn lại để ý Ngải Lâm như vậy, vì sao hấn lại một lòng muốn báo ân, vì sao hấn tốt với nàng như vậy lại không yêu nàng? Nàng nỗ lực hít sâu rất nhiều lần, sau khi ổn định hơi thở, tận lực dùng ngữ điệu lãnh

đạm mở miệng nói: “Không, Phở Tư, ta sẽ không trở về.”

“Vì sao chứ?”

Phở Tư ngẩng đầu, con ngươi đỏ tươi như hồng bảo thạch như muốn nhỏ máu: “Bởi vì Tô Hi yêu vương tử, vương tử muốn cưới Tô Hi, cho nên Tô Hi không quay về sao?”

Phở Tư đột nhiên nắm lấy tay nàng, cúi thấp đầu, lỗ tai run rẩy: “Tô Hi đừng yêu vương tử, yêu thử được không?”

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

-----oOo-----

Chương 4: -1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Trong nháy mắt, Tô Hi rất muốn ôm lấy hắn, nói cho hắn biết bây giờ người nàng yêu không phải Tắc Đỗ Văn, nhưng nghĩ đến việc hắn không muốn nói yêu nàng, nhưng lại muốn nàng yêu hắn, liền đè nén sóng gió mãnh liệt trong lòng xuống, hạ quyết tâm nói: “Viên phù thủy chi tâm kia là Ngải Lâm cho ngươi? Người nghĩ rằng ta là nàng, nên mới có thể xuất hiện trước mặt ta, ngoài ra không còn lý do nào khiến ngươi quân quýt với ta, rồi đối xử tốt với ta như vậy.”

Lý Phở Tư ngẩng đầu lên nhìn nàng, không nói một lời, Tô Hi tiếp tục nói: “Ngươi và Tắc Đỗ Văn đều cho rằng ta là Ngải Lâm, nhưng thật ra ta không phải, ta chỉ có được ký ức của nàng, trừ việc đó ra, chúng ta không có gì giống nhau hết.

Lý Phở Tư, ta biết ngươi rất biết ơn Ngải Lâm đã biến ngươi thành người, nhưng ngươi không cần phải báo ân với ta, ta không phải là Ngải Lâm, không cần ngươi trả giá nhiều như vậy.

“Nhân gia cam tâm tình nguyện.”

“Nhưng ta không muốn.”

Tô Hi lập tức trả lời: “Lúc trước bởi vì Tắc Đồ Văn nên ta mới nhốt mình vào trong tháp, là người dẫn ta ra ngoài, nhưng hiện tại ta lại bị Tắc Đồ Văn nhốt vào, ta muốn tự mình tìm cách thoát ra ngoài. Sớm hay muộn người cũng phải rời đi, cuối cùng ta sẽ chỉ còn lại một mình, người đối tốt với ta, đến lúc đó chỉ làm ta càng đau khổ mà thôi.”

“Ta sẽ không rời xa Tô Hi.”

Phổ Tư nắm tay nàng lên bắt đầu liếm hôn, Tô Hi lại đẩy hắn ra: “Phổ Tư, ta không cần ân tình của người, ta cũng không muốn lợi dụng tình cảm của người khác để bù đắp cho bản thân, càng không muốn nhận sự an bài của người khác, nếu người thật sự muốn giúp ta, hãy đi tìm ma trượng tới đây, những chuyện khác người không cần lo, ta cũng không muốn nhìn thấy người lại xuất hiện ở trước mặt ta.”

Khẩu khí Tô Hi nghiêm khắc, làm Phổ Tư vốn dĩ dịu ngoan dần trở nên cuồng bạo, hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên ôm lấy nàng, ném nàng lên giường, liều mạng liếm gặm nàng. Tô Hi không giãy giụa, chỉ là lạnh lùng nói: “Người cũng muốn cưỡng ép ta sao? Cũng giống như Tắc Đồ Văn cưỡng ép ta, các người cho rằng như vậy là tốt với ta, một bên tình nguyện bức ta tiếp thu. Cũng tốt, ta không chống cự được quyền thế của hắn, cũng không có sức lực để chống lại người, muốn làm gì thì tùy người.”

“Tô Hi... Đừng bảo ta rời đi, xin người.”

Cảm giác được mình mất khống chế, Phổ Tư buông nàng ra, ngoan ngoãn ghé vào mép giường, trong giọng nói mang theo cầu xin, Tô Hi thở dài mềm giọng nói: “Cảnh giới trong vương cung rất nghiêm, người nhanh chóng rời đi, về ma trượng bản thân ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp, cuối cùng, ta hy vọng người rời đi bình an.”

Nói xong những lời này, Tô Hi không muốn mở miệng nữa, hai người trầm mặc hồi lâu, hắn mới nhẹ giọng nói: “Khi đó ta cũng không nghĩ muốn biến thành người, ta cũng luôn biết người không phải là Ngải Lâm trước kia.”

Hắn cười cười, khi cười đôi mắt hoàn toàn ảm đạm, làm vẻ mặt của hắn trở nên có chút trống rỗng: “Nhưng mà người kế thừa ký ức vẫn luôn bị cho rằng là người thừa kế, cho nên lúc ấy ta chỉ muốn nhìn người một chút, muốn trả lại sức mạnh cho người mà thôi.

Nhưng mà ta... Nhưng mà ta thật sự thích người... Tô Hi, ta vẫn luôn quanh quẩn ở phụ cận nghe hơi thở kia, nghĩ nên làm như thế nào để tiếp cận người, ta không thể nói cho người biết, cũng không hy vọng người lại phong bế bản thân giống như Ngải Lâm, bị tình cảm của nam nhân lừa gạt, cho nên luôn cố gắng bảo vệ trái tim này, ta luôn khát vọng có trái tim của người có thể vì ta mà nhảy lên, nhưng điều này chẳng qua là một ý tưởng ích kỷ của ta mà thôi.”

Nói tới đây, ý cười Phổ Tư càng sâu, nhưng ý cười kia hoàn toàn không cười đến đáy mắt, hai mắt hồng, đã đặc sệt thành màu sắc vết máu khô cạn, khiến cho người ta sợ hãi: “Người yêu hắn, người chỉ yêu hắn, muốn ở bên hắn, cũng sẽ không tiếp nhận ta.

Trước kia ta là con thỏ, không có để ý những cái đó, nhưng sau khi ta biến thành người, tình cảm của ta không thể đơn thuần như vậy nữa, ta dần có lòng tham, ta muốn càng nhiều. Nhưng ta không nên có lòng tham như vậy, ta biết người muốn nghe câu nói kia nhưng lại nói không nên lời, người không có khả năng sẽ yêu ta.”

Tô Hi cảm thấy ngực bắt đầu đau đớn co rút kịch liệt, không biết vì sao, nàng nhớ tới bộ dáng Ngải Lâm điên cuồng trong mộng sau đó cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng lại khiến da đầu người khác tê dại, bây giờ Phổ Tư cũng khiến nàng có cảm giác giống vậy, hắn không gọi mình là thỏ thỏ, cũng không phải nhân gia, hắn không làm nũng, cũng không giả bộ đáng thương, dường như hắn đã thay đổi thành một người khác vậy, nhưng nàng biết hắn vẫn là Phổ Tư, hắn vừa phần nộ vừa tuyệt vọng, không để ý đến gì cả chỉ muốn phát tiết tất cả cảm xúc ra ngoài.

Phổ Tư đột nhiên đứng lên, trên người nàng vẽ ra những bức vẽ phức tạp, nàng mơ hồ nhận ra đó là một pháp trận, quỷ dị bất an từ trong lòng nàng trào ra, nàng muốn hỏi Phổ Tư đang làm cái gì, lại phát hiện mình không phát ra được âm thanh, thậm chí ngay cả cử động ngón tay cũng không có sức lực.

Nàng kinh hoàng mà nhìn Phổ Tư, hắn lại chỉ rũ mắt rũ tai, lấy ngữ khí

nàng chưa bao giờ có nghe qua bình tĩnh nói: “Người không cần ta, không tin ta, ta giữ trái tim này có lợi ích gì? Tô Hi, người không cần ma trượng, ta trả sức mạnh lại cho người, về sau người có thể lựa chọn con đường chính mình muốn, không còn có ai có thể sắp đặt được người nữa.”

Tô Hi mở to hai mắt hoảng sợ nhìn hấn, không thể tin được lời hấn nói.

Hấn đang làm cái gì? Hấn nói muốn trả lại sức mạnh cho nàng, không cần trái tim kia nữa, nhưng hấn giữ phù thủy chỉ tâm đến bây giờ ít nhất cũng được vài trăm năm, vẫn luôn dựa vào sức mạnh này chống đỡ sống sót, mất đi trái tim kia, làm một con thỏ bình thường hấn sẽ có kết cục như thế nào, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nàng liều mạng thuyết phục chính mình vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng lúc nàng thấy máu từ ngực Phổ Tư chảy ra rồi thấm dần ra nội y, cả người nàng như muốn chết, bắt đầu điên cuồng muốn giãy giụa.

Nhưng nàng kêu không ra tiếng, cũng không thể giãy giụa, một loại sức mạnh vô hình hoàn toàn áp chế nàng, nàng hung hăng trừng mắt Phổ Tư, muốn dọa hấn, nhưng hấn lại chỉ nhàn nhạt cười, dùng đôi môi dần dần tái nhợt nói: “Tô Hi, người đừng sợ, sẽ không đau, lúc ấy Ngải Lâm cho ta trái tim này cũng không đau. Huống chi vốn dĩ người nên là người thừa kế sức mạnh của nàng, sau khi trả lại, người có thể quen ngay.”

Sao có thể không đau? Nàng đau quá, tâm nàng thật đau, Tô Hi ở trong lòng tuyệt vọng hò hét, không phải thân thể đau, mà là một loại đau đến khắc cốt ghi tâm, sao hấn có thể bình thản nói muốn đem trái tim kia cho nàng? Hấn tính toán muốn chết ở trước mặt nàng sao? Sao hấn có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

Nhưng bất luận nàng có tuyệt vọng bao nhiêu, đều chỉ có thể bất lực nhìn vết rách trên ngực hấn dần dần mở rộng, mà những giọt máu chảy ra, dần ngưng kết thành một viên thủy tinh đỏ tươi.

Đó là phù thủy chỉ tâm, có được ma lực không gì sánh kịp, vô số người nguyện ý trả giá hết thảy để đổi lấy. Buồn cười chính là, chủ nhân trái tim này không cần nó, đưa nó cho một con thỏ, mà hiện tại con thỏ này cũng không cần nó, không màng tất cả mà muốn đưa trái tim này cho người thừa kế giả.

Tô Hi rung rung nhìn chăm chăm viên thủy tinh đỏ tươi mỹ lệ giống mắt hắc kìa, không tiếng động liều mạng kêu, cầu xin hắc có thể từ bỏ chủ ý, nhưng dường như Phổ Tư quyết tâm muốn từ bỏ trái tim kia. Cảnh trong mơ ở quá khứ, bây giờ ở trước mắt nàng lại trở thành sự thật tàn khốc, nhưng lần này không phải nàng đào khoét tâm chính mình, mà là đào khoét tâm của hắc.

Khi viên thủy tinh đỏ tươi hóa thành từng giọt máu hoàn toàn đi vào trong ngực nàng, Tô Hi rớt cuộc khóc rống lên, nhưng sức mạnh đã phóng thích thì không thể thu hồi, mặc nàng liều mạng phản kháng, lại không thắng nổi ma lực dồi dào non lấp biển mà đến kia.

Trong chốc lát, sức lực cả người nàng giống như hoàn toàn bị rút cạn, trước mắt là một màu đỏ tươi, rất nhanh liền mất đi ý thức ngất đi.

“Ngải Lâm...”

...Không phải, ta không phải Ngải Lâm...

“Tô Hi, Tô Hi.”

...Đừng gọi tên ta, trong mắt các người chỉ có Ngải Lâm, một người bởi vì bồi thường cho Ngải Lâm mới tìm về ta, một người vì báo ân với Ngải Lâm mới ôm ta...

“Không cần yêu vương tử, yêu thổ thổ được không.”

...Người đã không yêu ta, vì sao còn muốn ta yêu người...

“Người yêu hắc, người chỉ yêu hắc... Ta giữ trái tim này có ích lợi gì đâu?”

...Không, không cần bỏ trái tim kia, không cần bỏ trái tim kia, ta yêu người, người ta yêu chính là người... Cầu xin người không cần bỏ trái tim kia...

“Tô Hi, mau tỉnh lại.”

Một đôi tay ấm áp cầm lấy tay nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng kêu, môi

nàng run nhè nhẹ gọi tên Phổ Tư, nhưng thanh âm đến trong miệng lại im lặng hóa thành hơi thở dài, bởi vì nàng biết người bên cạnh không phải Phổ Tư.

Nàng chậm rãi mở to mắt, trông thấy Tác Đỗ Văn ngồi ở mép giường, vẻ mặt sốt ruột nhìn nàng, nhìn thấy nàng tỉnh lại, trong mắt hần lộ ra vui sướng.

“Ô Hi, người rốt cuộc đã tỉnh. Phòng cửa sổ không biết bị ai cạy ra, chờ lúc chúng ta phát hiện khác thường, người đã ngã trên giường gọi mãi nhưng không tỉnh lại, bác sĩ nói thân thể của người không có vấn đề, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hắn tiếp nhận ly nước từ nữ hầu bên cạnh muốn giúp nàng uống nước, nàng lại chỉ nhấp nhấp đôi môi khô khốc, có chút khàn khàn nói: “Vì sao con người luôn mất đi rồi mới nghĩ đến quý trọng?”

Sắc mặt Tác Đỗ Văn biến đổi, không có lên tiếng, Tô Hi tiếp tục nói: “Để ta rời đi đi, buông tha ta cũng buông tha chính người.”

Đôi mắt với thái độ Tô Hi như vậy, Tác Đỗ Văn rốt cuộc nhin không được phần nộ nói: “Ô Hi, vì sao đến bây giờ trong lòng người vẫn còn suy nghĩ đấy, phù thủy giống như người, nếu không có người có thể dựa vào, cuộc đời này cũng chỉ có thể sống một cách tầm thường, ở trong thôn xóm nhỏ bán được sống tạm bợ.

Ta yêu người, có thể cho người sinh hoạt thoải mái cùng địa vị, thậm chí vì người từ bỏ lần tranh đoạt vương vị này, vì sao người vẫn là chấp nhất với quá khứ sai lầm của ta, một lòng muốn rời đi, người có thể đừng tùy hứng như vậy hay không, ta không có thời gian để mỗi ngày ở bên cạnh lấy lòng người!”

Nói xong, hắn hung hăng ném ly nước trên mặt đất, đứng lên dẫn đầu mà đi, mà những bọn thị nữ đều dùng một loại biểu tình không biết tốt xấu để nhìn nàng, xong vội vàng đi theo Tác Đỗ Văn rời khỏi phòng.

Tô Hi ngồi một mình ở trên giường, nhẹ nhàng vỗ về ngực mình, nàng biết cái bớt xấu xí trên ngực kia đã biến mất, nhưng tâm nàng lại bị mở lớn thành một cái động, máu tươi đầm đìa, đau khổ đến tận xương tủy.

Nàng không nên dễ dàng đẩy Phở Tư ra như vậy, không nên kêu hấn không được xuất hiện trước mặt nàng nữa, bằng không hấn sẽ không làm ra sự tình ngoan độc như vậy. Cần thận nhớ tới, trước nay nàng đều không quý trọng hấn, nàng luôn tận tình hưởng thụ đãi ngộ từ hấn, hưởng thụ vòng tay ôm ấp áp của hấn, cái đuôi phe phẩy lấy lòng, khi nàng không vui, nàng liền không sợ hãi một chân đá văng hấn ra, trước nay không nghĩ tới tâm tình của hấn.

Tô Hi run rẩy đi xuống giường, nhìn cửa sổ bị Phở Tư lộng hư, tạo thành một cái động lớn, chua xót nở nụ cười: “Ta còn tưởng rằng bản thân mình và Tắc Đồ Văn không giống nhau, nhưng thì ra ta và hấn không có khác biệt gì, mất đi rồi mới biết được có bao nhiêu quý giá, nhưng lại hối hận không kịp.”

Nói xong, nàng liền phá song sắt, bò lên trên bệ cửa sổ, nhắm hai mắt lại tùy ý để tuyết trắng bên ngoài bay xuống ngọn tóc nàng, rồi sau đó thả người nhảy xuống.

Trong nháy mắt, nàng thật muốn thẳng tắp ngã trên mặt đất, nhưng nghĩ đến trái tim Phở Tư cho nàng còn ở trong ngực, cuối cùng nàng vẫn triệu hoán một trận gió, ở thời điểm rơi xuống, tiếp đất thành công.

Phở Tư đưa phù thủy chi tâm cho nàng, đó là một viên bảo hộ tâm rất tốt, nguồn ma lực dồi dào không bị tiêu hao. Theo như lời Phở Tư, hiện tại nàng không cần ma trượng, có được sức mạnh của đại phù thủy, dường như không có người nào có thể khống chế nàng, ngay cả Tắc Đồ Văn cũng không quản được nàng.

Nhưng nàng có được sức mạnh này thì có ích lợi gì? Nàng muốn dùng trái tim này đổi lại chú thỏ kia, một chú thỏ luôn liếm nàng, không ngừng nói thích nàng.

Nàng bước đi tập tễnh đi đến ngôi nhà trong rừng rậm, ôm chặt một tia hy vọng, hy vọng có thể gặp lại Phở Tư, nàng sẽ nói hấn ngu, hấn ngốc, hấn không hiểu thế sự, nhưng mà nàng cũng biết, hấn thật sự là một con con thỏ thông minh lại giáo hoạt, lúc trước Ngải Lâm có dạy hấn ma pháp, hấn lại có được phù thủy chi tâm vài trăm năm, có lẽ hấn vẫn biết cách sống sót như thế nào sau khi mất đi phù thủy chi tâm.

Nhưng đồng thời, trong lồng ngực viên ma lực tràn đầy sức mạnh kia

làm nàng cực độ tuyệt vọng, nàng thừa kế Ngải Lâm ký ức, tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng nếu nói nàng là Ngải Lâm chuyển thể cũng không thái quá, cũng bởi vậy nàng rất rõ ràng, mặc dù qua nhiều năm như vậy, ma lực chứa trong trái tim này không có biến mất gì nhiều, chứng tỏ Phở Tư rất ít khi dùng trái tim này để vận dụng ma pháp.

Hắn là một con thỏ cổ chấp, Tô Hi cơ hồ có thể đoán được ý hắn, lúc trước nếu hắn không muốn có được sức mạnh đó, đương nhiên không muốn dùng ma lực phù thủy chi tâm để sử dụng ma pháp, xem ngày thường hắn luôn là dùng thể lực giải quyết hết thảy là có thể biết, nhưng nếu không sử dụng ma pháp để tìm kiếm cơ hội sống, sau khi hắn mất đi phù thủy chi tâm, cũng chỉ có một con đường chết.

Tô Hi chỉ có thể cầu nguyện, con thỏ kia sẽ để lại một đường lui cho mình, sẽ không phải vì cho nàng trái tim kia mà tan thành mây khói.

Nghĩ đến có khả năng mình sẽ không còn được gặp lại hắn, cả người Tô Hi rét run, bên ngoài tuyết rất lớn hơn nữa, dường như muốn che phủ con đường mòn trở về, thời điểm nàng ra ngoài chỉ xỏ một đôi giày đi trong nhà, hai chân bị đông lạnh cơ hồ muốn tê mủi, nhưng nàng vẫn cố chống đỡ, lấy ma pháp sưởi ấm, kiên trì muốn trở lại phòng nhỏ.

Có Phở Tư ở phòng nhỏ nên luôn ấm áp, nàng ảo tưởng phòng nhỏ có thể tỏa ra khói bếp lượn lờ, mà hắn đang ở trong bếp nấu canh nóng, nướng xong bánh mì cùng thịt ở nhà chờ nàng, nhưng nhìn sắc trời đã bắt đầu u ám, mà phòng nhỏ cũng không có đốt đèn, trên ống khói chất đầy tuyết đọng lại, nàng rút cuộc nhìn không được mà khóc lớn.

Khóc một hồi lâu, nàng mới lau khô nước mắt đi vào trong phòng, yên lặng đi vào phòng bếp, trong phòng bếp có thịt có canh có bánh mì, đồ ăn đều chia thành phân lượng hai người, được đặt ở trên bàn cơm, phảng phất từ từ sẽ có người đến ăn, trên thực tế mấy thứ này sớm đã lạnh băng, nếu không phải mấy ngày nay trời giá rét, chỉ sợ sớm đã bắt đầu tiêu hủy có mùi thúi.

Tô Hi chết lặng mà cầm lấy bánh mì, uống một chén nước miễn cưỡng chống đỡ cơn đói, một người chậm rãi lên lầu đi về phòng, thường thường Phở Tư ba chân bốn cẳng là có thể nhảy lên đến phòng, mà nàng lại phảng phất đi như thế nào cũng không đi đến nơi.

Đẩy cửa gỗ ra, trong phòng lại lạnh băng như cũ, luôn có hai người ngủ cùng nhau trên giường lớn, hiện tại chỉ có nàng mình nằm ở trên giường, nàng làm đủ mọi cách nhưng dù làm gì cũng không cảm thấy ấm áp, toàn bộ buổi tối Tô Hi đều run rẩy, lộp đi lộp lại giữa thống khổ, cuối cùng nàng rốt cuộc nhìn không được, xoay người ở ngăn tủ trong tìm ra quần áo Phở Tư gắt gao ôm, mới ở thời điểm hùng hăng đông mơ mơ màng màng ngủ.

-----oOo-----

Chương 4: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Mấy ngày qua nàng cứ như cái xác không hồn, bên ngoài tuyết đọng lại dần tan ra, tuy mặt trời đã lấp ló, nhưng nhiệt độ lại trở nên thấp hơn, bên trong hầm đất còn có đồ ăn, nhưng sức lực để nàng cầm lên lại không có, ngày trước khi rời khỏi Tắc Đồ Văn, nàng còn biết cách sinh hoạt, nhưng sau khi mất đi Phở Tư, dường như nàng nhận ra bản thân không còn biết cách nào để sống sót qua ngày. Nàng giống như u hồn, không ngừng ở trong một căn phòng nhỏ tràn ngập hồi ức của hai người, cho đến khi đi vườn rau nơi lúc trước phát hiện ra hân.

Trong thời tiết giá rét, nơi đó đã sớm đã không còn vườn rau diệp xanh đậm, bao trùm trên mặt đất là tuyết trắng đang dần tan ra, còn sót lại trên đất là vũng bùn cùng hui quạnh.

Tô Hi đứng ở nơi đó, vẻ mặt đau khổ khó có thể kìm nén, dù cố gắng như thế nào cũng không thể cất bước rời đi, cũng không biết qua bao lâu, một thanh âm rất nhỏ khiến cho nàng chú ý, nàng lấy lại tinh thần, phát hiện phía trước cách đó không xa có một chú thỏ trắng đáng yêu, lông mềm như nhung, đang di chuyển trên tuyết.

Tô Hi đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp theo hoàn toàn không để ý trên mặt đất đang ướt, nhào qua ôm lấy con thỏ kia, ghen kêu lên: “Phở Tư... Là người sao? Người đã trở lại sao?”

Con thỏ kia bị nàng ôm chặt lấy, dường như rất hoảng loạn, giãy giụa đá chân lúc ẩn lúc hiện, Tô Hi lại liều chết giữ lấy con thỏ không bỏ, lệ rơi đầy mặt nói: “Người đã quên ta sao? Người là một con thỏ ngu ngốc! Sao người lại có thể đã quên ta, sao lại có thể bỏ ta, người đã nói sẽ không làm ta đau, nhưng người làm cái gì, vì sao người muốn đem tâm cho ta, ta không cần người báo ân, ta chỉ hy vọng người yêu ta!”

Nước mắt cùng cảm xúc kích động làm nàng cơ hồ thở không ra hơi, nhưng nàng còn không kịp khóc lóc kể lể nhiều, bên cạnh lại truyền đến một tiếng kêu ủy khuất kịch liệt hơn.

“Chẳng qua mấy ngày qua nhân gia không trở về, thế nhưng Tô Hi lại ôm con thỏ khác đi tình biệt luyện*, Tô Hi là đại củ cải hoa tâm, tâm thỏ thỏ thật đau ô ô ô...”

*Di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo.

Đây là tiếng nói của một người nam nhân, rõ ràng lời nói như vậy hẳn là không thích hợp, nhưng cố tình người này lại có thể dùng những lời ấu trĩ ngốc nghếch này nói như chuyện hiển nhiên, hợp tình hợp lý hơn nữa rất êm tai.

Tô Hi nghe thấy thanh âm như sét đánh, cả người hoàn toàn cương cứng trên mặt đất không thể nhúc nhích, con thỏ trong lòng ngực nàng lập tức thoát ra nhảy chạy trốn, nàng ngơ ngác ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một nam nhân trốn ở sau tường che, thân hình cường tráng, trên đầu lại có hai cái tai thỏ xinh đẹp.

Tô Hi nhìn hình bóng quen thuộc kia, đầu tiên là không thể tin tưởng, lại vui sướng, rồi sau đó một cỗ tức giận dâng lên trong lòng, vốn dĩ Phở Tư đang chờ Tô Hi giống vừa rồi, bổ nhào ôm lấy con thỏ kia, nhào lại đây ôm hắn, thế nhưng lại phát hiện biểu tình của Tô Hi trở nên rất khó coi, tai thỏ hắn run lên phát hiện nguy cơ, lập tức xoay người muốn bỏ chạy.

Nhưng sao Tô Hi có thể buông tha hắn, nàng giơ tay nhẹ nhàng vung lên, một bức tường băng từ mặt đất đột nhiên chui lên, Phở Tư đâm vào băng ngã xuống đất, nằm trên mặt đất phát run, Tô Hi từ từ trên mặt đất bò dậy, đi đến bên người hắn, không chút khách khí mà đặt mông ngồi bên người hắn, nắm lấy lỗ tai hắn quát: “Vì sao lâu như vậy người mới trở về! Người biết ta...”

Tô Hi vốn dĩ đang hùng hổ, nói tới đây đột nhiên không nói được nữa, nghĩ đến mấy ngày bị thương tuyệt vọng đều ghen ở giữa yết hầu, làm nàng không có biện pháp mở miệng.

Nhận thấy được nàng khác thường, Phở Tư vịn vẹo đứng dậy ôm lấy nàng, che ngực có chút ủy khuất nói: “Nơi này của thổ thổ mở một cái động, mấy ngày này tránh ở một góc chữa vết thương, không biết Tô Hi tới tìm thổ thổ.”

Nói tới đây Phở Tư ngừng một chút, đáng thương nói: “Nhân gia cho rằng Tô Hi cùng vương tử có một tình yêu thắm thiết không thể chia ly, không cần thổ thổ, lúc trước ngươi thích vương tử như vậy, sau lại vứt bỏ thổ thổ đi cùng vương tử...”

Những lời này làm tâm Tô Hi như nứt ra thành một cái động, dường như muốn chảy máu, nàng buông lỏng lỗ tai hần, ôn nhu vuốt lông tơ mềm mại cùng lỗ tai đáng yêu trên đầu hần, nhẹ giọng nói: “Đó là hiểu lầm.”

Nói xong câu đó liền muốn giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu giải thích từ đâu, đành phải bồi thêm một câu: “Sau đó ngươi cũng thấy rồi, ta bị hần nhốt ở trong tháp, cũng không phải là tự nguyện ở lại.”

Phở Tư không có lên tiếng, nàng nghĩ đến lúc trước mình nói với hần những lời khó nghe đó, trong lòng áy náy càng sâu, nàng vui sướng khi hần xuất hiện, rồi lại sợ hãi những cảnh này chỉ ở trong mơ, nhìn không được không ngừng sờ mặt hần, đặt tay dán ở trên da thịt ấm áp của hần, xác nhận hần tồn tại, nhưng lúc nàng nhìn hai mắt hồng bảo thạch mỹ lệ của hần, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó, có chút run rẩy hỏi: “Lúc trước ngươi dùng qua ma pháp cấm kỵ hóa người sao?”

Lông mi màu trắng bạch của Phở Tư hơi hơi rũ xuống dưới, che khuất cặp con ngươi có cấm kỵ chi hồng kia, Tô Hi cũng nhắm hai mắt lại, dựa vào hần trong lòng ngực, tùy ý để hần ôm gắt gao.

Qua một hồi lâu, nàng mới mở mắt, dùng biểu tình say mê hỏi hần: “Cho nên ngươi có thể duy trì hình người, không phải sử dụng sức mạnh của phù thủy chi tâm để duy trì, mà là bởi vì ma pháp cấm kỵ, nếu nói như vậy, vì sao lỗ tai cùng cái đuôi không biến mất, nếu ma pháp cấm kỵ thật sự thành công, nào có khả năng sẽ thấy như vậy?”

Phổ Tur chớp đôi mắt nhìn nàng, lỗ tai phấp phồng, làn da thâm sắc phấp phồng ra màu đỏ khả nghi: “Mới không nói cho Tô Hi.”

“...”

“Nhưng nếu Tô Hi hôn hôn, nói không chừng nhân gia sẽ nói ra.”

“....Người cái con thỏ này, được một tác lại muốn tiến thêm một thước, biết ta luyện tiếu người cho nên liền dám nói điều kiện với ta?”

Tô Hi giả vờ hung ác trừng mắt hấn, Phổ Tur gắt gao ôm nàng, lỗ tai làm bộ lơ đãng chuyển động, một bộ dạng không cho hôn thì cái gì cũng không nói, Tô Hi bất đắc dĩ, bẹp một tiếng liền hôn lên gương mặt hấn, hùng hổ nói: “Có thể nói rồi chứ.”

Phổ Tur bấu môi để sát vào môi nàng, dùng giọng nói mơ hồ: “Ừm... Nơi này, chụt chụt...”

Nhìn bộ dáng rất muốn bị cưỡng hôn của hấn, trên trán Tô Hi toát ra gân xanh, nhào lên môi hấn dùng sức gặm, sau khi cắn được hấn, nàng lập rời khỏi, không nghĩ để hấn thực hiện được, nào biết động tác của Phổ Tur so với nàng càng nhanh hơn, một phen đè lại cái gáy của nàng, đầu lưỡi linh hoạt giống như con thỏ nhanh chóng chạy về tổ, cứ như vậy xem nàng môi như tổ của mình, vui sướng mà bắt đầu quấy đảo.

Đây là nụ hôn đầu tiên trong mấy tháng qua của hai người, trong phút chốc nhiều cảm xúc đan xen, khi bắt đầu nàng vẫn luôn không cho phép Phổ Tur hôn nàng, sau đó hấn không hề tranh thủ, nghĩ đến việc hấn luôn canh cánh trong lòng chuyện nàng có Tác Đồ Văn, chỉ là không muốn cưỡng bách nàng mà thôi.

Con thỏ này thật ngốc, con thỏ ngu ngốc của nàng, trong lòng Tô Hi mềm nhũn, ôm lấy cổ hấn bắt đầu đáp lại nụ hôn của hấn, lưỡi Phổ Tur quét qua hàm trên, liếm qua răng của nàng, thực nỗ lực nhắm nháp hương vị của nàng, tuy nhiệt tình nhưng lại có chút trúc trắc, cùng với lúc bình thường đùa bỡn thân thể nàng lại có chút không giống nhau.

Tô Hi cười thầm, nguyên lai con thỏ này trên mặt tỏ ra hiểu biết nhưng thật ra thì rất ngây thơ, nghĩ đến lúc trước thân thể mình bị hấn lấn lộn

đến lợi hại, nàng không chút khách khí cuốn lưỡi hắn lên, liếm mút hôn sâu cùng hắn giao triền. khi Phở Tư bị nàng áp chế, đầu tiên là lỗ tai run rẩy ngoan ngoãn mặc cho nàng đùa giỡn, nhưng đang lúc Tô Hi khoái ý càng thêm say mê với đùa bỡn hắn, đột nhiên Phở Tư đẩy nàng ra.

Tô Hi vốn dĩ đang trầm mê trong nụ hôn nồng nhiệt, bởi vậy khóe miệng còn mang theo chất lỏng của hai người triền miên, khó hiểu mà nhìn hắn, liền nghe được khẩu khí của hắn như là mới vừa ăn qua người chết: “Tô Hi cùng vương tử đã hôn qua bao nhiêu lần?”

Tô Hi sửng sốt, lập tức biết này con thỏ ăn dấm: “Sao ngươi không nghĩ ta và ngươi đã làm bao nhiêu lần, không muốn hôn thì đừng hôn.”

Nói xong nàng đứng dậy đi, Phở Tư lập tức từ phía sau nàng, gắt gao ôm lấy nàng, liếm nàng lỗ tai lấy lòng nói:

“Nhân gia chỉ là quá ghen ghét, sợ là đang nằm mơ, hoặc là Tô Hi ngại kỹ thuật hôn của thỏ thỏ không tốt, không cần thỏ thỏ.”

Tô Hi bất đắc dĩ, đưa tay bao trùm trên mu bàn tay hắn, vuốt mu bàn tay hắn ôn nhu nói: “Ai kêu ngươi không nói yêu ta, ta cho rằng ngươi chỉ là muốn báo ân.”

Phở Tư vui mặt vào giữa tóc nàng, tham lam hấp thụ hơi thở của nàng, cầu nhàu nói: “Không thể nói...”

“Vì cái gì?”

Tô Hi khó hiểu mà mở miệng nói, Phở Tư lại lật tay, nắm lấy lòng bàn tay nàng, một bên lăm bắm, một bên dùng ngón tay ở nàng trong lòng bàn tay vuốt ve.

Tô Hi bị hắn làm cho vừa ngứa vừa tê, muốn rút tay về mắng hắn, hắn lại lôi kéo nàng không bỏ, ở trong lòng bàn tay nàng khoa tay múa chân, qua một hồi lâu, nàng mới phát hiện hắn ở viết “Phở Tư” cùng “Tô Hi”, sau đó ở giữa tên hai người, không ngừng vẽ tình yêu.

“Cái gì a, ngươi...”

Tô Hi khó hiểu nhẹ giọng nói, lại không hề giãy giụa, tùy ý hắn một lần

lại một lần ở trong lòng bàn tay nàng vẽ. Hô hấp Phổ Tư có chút ngăn ngui, ở bên tai nàng phun nhiệt nói: “Không thể nói, nhưng mỗi ngày thả thả sẽ vẽ cho Tô Hi xem, Tô Hi tin tưởng thả thả được không.”

Nói xong, hắn lại cúi đầu, nâng sườn mặt Tô Hi lên, làm nàng quay đầu, nhìn tới cặp mắt đỏ cảm ký kia của hắn, cũng ở trên mặt nàng liếm vài cái, lại nhẹ giọng nói: “Tin tưởng ta.”

Nàng nhìn hai tròng mắt hắn, không hiểu hắn vì sao vẫn luôn kiên trì nói không thể, nhưng cặp mắt cảm ký kia phảng phất như muốn hiến trọn cho nàng, an ủi tâm nàng. Đột nhiên Tô Hi cảm thấy, có nghe được đến câu kia yêu hay không cũng không cần thiết, tâm hắn đều cho nàng, chỉ cần hắn ở bên cạnh nàng, nàng cần gì cưỡng cầu hắn phải nói yêu.

Vì thế nàng nhắm mắt lại lần thứ hai hôn lên môi hắn, cùng mới vừa rồi hung ác gặm cắn hoàn toàn bất đồng, nàng nhẹ nhàng mở cánh môi ấm áp của hắn, từ từ liếm láp hình dáng đôi môi mỏng, Phổ Tư mở to đôi mắt hồng, hô hấp dần dần dồn dập, rồi sau đó hắn rút cuộc vươn đầu lưỡi, thật cẩn thận gặm phải nàng ướt át.

Một ngọt ngào dường như như mật, từ chỗ tương giao dần lan truyền, hai người đồng thời mở miệng ra muốn nhắm nháp càng sâu loại ngọt ngào này, khuấy đảo lẫn nhau, thu hoạch càng nhiều hơi thở.

Tuy bầu trời có ánh nắng mặt trời, bên ngoài tuyết dần tan ra những kỳ thật vẫn rất rét lạnh, nhưng lúc này Tô Hi lại cảm thấy chính mình như là ở trong ngọn lửa nóng bỏng. Vui sướng khi mất mà tìm lại được ở trong lòng dần biến hòa thành tình dục, hắn tích cực đòi lấy cũng làm tâm nàng tràn đầy ngọt ngào. Bàn tay của Phổ Tư nắm chặt, chế trụ mộng nàng, nâng thân thân nàng lên, làm hai chân nàng cơ hồ dán ở trên người hắn cùng hắn hôn nồng nhiệt.

Chân dài mạnh mẽ của hắn tham nhập giữa hai chân nàng, cách váy áo từng chút từng chút ma sát hạ thân nàng, nàng trầm mê trong nhiệt tình của hắn hôn nhiên chưa phát giác, thẳng đến khi bị hôn đến cơ hồ quên hô hấp, thở phì phò thật vất vả rời khỏi môi hắn, Tô Hi mới phát hiện sau lưng mình đã chạm vách tường, mà cánh tay nóng bỏng của Phổ Tư đang vén váy nàng lên.

“...Phổ Tư... Về phòng đi a...”

Tô Hi xấu hổ rên rỉ, lại mở chân ra tùy ý tay hắn tham nhập chỗ riêng tư nhất. Tuy rằng từng giao cấu vô số lần, nhưng đa số đều là ở trên giường, một lần kịch liệt nhất chính là ở trong phòng bếp mà thôi, đối với nàng mà nói làm tình là có thể, nhưng đóng cửa lên phòng là được, đột nhiên ở bên ngoài như vậy hơn nữa ban ngày ban mặt, làm nàng bên tai nổi lên cảm thấy thẹn đỏ mặt.

Phổ Tư thuận thực lộng hoa hạch miễn cảm của nàng, khảy cánh hoa hơi hơi thức tỉnh kia, phát hiện nàng mềm mại đáp lại, hắn thấp giọng nở nụ cười, trong giọng nói dường như làm nũng mang theo thật sâu dụ hoặc: “Muốn quan hệ cùng Tô Hi ở bất kì nơi nào cũng được.”

“Ừm... Đừng... Hô a...”

“Muốn để Tô Hi ở dưới mặt trời cao trào.”

Phổ Tư thấp giọng nói, ngón tay thuận thế đâm vào hoa huyệt ướt át, gian xảo công kích trực tiếp bên trong nhụy điểm miễn cảm nhất, nhanh chóng mà lặp lại cọ xát. Tô Hi nào chịu được kích thích như vậy, nhiều ngày chưa cùng hắn thân cận, hơn nữa có thể lần thứ hai vui sướng ôm hắn, làm thân thể của nàng trở nên càng trở nên miễn cảm, mới một chút đã bị đẩy lên cao trào.

“...Đừng... Ừm ừm... Đừng ...”

Tô Hi không nghĩ tới mình lại nhanh chóng ở trong tay hắn bỏ giáp như vậy, toàn thân trên dưới đều đỏ lên, nàng muốn chống cự ngọn lửa tình dục trong thân thể, nhưng Phổ Tư lại nàng nhờ chất lỏng cao trào, không chút do dự thêm vào hai ngón tay, đánh thức thịt non trong hoa kính vui thích, đồng thời không quên mở rộng hoa kính lâu ngày chưa an ủi.

Đôi tay Tô Hi nắm lại đặt ở phía trên ngực hắn, muốn ngăn cản chính mình trầm luân, nhưng là mỗi lần ngón tay Phổ Tư ra vào, đều không lưu tình chút nào, mang đi ý chí của nàng, tê dại khoái ý khiến nàng hai chân run rẩy cơ hồ không thể chống đỡ thân thể, càng miễn bàn là môi lưỡi hắn còn thỉnh thoảng liếm mút thăm dò mật dịch trong miệng nàng, làm nàng vô luận phía dưới hay phía trên thân thể đều chỉ có thể để hắn bừa bãi xâm lấn.

Ở dưới sự xâm lấn tích cực của Phở Tư, hoa huy*t rất nhanh đã bị khuấy đảo đến lầy lội, hấn không chút do dự kéo quần lót nàng xuống, nâng mông nàng lên, khiến u cốc nàng kề sát với côn th*t nóng cháy dựng đứng của hấn, cắn vành tai nóng đỏ của nàng thấp giọng nói: “Tô Hi nhớ kẹp chặt chân, đừng lại đây thả thả ra.”

“Cái gì kẹp chặt chân... Nha...”

-----oOo-----

Chương 4: -3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

“Cái gì kẹp chặt chân... Nha...”

Tô Hi đang muốn đánh hấn, Phở Tư lại bẻ cánh mông nàng ra, đâm Tiểu Thỏ Thỏ về phía trước, nửa thanh côn th*t nóng cháy cứ như vậy đâm thẳng vào hoa huy*t, vui sướng cùng run rẩy, kích thích mị thịt mới vừa thức tỉnh trong cơ thể nàng. “Đừng đẩy thả thả ra nữa, thả thả không muốn rời xa Tô Hi, thả thả không thể bỏ Tô Hi đi được.” Phở Tư thì thâm lú rú giống như ma chú, làm Tô Hi kích thích không dậy nổi tâm tư kháng cự, nhưng cơ thể của nàng lại điên cuồng xoắn dị vật đột nhập, không ngừng khép mở co rút, giống như muốn đẩy hấn ra ngoài.

hoa huy*t của nàng vốn dĩ cực kỳ khít khao, Tiểu Thỏ Thỏ của Phở Tư lại rất lớn, trước kia hấn luôn dành rất nhiều thời gian trêu đùa khuếch trương nhục huyết nhỏ hẹp sau đó mới có thể tận tình rong ruổi tiến vào, hôm nay trong cơn kích tình, tuy nàng đã đủ ướt át, nhưng đóa hoa lại chưa kịp nở rộ trọn vẹn, hơn nữa nhiều ngày chưa từng kết hợp, dường như chỗ riêng tư đã khôi phục căng chặt như lần đầu, hấn cứ như vậy một hơi cắm vào, khiến cho hoa huy*t kích thích.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác thịt non lại liều mạng thắt chặt, côn th*t Tiểu Thỏ Thỏ vẫn như cũ không biết sống chết trước sau từ từ nghiền nát, bởi vì cự căn thẳng tắp sáp nhập, hơn nữa kề sát không hề che đậy, mỗi động tác, mỗi một lần hô hấp của Phở Tư khiến hạ thân

cảm nhận được cơn th*^t to lớn đang hoạt động trong cơ thể nàng.

“Phổ Tư... Như vậy nhanh quá rồi... Thân thể thật trướng, đừng nhúc nhích... Sẽ nứt mất, sẽ nứt mất a...”

“Nứt ra thì có thể đưa Tiểu Thỏ Thỏ vào bên trong, Tô Hi để Tiểu Thỏ Thỏ đi vào được không?”

Phổ Tư thấp giọng khao khát, mang theo đầy dụ hoặc, động tác ở hạ thân như cũ không ngừng lại. Tô Hi cự tuyệt không được quang mang sâu trong mắt đỏ mê người của hắn, chỉ có thể nhắm mắt lại mở rộng hai chân để hắn có thể đâm sâu vào, cự vật nóng cháy ở trong cơ thể nàng từ từ mở rộng, hoa huy*^t không có lấy một không gian thở dốc, chỉ có thể vô lực co rút thừa nhận giao hợp dâm loạn.

Cự vật thừa dịp có ưu thế, tận tình lấy gân xanh trên hành thân cương cứng ma sát mị thịt mẫn cảm trong cơ thể nàng, mà đầu nắm nhô lên kia, từng chút lại từng chút va chạm nhụy hoa ẩn ở sâu bên trong nàng, bức bách cơ thể nàng chảy ra thật nhiều chất lỏng bôi trơn. Trong run rẩy, vui sướng sa đọa khi bị dị vật xâm nhập từ dưới thân thể lan tràn đến toàn thân, thanh âm Tô Hi yêu kiều rên rỉ đã mang theo tiếng khóc nức nở, nàng phân không rõ cảm giác ở dưới hạ thân mình, đến tột cùng là đau đớn khi nứt vỡ, hay vui sướng đến phát điên, chỉ biết chỉ có Phổ Tư thọc vào rút ra mới có thể để cho nàng hít thở.

Mặc dù thân thể khó chịu nhưng đồng thời cũng vui thích làm người ta khó có thể nhẫn nại, nàng rất rõ ràng, nếu hắn không thọc vào rút ra, nàng nhất định sẽ hỏng mất. Hai chân nàng không tự chủ được gắt gao cuốn quanh vòng eo cường tráng của hắn, chạm đến cái đuôi đáng yêu đang không ngừng run rẩy theo tiết tấu luật động pháp phòng, cùng nhau nghênh đến cao trào.

Không có làn váy che lấp hai chân lỏa lồ ở trong không khí rét lạnh, nhưng nàng hoàn toàn không cảm nhận thấy một tia lạnh lẽo, Phổ Tư là củi lửa, ở hạ thân nàng không ngừng châm từng môi lửa, thân thể của nàng vô luận phun ra bao nhiêu thủy dịch cũng không thể làm tắt liệt hỏa đang cháy hừng hực, ngược lại lửa cháy như đổ thêm dầu, khiến ngọn lửa cháy càng ngày càng lớn.

Mặt trời xuất hiện làm tan đi băng tuyết trên mặt đất, ở hạ thân giao hợp

của hai người cũng không ngừng có âm dịch chảy xuống, ban ngày ban mặt, tiếng nước âm mĩ cùng tiếng nữ nhân thở dốc kiêu mị ở vườn rau nhỏ tạo thành tiếng vọng, một chút cũng không có ý tứ che giấu, giữa trời đông giá rét nên nơi này có rau diếp tồn tại, chỉ sợ bây giờ cũng sẽ cảm thấy xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng.

“A a... Nhanh một chút... Lại nhanh hơn một chút a...”

Tô Hi gắt gao ôm cổ hắn, âm loạn đông đưa eo mông, tùy ý Phở Tư hung hăng đè nàng ở trên vách tường dùng sức thao, mặc dù cái miệng nhỏ tiết ra nước bọt cũng không hề hay biết.

Động tác ở hạ thân Phở Tư càng thêm cuồng bạo, mỗi một lần thọc vào rút ra, đều mạnh mẽ đánh phá mị thịt trong cơ thể nàng rồi lại dùng sức cuồng đáp phá trở về, giống như muốn đem chính mình hoàn toàn tiến vào trong cơ thể nàng, nhưng đồng thời môi hắn lại cực kỳ yêu thương liếm mật dịch ở khóe miệng nàng, ôn nhu thấp giọng hỏi: “Thoải mái sao? Tô Hi.”

“...Thoải mái... Thật thoải mái... Aaaa...”

“Nếu nhanh một chút sẽ lỏng hư Tô Hi, lỏng hư cũng không vấn đề sao?”

“Không... Không vấn đề... A a... Lại nhanh một chút ummm... A a a a...”

Nghe được sự đồng ý của nàng, Phở Tư áp sát mông nàng, hung hăng trườn sát, cơn th* t nóng cháy không hề thương hại thẳng phá miệng cửa tử cung, mãnh liệt khoái cảm vừa mới vọt tới sau não, Phở Tư lại điên cuồng di chuyển sâu trong thân thể nàng, trực tiếp đưa nàng tới cao trào.

Bạch bạch bạch bạch tiếng va chạm thân thể tiết lộ trần làm tình này có bao nhiêu điên cuồng, Tô Hi bị đè trên tường, thân thể hoàn toàn treo trên người Phở Tư, dưới hạ thân chỗ giao hợp cùng hắn dính liền, theo hắn ra vào phập phồng đông đưa. cơn th* t ở trước cửa tử cung mãnh liệt trườn sát, đồng thời lưỡi Phở Tư cũng tích cực bắt chước động tác làm tình, không ngừng thọc vào rút ra ở phần môi đang thở dốc.

Không chỗ nào không khoái cảm, khiến cho Tô Hi hò hét muốn phát tiết

vui thích, nhưng thanh âm của nàng đều bị hấn nuốt vào trong bụng, hấn là một con thỏ không hề biết tiết chế, sau khi đã biết tâm ý nàng, liền tham lam muốn sở hữu hết thảy của nàng.

Dưới sự chiếm hữu che trời lấp đất này, nàng cơ hồ không thể hô hấp, cảm quan toàn thân trừ bỏ cảm thụ Phổ Tư thâm nhập ra, liền không rảnh bận tâm những cái khác, chỉ có thể không ngừng hưởng thụ vui thích hấn đem lại, lúc Phổ Tư khai phá tử cung nàng, rót vào rất nhiều tinh dịch nóng bỏng, hấn rút cuộc buông lỏng môi nàng ra, làm khóe miệng nàng chảy xuống nước bọt trong suốt, đồng thời ngất đi.

Có lẽ đã sớm quen với cao trào mãnh liệt rất nhanh sau đó nàng đã tỉnh lại, lúc này Phổ Tư đã không động nữa, nửa cự vật rời khỏi, bế lên Tô Hi đi vào trong nhà.

Hai mắt Tô Hi thất thần, vô lực run rẩy nằm trên cánh tay hấn, hấn cố ý không rút ra hoàn toàn, khiến cho hoa huy*t cảm thụ dư vị khoái cảm liên tục lan tràn đến toàn thân, thân thể của nàng tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể run rẩy thừa nhận từng bước đi khiến côn th*t nhẹ nhàng tiến vào rút ra.

Ái dịch ở hạ thân chảy xuống dưới, rút cuộc làm nàng ở trong không khí lạnh băng cũng cảm nhận được một tia lạnh lẽo, nhưng lúc Phổ Tư ôm nàng đi tới trong phòng bếp, một bên chậm rãi thọc vào rút ra, đồng thời ném ra một ma pháp làm xuất hiện ngọn lửa trên ngọn nến, rét lạnh này rất nhanh đã biến mất.

Tô Hi vẫn đang chìm đắm trong vui thích tình ái, lực chú ý đều tập trung ở chỗ giao hợp, tinh dịch con thỏ ở trong bụng nàng bị côn th*t quấy đảo không thôi, hạ thân mãnh liệt căng trương cùng vui thích, làm hoa huy*t co rút gắt gao cắn cự căn không bỏ, mà nàng cũng gắt gao ôm Phổ Tư, muốn hấn cho nàng càng nhiều vui thích như ở trong mơ.

Nhưng Phổ Tư cũng không có thỏa mãn sự cơ khát của nàng, hấn một phen đẩy hết chén gỗ trên bàn ăn xuống, trực tiếp đặt Tô Hi lên trên bàn com, chậm rãi rút phân thân từ trong cơ thể nàng ra.

Tô Hi bắt lực nằm trên bàn, mở rộng hai chân cảm thụ sau khi hấn rút ra, hoa huy*t chảy xuống rất nhiều đục dịch, sự trống rỗng khó có thể kiềm chế.

“Aaaa... Phở Tư... Mau tiến vào a... Mau tiến vào a...”

Nàng đã bị tình dục không chế, không tự chủ được nỗ lực mở rộng hai chân, yêu kiều rên rỉ kêu gọi hấn tiến vào, hoa huy*t nàng nở rộ đỏ tươi, phía trên dính một ít bạch trọc, thỉnh thoảng chảy ra hỗn tạp tinh dịch cùng ái dịch đặc sệt, vô luận từ góc độ nào, đều mê người không thể tưởng tượng, đáng tiếc Phở Tư cũng không có lập tức tiến vào cơ thể nàng, chỉ là hôn nàng một chút, sau đó xoay người đi đến bên cạnh.

Tô Hi miễn cưỡng lấy lại tinh thần, bắt lực mà nhìn hấn, lại phát hiện hấn đi qua nàng, cầm lấy một lọ rượu mở nút bình ra, dưới sự khó hiểu của nàng, chậm rãi đổ rượu xuống phía hạ thân đang dâng trào của hấn.

Cực căn nóng cháy thô to, phía trên phập phồng gân xanh cùng quy đầu đẳng trước, dính đầy đục dịch của hấn và nàng khi làm tình để lại, tản mát ra hương vị ngọt ngào lại dâm loạn, mùi hương dâm đẳng ở trong phòng bếp nhỏ nhỏ quanh quẩn, khiến cho Tô Hi bông bênh đến say mê, không khỏi thò lưỡi liếm liếm cánh môi.

Mắt thấy Tô Hi nghiêm túc nhìn chằm chằm hấn, Phở Tư càng không hề có liêm sỉ ở trước mặt nàng tích cực dùng rượu xoa tẩy hạ thân mình, Tiểu Thỏ Thỏ bị rượu ngon kích thích càng thêm kịch liệt xương cứng đứng thẳng, lúc sau Phở Tư liền đỡ cơn th*t không ngừng nhảy lên, đưa đến Tô Hi bên miệng nói nhỏ nói: “Tô Hi... Muốn ăn Tiểu Thỏ Thỏ sao?”

“Um... A... um um...”

cơn th*t phát ra hương rượu mê người đến không thể tưởng tượng, Tô Hi căn bản không kịp tự hỏi, cánh môi đã phủ lên cơn th*t, ngậm cự vật đẳng trước vào trong miệng. Nhưng phân thân hấn thật sự quá thô quá dài, nàng nỗ lực mở rộng miệng cũng không thể ngậm hết vào được, chỉ có thể theo bản năng liếm mút cơn th*t mang theo hương rượu dâm mỹ, tùy ý để Phở Tư chậm rãi đóng đưa eo hông nhẹ nhàng ra vào.

Vốn vắng vẻ nhiều ngày, phòng bếp chưa từng có ánh lửa, hiện tại không hề nghi ngờ ngọn lửa hùng hực bốc cháy đủ để đốt hết mọi thứ, trừ ngọn đèn dầu trong bếp, trên bàn cơm phù thủy cũng hoàn toàn bị ngọn lửa tình dục thiêu đốt. Quần áo nàng không chỉnh tề lại mở rộng hai chân, rõ

ràng chỗ tư mật đang không ngừng chảy ra mị dịch, nàng cũng không màng để ý, chỉ tùy ý để nam nhân cường tráng cố gắng di chuyển hạ thân ra vào bừa bãi trong cái miệng nhỏ nhắn chưa bao giờ nếm qua nam căn.

Làn da trắng nõn của nữ nhân cùng làn da thâm sắc của nam nhân tạo thành đối lập, cái miệng nhỏ hồng nhạt cùng côn th*т màu tím đen càng làm người khác nhìn thấy ghê người, nhưng lúc này ngọn lửa tình dục đang đốt cháy trên người nữ nhân, chênh lệch này dường như hoàn toàn không tạo thành chướng ngại.

Thấy Tô Hi phối hợp như thế, Phở Tư càng tham lam thấp hèn tiến tới, ôn nhu nâng mặt nàng lên, điều chỉnh tư thế ngậm liếm, để nàng có thể nuốt vào sâu hơn.

Dưới sự điều chỉnh của con thỏ gian xảo, không bao lâu sau, cái gáy của Tô Hi đã bị áp đến cạnh bàn, không có sức phản kháng ngửa đầu, nuốt phân thối vào sâu hơn, hơi thở thuộc về Phở Tư cùng hương vị hai người làm tình sa đọa tràn đầy trong khoang miệng, côn th*т mỗi lần bắn đều tràn đầy, xuyên thấu qua miệng nàng lại xuyên qua trong cổ họng nàng thẳng vào lồng ngực nàng.

Dị vật ở trong miệng thọc vào rút ra mang đến tư vị kỳ dị, tuy rằng khoang miệng bị tràn đầy có chút không thoải mái, nhưng cảm nhận được Phở Tư kích động, nàng lại hoàn toàn không sinh ra cảm giác chán ghét gì, lúc trước Phở Tư thường dùng miệng lấy lòng nàng, nhưng từ trước tới nay nàng lại không có làm gì vì hắn, nghĩ vậy, nàng nhìn không được đong đưa ngẩng đầu lên, điều chỉnh thân mình để hắn xâm nhập sâu hơn.

“Tô Hi, có thể ăn hết thỏ thỏ sao?”

“Ừm... Ừm aaa...”

Tô Hi buộc chặt phần môi đáp lại câu hỏi tham lam hắn, thấy nàng nhận lời, Phở Tư nheo đôi mắt đỏ lại, nâng mặt nàng, cố gắng di chuyển cái miệng càng thêm vui sướng về phía trước, nhìn nàng tràn đầy thần thái si mê liều mạng đón hòa theo hắn, trong lòng thỏa mãn cùng thân thể vui sướng khó có thể diễn tả.

Phù thủy của hắn, đại phù thủy của hắn, thì ra trong lòng sớm đã có hắn,

giờ khắc này hẳn có chút ngu ngốc nghĩ, có lẽ hẳn nên cảm ơn Tắc Đồ Văn, không có Tắc Đồ Văn từng bước bức bách, chính mình chỉ sợ còn không có cơ hội nhanh như vậy nghe được Tô Hi bộc lộ tâm ý, từ bỏ hết thấy tôn nghiêm lấy lòng hẳn.

Theo động tác hai người càng thêm kịch liệt, bàn ăn cũng dần dần phát ra tiếng kêu thảm thiết, nếu không phải bởi vì ở trong miệng nàng thọc vào rút ra, Phổ Tư có điểm khắc chế, chỉ sợ rất nhanh sau đó bàn ăn sẽ hy sinh lừng lẫy giống chiếc giường lúc trước.

Tô Hi rút cuộc không nhẫn nại được, co rút cổ họng kẹp chặt hẳn, Phổ Tư không chút do dự phóng túng hết thấy chính mình ở trong miệng nàng, hơi thở tình dục mê người thuộc về giống đực, rót đầy trong xoang mũi cùng miệng của nàng, chảy xuống yết hầu nàng, thẳng tắp nhập vào lòng ngực nàng, trong nháy mắt đó, trước mắt Tô Hi trống rỗng, chỉ cảm thấy cả người đều đã bị hẳn rót đầy, vô luận cái miệng nhỏ phía trên hay là hoa huy*t phía dưới, đều bị tinh dịch nóng bỏng kia gắt gao bắn vào, khiến toàn thân nàng cơ hồ muốn mở ra.

Khi hẳn rời khỏi miệng nàng, trong miệng và trên mặt nàng đều dính đầy tinh dịch, nằm ngửa ở bàn cơm không ngừng thở hổn hển, nhưng con thỏ tham lam này vẫn như cũ không biết thoả mãn, hẳn ôn nhu khẽ vuốt ngọn tóc mượt mề hôi của nàng, hôn hôn mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Tô Hi làm nhân gia thật thoải mái, hiện tại thả thả phải hồi báo Tô Hi mới được.”

Nói xong, hẳn điều chỉnh tư thế của nàng, sau để cả người nàng nằm thẳng trên bàn, liền bò lên trên bàn ăn, nằm úp sấp trên bụng dưới của nàng, cầm lấy bình rượu đổ lên hoa huy*t lấy lợi mật dịch của nàng. Vốn dĩ thật vất vả hoa huy*t mới dừng lại run rẩy, giờ lại chịu kích thích từ rượu, lập tức lần thứ hai trở nên điên cuồng thở dốc lên.

“Ừm... Nóng quá, thật nóng... Phổ Tư... Dừng lại... Dừng lại a... aaaaa ummmm...”

Nàng hơi hơi cong người lên, kẹp chặt hai chân muốn kháng cự loại kích thích này, nhưng Phổ Tư vốn quay người ghé vào trên người nàng, nàng cong eo trực tiếp đụng chạm đến hạ thân hẳn. Dưới Tiểu Thỏ Thỏ kia là hai viên cầu lớn, ở trên mặt nàng dao động lại ma sát, khiến nàng hoa mắt; mà con thỏ kia lại có chủ ý xấu khác, tuy rằng không hề lấy rượu

giội rửa hoa huy*t của nàng, một bên vươn ra ngón tay miêu tả cánh hoa, một bên lấy đầu lưỡi linh hoạt liếm láp hoa hạc sưng to, rất là cố ý nói: “Tô Hi rất nóng sao? Nơi này của tiểu Tô Hi thật sự rất nóng, giống như là bị thiêu cháy vậy, thở thở dùng miệng giúp người thôi thôi.”

-----oOo-----

Chương 4: -4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

“Um... Không được a... Cơ thể... Cơ thể trở nên rất kỳ quái...”

Tô Hi bắt lực quơ tay, muốn đẩy Phở Tư nằm ở trên người nàng ra, nhưng khi tay nàng sờ lên mông rắn rỏi của hắn, đôi tay dường như bị nam châm hút lấy, hoàn toàn không có cách nào để rời khỏi.

Cùng hắn quan hệ gần bó mấy tháng, nàng rất rõ cơ thể hắn mê người cỡ nào, bả vai rộng lớn, cơ bắp rõ ràng, cơ bụng co dãn, chân dài mạnh mẽ cùng với... cái mông đong đưa đặc biệt dâm dăng.

Nàng đã từng vô số lần bị hắn đè dưới thân, không hề có sức phản kháng mở rộng hai chân, nhìn trong gương hắn dâm dăng đung đưa eo mông, đem Tiểu Thỏ khoa trương dưới hạ thân, lấy tốc độ không thể tưởng tượng điên cuồng đưa vào trong cơ thể nàng. Lúc hắn đung đưa vòng eo tư thái mê người không thể tưởng tượng, cơ bắp cứng rắn khó có thể tưởng tượng dường như cong hoạt động, bày ra tư thái tràn ngập thú tính xâm lược, thế nhưng cổ tình trên mông lại có cái đuôi đáng yêu, ngây thơ đáng yêu không ngừng phất phẩy, phát ra hơi thở thuần khiết lại trái ngược với sa đọa.

Đúng là nàng rất thích hắn trong tình dục, tồn tại song song giữa tà ác và đơn thuần, cũng không có biện pháp chống cự khi hắn tiến vào nàng, không hề giữ lại mà biểu lộ ra vui sướng, nghĩ đến đây, nàng dường như mê muội âu yếm cánh mông cùng cái đuôi của hắn, muốn thu hoạch thêm càng nhiều tình yêu, thậm chí dưới sự dụ hoặc dâm mỹ, còn thò đầu lưỡi ra liếm lên gốc cự bông chỗ hai viên cầu dao động trước mắt nàng.

Bất thành linh bị nàng liếm láp, Phở Tư trầm thấp gào thét một tiếng, hai lỗ tai thoải mái đến phát run, nếu không phải vừa mới bắn hai lần, chỉ sợ lần này nàng sẽ làm hắn lập tức đầu hàng.

Hắn một bên cố nén khoái cảm Tô Hi mang đến khi liếm láp hạ thân hắn, một bên đỏ mắt bắt đầu nhanh chóng liếm mút cánh hoa lầy lội, lấy đầu lưỡi thọc vào rút ra hoa huy* t nóng bỏng. Nàng dòn dập thở gấp cùng chàng đề nén rên rỉ ở trong không gian nhỏ vang lên, hai người đã không còn cách nào để tách ra, vội vàng dùng môi và tay lấy lòng đối phương.

Mỗi một lần rung mình, mỗi một lần khó khăn rên rỉ, đều mang cho bọn họ niềm vui sướng, trong miệng mũi bọn họ toàn là hơi thở đậm đặc của đối phương. Mà trong hơi thở này lại kết hợp cả hương vị làm tình vừa rồi, cũng như hương vị đậm đặc của chính bọn họ.

Rất nhanh, dưới tư thế sa đọa, Tô Hi cao trào phun tung toé ra rất nhiều dịch thể trong lúc cao trào, lúc này toàn thân nàng sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp, trên mặt trên người đều là tinh dịch cùng với nước bọt bên miệng chảy xuống, hoàn toàn bày ra dáng vẻ hãm sâu vào tình dục.

Cao trào liên tiếp không ngừng nghỉ làm nàng mệt đến ngay cả ngón tay cũng không nâng nổi, nhưng nàng rất rõ ràng, nếu Phở Tư không tiến vào nàng lần nữa, thao nàng đến ngất đi như lúc trước, hư không trống rỗng trong thân thể nàng sẽ không dừng lại khát vọng đối với hắn.

Phở Tư nâng mặt từ giữa hai chân nàng lên, có chút chưa đã liếm liếm môi, rốt cuộc xoay người đối diện với Tô Hi, nâng mặt nàng lên một bên liếm hôn một bên hỏi: “Bây giờ Tô Hi còn rất nóng sao?”

“...Ách... Ừmmm...”

Bây giờ, ngay cả sức lực để nói những lời này Tô Hi cũng không có, trong đầu óc chỉ nghĩ con thỏ này như thế nào không nhanh thao nàng, thao nàng vui vẻ cực khoái thẳng đến hoàn toàn ngất đi thì nàng có thể giải thoát. Dường như Phở Tư cố tình không nhận thấy oán niệm của nàng, chỉ là ngẩng đầu nháy đôi mắt, dùng tiếng nói mê người của hắn nói: “Thỏ thỏ làm Tô Hi lạnh một chút được không?”

“...Ân... Nha a a a a...”

Tô Hi trừng mắt với hắn đang định lên tiếng, cảm giác lạnh lẽo kinh người từ hoa huy*t nồn nóng kích thích truyền đến, khiến nàng sợ hãi kêu ra tiếng. Nóng lạnh mãnh liệt tương phản khiến cho hoa huy*t điên cuồng co rút, nhưng vô luận co chặt như thế nào, cũng không kháng cự được bị ngón tay tà ác của hắn đang nhét từng viên nước đá trong suốt vào trong cơ thể.

hoa huy*t nàng vốn dĩ đã bị kích thích đến cực kì mẫn cảm, hết khoái cảm này đến vui thích khác làm cho hoa huy*t nóng bỏng đến cực điểm, nào chịu được kích thích từ viên nước đá, mị thịt co rút hòa tan từng viên nước đá, rồi lại bị loại kích thích này đẩy lên cao trào, cả người Tô Hi run rẩy suy nghĩ muốn kháng cự động tác tà ác của hắn, nào biết hắn lại buông tay đang giữ eo nàng ra, trực tiếp đâm Tiểu Thỏ Thỏ đang cương cứng vào nhục huyết hàm chứa bọt nước.

“Ô a a a... Y a... Hô a a a...”

Tô Hi ô ô suy nghĩ muốn hắn dừng lại, nhưng thanh âm lại bị rời rạc lộn xộn, nóng lạnh tương phản lại thêm động tác điên cuồng thọc vào rút ra của hắn đã kích thích làm cho người ta muốn hỏng, nếu nàng mới quen tình dục có khả năng sẽ khó có thể thừa nhận sự kích thích như vậy, nhưng từ lúc gặp Phổ Tư tới giờ, dưới sự dạy dỗ của hắn, thân thể này đã sớm quen với những kích thích giao hoan, càng miễn bàn thân thể của nàng vừa mới bị kích thích, cũng bởi vậy mặc dù nàng bị hắn nhét viên nước đá vào trong cơ thể, đồng thời lại bị cự vật nóng bóng lộng lư, khoái cảm làm hai mắt nàng trợn ngược, hai chân run lên một cách điên cuồng, thoải mái đến chết đi sống lại.

Tuy Phổ Tư ở nàng trong cơ thể làm hết các việc hạ lưu, nhưng biểu tình của hắn vẫn thuần khiết như cũ, giống với các con thỏ khác, hắn yêu thương bế Tô Hi lên, tấm tắc liếm mồ hôi chảy xuống trên mặt nàng, bừa bãi đưa eo di chuyển viên nước đá, điên cuồng di chuyển, khi viên nước đá tan hết trong cơ thể nàng, hắn lại gian trá rời khỏi, lại nhét viên mới vào, đưa vào sâu trong thân thể nàng.

“Tô Hi... Thoải mái sao? Như vậy có lạnh hay không?” Hắn thấp giọng nói xong câu này, nhìn Tô Hi trợn ngược hai mắt bày ra tư thái dâm loạn, lại càng sung sướng nói: “Hắn là thực thoải mái, Tô Hi giống như vui

sướng muốn chết.”

Hắn cúi đầu tới liếm phần môi hơi hơi mở ra của nàng, ôm nàng rời khỏi bàn ăn, từng một bước đi về căn phòng trên lầu, ở trong hoa huy* t vẫn hàm chứa viên đá đang hòa tan cùng cơn th* t nóng cháy, theo bước chân hắn, trong cơ thể nàng va chạm trái phải, cao thấp quấy đảo, va chạm nhụy hoa. Từ bắp đùi đến bụng dưới của Tô Hi đều bị hắn làm cho vừa mềm vừa tê, sự nóng lạnh công kích cùng vui sướng trong giao hoan khiến nàng hôn mê rồi lại tỉnh dậy, tỉnh dậy rồi lại hôn mê, cuối cùng toàn thân run rẩy trong vòng ôm áp sát không chế của hắn.

Trong nháy mắt đến cao trào, Phở Tư ôm nàng đứng ở giữa cầu thang, hai chân nàng run rẩy mở rộng ra treo ở hai bên sườn hắn, vì thế chất lỏng vàng óng do nàng mất không chế liền rơi trên bụng hắn, tiếng nước chảy xuống mặt đất, tạo thành một vệt nước ái muội.

Hoàn toàn lâm vào vực sâu của vị ngọt, Phở Tư ôn nhu liếm liếm lỗ tai nàng, ở bên nàng nhẹ giọng nói: “Tô Hi biết không? Lúc con tỏ động dục sẽ phun nước tiểu trên người đối tượng mình thích, vậy lên hương vị của mình để biểu thị công khai chủ quyền, cho nên mỗi lần Tô Hi ở trên người nhân gia mất không chế, nhân gia đều thực vui vẻ.”

Thân thể Tô Hi co rúm một chút, dường như muốn phản bác mình không giống như lời nói của hắn trở thành con tỏ động dục, nhưng Phở Tư lại ôm nàng gắt gao, làm nàng không có chút cơ hội nào có thể thoát đi. Tiếp theo, hắn lại đâm một cái, trực tiếp tiến vào tử cung của nàng, mắt đỏ chớp chớp làm người ta khó có thể nhìn thấy sự gian ác: “Tô Hi yên tâm, nhân gia đã hoàn toàn thuộc về ngươi, lần này động dục mỗi một giọt tinh dịch đều sẽ bắn trong người Tô Hi, thẳng đến trong bụng Tô Hi, trừ tinh dịch của tỏ tỏ cùng với tiểu tỏ tỏ, ngoài ra không thể chứa bất cứ thứ gì khác mới thôi.”

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

-----oOo-----

Chương 5: -1: Kết thúc (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Trong đêm tối khi trăng đã lên cao, Tô Hi lặng lẽ mài dao.

Lần trước nàng mài dao là vì muốn chém một con thỏ ăn vụng rau diếp của nàng, lần này nàng mài dao cũng là vì con thỏ kia, nhưng không phải vì hấn ăn vụng rau diếp, mà là vì hấn, hấn thế nhưng... Ân... Khụ khụ khụ, hấn thế nhưng không ham muốn thân thể của nàng!

Hơn một tháng trước, sau khi con thỏ kia chơi hư thân thể của nàng, liền không hề cố kỵ, tùy thời tùy chỗ quần lấy nàng trao đổi không thôi, cùng nàng trải qua cuộc sống sinh hoạt vui sướng lại sa đọa. Nào biết cũng không lâu sau, con thỏ kia đột nhiên không thượng nàng nữa, mặc dù mỗi buổi tối đi ngủ vẫn sẽ ôm nhau, nhưng động tác của hấn lại an phận giống như một con thỏ thật sự. Mỗi khi nàng kiềm chế không được ở trong lòng ngực hấn cọ tới cọ lui, Phở Tư sẽ có chút hoảng loạn đẩy nàng ra, toàn thân cứng đờ lăn đến bên mép giường làm bộ giả vờ ngủ.

Thẳng đến ngày hôm qua, nàng rút cuộc nhìn không được hạ gục hấn quyết định cường bạo, nào ngờ hấn lại dùng lỗ tai che khuất đôi mắt, che miệng thà chết không từ, rõ ràng hạ thân tiểu Thỏ Thỏ đều đã cứng rắn kích động nhảy lên, hấn còn liều mạng kẹp chân không cho nàng thực hiện được ý đồ, bị hấn làm như vậy, Tô Hi đầy bụng dục hỏa cũng bị tưới tắt, không thú vị xoay người xuống giường, sau đó không tự nhiên ở trên giường ngủ mất.

Mặc dù đã mơ màng ngủ nhưng nàng mơ hồ cảm giác được Phở Tư lại lăn trở về bên người nàng, thật cẩn thận mà ôm lấy nàng, làm ấm thân thể nàng, nhưng mà tâm nàng đã lạnh thấu xương, làm như thế nào cũng không ấm lại.

Lúc trước chơi hư thân thể nàng, khiến nàng ở phương diện tình dục trở nên đói khát chính là hấn, hiện tại không muốn chạm vào nàng, không muốn thỏa mãn nàng cũng là hấn. Nói cái gì mà đem tâm cho nàng, muốn nàng về sau không phải chịu người khác bài bố, căn bản là nói suông chứ không làm, cho dù nàng có một viên phù thủy chi tâm, còn không phải vẫn bị hấn trừng phạt ở trên bàn cơm, tùy ý để hấn bừa bãi đùa bỡn hưởng dụng đó sao, hấn muốn khi nào thượng liền thượng, chẳng phân biệt thời gian địa điểm, nàng đều không thể chống cự, chờ đến hấn phiền chán không muốn chạm vào nàng, ngay cả cứng rắn

cường bạo cũng không muốn cho nàng.

“Không phải là yêu con thỏ khác, nên vì nó thủ thân như ngọc?”

Tô Hi lộ ra nụ cười lạnh, cầm lấy dao nhỏ ở dưới ánh đèn mờ hồ lấp lánh chói mắt: “Nếu như vậy, ta sẽ khiến cho ngươi cả đời thủ thân như ngọc!”

“Tô Hi, ta mang thịt trở về rồi, ngay lập tức có thể ăn rồi!”

Lúc này bên ngoài xuất hiện thanh âm quen thuộc, Tô Hi cảm thấy đau thương cầm con dao nhỏ, rón ra rón rén tránh ở cạnh cửa, chờ con thỏ thay lòng đổi dạ kia vừa tiến đến liền cho hấn một kích.

Vì thế đang lúc cửa gỗ kéo kẹt phòng bếp bị đẩy ra, khi tai thỏ quen thuộc từ khe cửa tiến vào, Tô Hi lập tức cầm theo con dao nhỏ lao tới hô lớn: “Thiến ngươi! Con thỏ phóng túng!”

Chẳng qua nàng lao tới quá nhanh, Phở Tư phản ứng lại càng nhanh hơn, đang lúc hấn bị dọa đến mức phải nhảy lui ra đằng sau, Tô Hi cũng mất đi cân bằng lao phía trước, cả người thẳng tắp ngã xuống.

“A! Tô Hi cẩn thận!”

Vốn dĩ vừa thôi lui đến chỗ an toàn, Phở Tư lập tức đi phía trước, trước khi Tô Hi tiếp đất đã ôm nàng vào trong lòng ngực, nhưng trong tình huống khẩn cấp, thân thể hấn cũng hung hăng mà đụng vào góc bàn, chạm vào một tiếng, ôm nàng té ngã trên mặt đất.

Vốn dĩ Phở Tư là một con thỏ có động tác rất linh hoạt, nếu không phải bởi vì Tô Hi, hấn sao có thể chật vật té ngã trên mặt đất như vậy, nhưng mặc dù trong loại tình huống này, hấn vẫn như cũ gắt gao bảo vệ Tô Hi, một chút cũng không làm nàng va chạm với những thứ xung quanh.

Tô Hi hoảng hốt định đè ở trên người hấn, nhìn cách đó không xa con dao nhỏ cắm nghiêng trên mặt đất, đột nhiên hộc mắt đỏ lên, ủy khuất mắng: “Ngươi ngay cả chạm cũng không muốn chạm vào ta, cần gì phải giả mù giả mưa như vậy!”

“Sao nhân gia lại không muốn chạm vào Tô Hi?” Phở Tư gắt gao ôm lấy

nàng ngồi dậy, dùng cầm cọ nàng, phát ra âm thanh rầu rĩ nói: “Hiện tại Thỏ Thỏ đang ôm Tô Hi đấy thôi!”

“Đừng giả bộ hồ đồ! Máy ngày nay người... Người... Người... Người đều không...” Nàng nói tới đây đột nhiên hai má nóng lên, làm sao cũng nói không được, Phở Tư cúi đầu nhìn thấy bộ dáng e lệ của nàng, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, rồi sau đó bất an xoa xoa lỗ tai, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Tô Hi giống như mang thai, thỏ thỏ không dám...”

“Ta mang thai?”

“Thỏ thỏ cũng không chắc chắn, nhưng mùi vị của Tô Hi thay đổi.” Phở Tư phe phẩy cái mũi, thật cẩn thận mà cọ cọ trên người nàng, chần chờ một chút mới hồng hồng lỗ tai nói: “Như hơi thở của mẹ thỏ thỏ đang mang thai, nhân gia sợ chính mình lộng hư Tô Hi, tổn thương đến đứa bé, cho nên mới không dám đụng vào Tô Hi.”

“Sao người không nói sớm?”

“Mùi vị của Tô Hi mấy ngày nay mới thay đổi, nhân gia không có kinh nghiệm cũng không dám xác định, lúc trước Tô Hi muốn đứa bé, nhờ hiểu lầm không phải làm Tô Hi mừng huyệt sao? Hơn nữa thỏ thỏ mang thai có phải hẳn là giống như con người, muốn kết hôn hay không, nhưng thỏ thỏ tìm như thế nào cũng không tìm thấy nhả cười vừa lòng để tặng Tô Hi, thỏ thỏ rất buồn rầu...”

“Người nói sớm một chút ta sẽ không suy nghĩ lung tung, hại ta cho rằng người thay lòng đổi dạ, mài dao muốn thiến người.” Một trận mừng nẩy lên trong lòng Tô Hi, nàng đánh gãy lời lải nhải của hắn, lại không cố kỵ rúc vào trong lòng ngực hắn, cảm thấy mỹ mãn nói.

Biết cảm xúc của nàng đã ổn định, Phở Tư nhanh chóng bế nàng lên, sau khi đặt nàng trên ghế, lại nỗ lực thu xếp bữa tối, tránh cho nàng đang mang thai còn đói bụng.

Chẳng qua Tô Hi vừa mới ngồi ổn định không bao lâu, khi cầm lấy thìa đang muốn uống canh, đột nhiên lại có chút nghi vấn nói: “Không đúng, lúc trước người có phù thủy chi tâm, hiện tại phù thủy chi tâm ở trên người ta, cho tới nay ma lực chúng ta đều chênh lệch lớn như thế, sao có thể dễ dàng mang thai như vậy.”

“Hiện tại Tô Hi mới là đại phù thủy, nhưng mà thỏ thỏ vẫn luôn là đại pháp sư!”

“Phốc!”

Phổ Tư nói làm Tô Hi không hề giữ được hình tượng mà phun canh vừa mới uống trong miệng ra, cố tình vẽ mặt hắc còn vô tội tiếp tục nói: “Tô Hi đã gặp qua bộ dáng đại pháp sư của nhân gia, ở cái yến hội vương cung mà vương tử chán ghét kia tổ chức, ngày đó ta nhìn Tô Hi, nàng còn nhanh chóng né tránh ta, hại tâm tình nhân gia đặc biệt buồn bực.”

Tô Hi nghĩ đến vị đại pháp sư thần bí bộ dạng cao ngạo lãnh đạm kia, lại nhìn con thỏ vô tội đang cụp lỗ tai trước mắt mình, cảm thấy không chỉ là thân thể của nàng, mà còn có toàn bộ thế giới xung quanh như đang bị phá hư.

Nhìn đến bộ dáng khiếp sợ gương miệng chỉ vào hắc của nàng, thỏ thỏ hảo tâm giúp nàng buông tay xuống, ôn nhu vuốt ve mặt Tô Hi, làm nàng thu hồi cảm, ra vẻ đứng đắn tiếp tục nói: “Thỏ thỏ sống một ngàn năm, sao có thể ngu ngốc như vậy, tu luyện thành một cái đại pháp sư cũng không quá khó đi?”

“ Một, một ngàn năm?”

Lúc đầu nàng còn cho rằng chính mình là cùng một con thỏ đáng yêu trẻ trung giao phối, nhưng sau khi biết hắc có phù thủy chi tâm nàng dần từ bỏ ý tưởng này, nàng chỉ nghĩ hắc có thể đã mấy trăm tuổi, nào biết con thỏ này đã sống một ngàn tuổi a một ngàn tuổi, căn bản là lão thỏ tinh!

Giống như nhìn ra suy nghĩ của Tô Hi, Phổ Tư bữu môi, rũ lỗ tai lảm bảm nói: “Chính là biết Tô Hi sẽ ghét bỏ nhân gia già nên mới không muốn nói.”

A Trời ạ, nàng lại bị một con thỏ già không đứng đắn thương, còn hoài hài tử của hắc. Lúc này Tô Hi cảm giác sâu sắc nhân sinh mình trở nên thật đen tối, nhưng so với tuổi tác, làm Tô Hi đả kích lớn hơn nữa là dáng vẻ bên ngoài của hắc.

“Người sống một ngàn năm lại còn trẻ như vậy, sau này ta hoa tàn bại

liều đi người vẫn còn đang thanh xuân trai tráng sao?”

Phổ Tur lắc lắc đầu, khẩu khí nghiêm túc khó được nói: “Là do có được phù thủy chi tâm, bởi vì tuổi thọ nhân loại hạn chế, cũng rất khó sống đến một ngàn năm. Ta có thể sống lâu như vậy là bởi vì tìm pháp chú đặc thù, hạn chế ma pháp phát tán, hơn nữa phù thủy chi tâm đã biến hóa khiến cho thân thể này phù hợp với nó, vượt qua khả năng cho phép.

Chỉ cần ta lấy bộ dáng này xuất hiện, trừ phi trả lại phù thủy chi tâm, bằng không tuyệt đại đa số ma lực, bao hàm cả sức mạnh của phù thủy chi tâm đều sẽ bị giam cầm, chỉ như vậy mới có thể bảo vệ trái tim kia, không cho trái tim kia bị suy kiệt.

Mà hình tượng đại pháp sư kia là hình tượng sau khi hóa người của ma pháp cấm kỵ, không xuất hiện lỗi tai và cái đuôi ở trước mặt người khác sẽ không có phiền toái, cũng có thể tự do sử dụng và tu luyện được ma lực.”

Nói tới đây, Phổ Tur ôn nhu mà nắm lấy tay nàng nói: “Lúc ấy pháp chú khắc chế ma lực là có điều kiện, chỉ cần trả lại nữ vu chi tâm, ta là có thể cùng người cùng nhau chậm rãi già đi.”

Phổ Tur nói làm trong lòng Tô Hi mềm nhũn: “Đồ ngốc, nếu không trả lại ta không phải người có thể tiếp tục sống thêm một ngàn năm, tại sao lại muốn trả ta.”

“Cô đơn sống mấy ngàn năm không có ý nghĩa gì.” Phổ Tur thản nhiên nói: “Hơn nữa ta vốn dĩ chính là con thỏ, mong muốn rất đơn giản, chỉ là muốn trả trái tim kia cho chủ nhân nguyên bản của nó. Cuộc sống vĩnh hằng đối với ta mà nói là gánh nặng, bởi vậy loại điều kiện này mới có thể hợp thành khi pháp chú thành lập, cần phải trả một cái giá đắt.”

Tô Hi thở dài, không biết nên nói hần quá mức thông minh hay là quá mức ngu xuẩn, nàng nghĩ nghĩ, nhin không được lại hỏi: “Lúc trước người dùng cấm kỵ ma pháp hóa người phải trả giá gì vậy?”

Phổ Tur đột nhiên trầm mặc, dùng cặp mắt đỏ kia nhìn nàng, cầm đầu ngón tay nàng lên giữ ở bên môi hần hồi lâu, rũ xuống lông mi màu ngân bạch, che đậy cặp mắt cấm kỵ màu đỏ kia của hần nói nhỏ: “Không thể nói.”

Tô Hi sửng sốt một chút, đột nhiên cảm thấy bản thân giống như đã hiểu ra cái gì, nhưng cái ý nghĩ kia cũng chỉ loáng thoáng không rõ ràng, đang lúc nàng mê mang, hần lại mở miệng.

“Không thể nói.” Phổ Tư mở ra bàn tay nàng ra, ở mặt trên đó một lần lại một lần vẽ hình trái tim, thở dài nói: “Khi đó ta không cảm thấy cái này là cái trả giá gì to lớn, bất quá đại giới ma pháp cấm kỵ thật đúng là không phải nói giỡn.”

Tô Hi đột nhiên bật cười, trở tay bắt được ngón tay thon dài đang ở lòng bàn tay nàng thể hiện tình yêu, nghiêm túc hôn môi gặm cắn, dường như muốn trấn an hần, bất quá lúc nàng cố ý liếm mút đầu ngón tay hần, khi phần môi liếm mút ngón tay, tai Phổ Tư đột nhiên đỏ lên, giây giụa rút ngón tay ra.

Tô Hi liếm liếm môi, rất là đặc ý mà nhìn hần, Phổ Tư chuyển lỗ tai, nắm lá cây lên trên bàn nhai nhai, lại bắt đầu liều mạng uống nước muốn bình tĩnh lại, bởi vì sợ tổn thương đến Tô Hi đang mang thai, mấy ngày nay hần nhẫn thật sự rất vất vả, bị nàng khiêu khích như vậy, thiếu chút nữa lại muốn nhào lên thân lại liếm nàng lại, tiến hành động tác giao phối.

Tô Hi nhìn đến bộ dáng cam chịu khó được của hần, rốt cuộc có chút hết tức giận, sau khi cơm nước xong, cùng hần lại khôi phục ngọt ngào như trước, tay nắm tay muốn đến trong rừng rậm tản bộ.

Chỉ là hôm nay khi đi tản bộ, bên ngoài rừng rậm mơ hồ có ngọn đèn dầu đang đưa cùng tiếng gọi ầm ĩ, phảng phất đang có người đang tìm cái gì, Tô Hi nghi hoặc hỏi Phổ Tư bên ngoài phát sinh cái gì, Phổ Tư chỉ là dựng lỗ tai lắc lắc đầu, sau đó bế nàng lên nhanh chóng trở về nhà.

Tô Hi cho rằng bên ngoài có cái gì nguy hiểm, ngoan ngoãn ôm cổ hần, tùy ý hần ôm trở về phòng trên đỉnh tháp nghỉ ngơi. Bất quá không biết có phải bởi vì biết mình có khả năng mang thai hay không, hay do đêm nay nghe được quá nhiều sự tình làm nàng cười sặc sụa, ban đêm, nàng mơ thấy một giấc mơ rối loạn.

Trong mơ sau khi nàng có được phù thủy chi tâm, cho rằng bản thân hoàn toàn mất đi Phổ Tư, bởi vì quá mức tuyệt vọng hơn nữa lại mang

tâm thái trả thù, đáp ứng lời cầu hôn của Tắc Đỗ Văn, không bao lâu sau, Tắc Đỗ Văn lại dẫn nàng đến giới thiệu với vị đại pháp sư gặp qua ở tiệc tối kia, cũng chính là Phổ Tư.

Phổ Tư lợi dụng sức mạnh của đại pháp sư, giúp đỡ cho Tắc Đỗ Văn vằmặt chính trị thượng rất lớn, sau đó hoàn toàn đạt được tín nhiệm của Tắc Đỗ Văn. Ở trong mơ, nàng cũng không biết thân phận thật sự của Phổ Tư, lại bởi vì hai người có vẻ bên ngoài cùng cử chỉ ôn nhu gần giống nhau, không tự chủ được đã bị hấp dẫn.

Trước khi nàng cùng Tắc Đỗ Văn cử hành hôn lễ, vị đại pháp sư này câu dẫn nàng, nàng hận Tắc Đỗ Văn lại quên không được Phổ Tư, càng không có kháng cự được sự dụ hoặc của hắn, vì thế dưới tình huống hai chân dính đầy tinh dịch của hắn, gả cho Tắc Đỗ Văn.

Kế tiếp sự tình liền trở nên hỗn loạn, Phổ Tư dạy nàng dùng ma pháp lừa gạt Tắc Đỗ Văn, làm Tắc Đỗ Văn sinh ra ảo giác, cho rằng ở đêm tân hôn nàng vẫn là xử nữ, thậm chí hiểu lầm bản thân cùng nàng hàng đêm khoái hoạt, nhưng trên thực tế từ trước tới nay nàng chưa từng phát sinh qua quan hệ với Tắc Đỗ Văn, thậm chí trước còn ở trong lúc Tắc Đỗ Văn hôn mê, không ngừng điên cuồng giao hoan cùng Phổ Tư, nhấm nháp loại vui sướng cấm kỵ này.

Dưới sự trợ giúp Phổ Tư, Tắc Đỗ Văn bước lên ngai vàng, không bao lâu nàng cũng mang thai, song hỷ lâm môn làm Tắc Đỗ Văn cực kì cao hứng, nhưng lúc hài tử sinh ra, khi Tắc Đỗ Văn nhìn thấy cặp mắt cấm kỵ chi hồng của đứa bé, hắn rút cuộc lĩnh ngộ ra, cầm lấy kiếm, dường như phát cuồng muốn chém đứa trẻ thành hai nửa.

Mới vừa sinh xong nguyên khí của nàng bị tổn thương, căn bản không có sức lực sử dụng ma pháp, chỉ có thể ôm hài tử liều mạng chạy trốn, ở một khắc cuối cùng, Phổ Tư vọt tiến vào giết chết Tắc Đỗ Văn, vì thế quyền lợi của vị đại pháp sư đã có thể chỉ tay che trời trở thành Nhiếp Chính Vương, đương nhiên sau đó đã đưa hài tử của hai người lên ngai vàng.

Sự tình diễn biến đến tình trạng này, Tô Hi nghĩ rằng Phổ Tư chỉ là vì quyền lực mà tiếp cận nàng, đối mặt với sự tàn nhẫn sát phạt, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn của hắn, cùng với bản thân mình không hề có đạo đức giới hạn mà sa đọa, nàng rút cuộc tỉnh táo lại, muốn cắt đứt

quan hệ với Phổ Tư, nhưng Phổ Tư lại không muốn buông tha nàng, lấy an nguy của đứa bé ra uy hiếp, vây nàng ở trong cung điện hoa lệ, bắt nàng thân phục ở dưới thân hắn, hoàn toàn trở thành vật độc chiếm của hắn.

-----oOo-----

Chương 5: -2: Kết thúc (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Sau này hài tử của bọn họ lớn lên, sau khi củng cố chính quyền, vị quốc vương tuổi trẻ căm hận Nhiếp Chính Vương, phái người ám sát Phổ Tư, Phổ Tư cũng không có phản kháng, thân chịu trọng thương lại không muốn trị liệu, thẳng đến trước khi chết mới nói cho nàng thân phận thật của hắn, vì thế lúc Phổ Tư trút hơi thở cuối cùng, Tô Hi cũng tuyệt vọng tự sát.

Khi Tô Hi từ trong mộng bừng tỉnh, bên ngoài trời đã tối, ánh trăng sáng treo ở bên cửa sổ, ánh sáng bạc rơi đầy trên mặt đất, theo ánh trăng nàng nhìn về phía Phổ Tư đang nằm ở bên cạnh, dưới ánh trăng sáng miêu tả hình dáng tuấn mỹ của hắn, sau khi xác nhận hắn vẫn là người nàng quen thuộc, nàng thở dài nhẹ nhõm, vươn tay tới yêu thương vuốt ve lỗ tai mềm mại rũ xuống trên đầu hắn, tâm tình rốt cuộc đã chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Phổ Tư còn buồn ngủ mơ màng mở mắt, giọng nói ám ách nói: “Làm sao vậy, không thoải mái sao? Hay là muốn uống nước?”

Tô Hi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu lúc trước ta không có trở về tìm ngươi, ngươi vẫn hạ quyết tâm muốn nhất đao lưỡng đoạn cùng ta, không lấy dáng vẻ này xuất hiện ở trước mặt ta sao?”

Phổ Tư trầm mặc hồi lâu, mới rầu rĩ nói:

“Không có a”

“Gạt người, người tính toán “Thành toàn” ta cùng Tắc Đỗ Văn, bằng không làm đại pháp sư, muốn cướp ta trở lại không dễ dàng sao, còn cố tình ở trước mặt ta moi tim cho ta xem, người này chính là con thỏ hư.”

“...Nhân gia cho rằng Tô Hi còn yêu vương tử, hơn nữa hình như lần này hắn là nghiêm túc, nếu ta mạnh bạo muốn mang người đi, ta sợ người sẽ hận ta, đành phải đưa tâm cho Tô Hi, để người tự lựa chọn.”

Tô Hi cười cười, đáy mắt có chút cảm xúc không nói rõ: “Phải không? Nhưng từ trước tới nay người không có nói với ta người có hai thân phận khác nhau, đại ma pháp sư, nếu tưởng đổi thân phận này tiếp cận ta kỳ thật thật dễ dàng hơn rất nhiều, ở dưới tình huống này, chỉ cần người vừa xuất hiện, ta còn có lựa chọn khác sao?”

Phổ Tư sững sốt một chút, có điểm bất an lỗ tai dựng lên, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng Tô Hi lại duỗi tay sờ sờ lỗ tai hắn nói: “Còn may người không có làm như vậy, ta tương đối thích bộ dạng hiện tại này của người.”

Phổ Tư chớp chớp mắt, rũ xuống lỗ tai không nói gì, Tô Hi lại nhẹ giọng nói: “Ta yêu người, chỉ yêu người, nhưng người đừng lại thêm việc gì ngốc nghếch, muốn thành toàn ta cùng người khác. Ta và Tắc Đỗ Văn đã không có quan hệ, hiện tại lại hoài đứa nhỏ, về sau chúng ta một nhà ba người... Hoặc năm người, sáu người, đều phải thật tốt, bình bình an an khoái hoạt vui sướng mà ở bên nhau, có biết không?”

Trong mơ cặp mắt đỏ Phổ Tư kia, lay động sắc thái tuyệt vọng lãnh khốc, đó là một loại cầu mà không được lại không thể ngừng giãy giụa cùng bị thương, hắn là một con thỏ khăng khăng một mực với Ngải Lâm, một lòng muốn trả cho nàng, cuối cùng lại đưa tâm mình ra ngoài.

Đối với sự tình của nàng và Tắc Đỗ Văn, sau này nàng vẫn luôn không có nghĩ nhiều, bởi vì nàng cảm thấy chuyện trước kia đều đã qua đi, nhưng đối với Phổ Tư mà nói chỉ sợ không phải, nàng nói tới sự tình kiếp trước, đã có thể thấy Phổ Tư xem trọng nó đến mức nào, hắn không thể quên được kiếp trước, hơn nữa nàng còn vướng mắc với Tắc Đỗ Văn, nếu Tắc Đỗ Văn lại tìm tới, làm nàng cùng Phổ Tư có khả năng sinh ra hiểu lầm lần thứ hai, rất khó nói Phổ Tư sẽ làm ra sự tình gì. Lúc trước Nàng đã phạm qua một lần sai, thiếu chút nữa hoàn toàn mất đi hắn, lần này nàng không muốn tái phạm sai lầm như vậy nữa, hắn là chỉ con thỏ

ngốc cũng tốt, là một cái có lai lịch ngàn năm, đại pháp sư lòng dạ thâm sâu cũng được, chỉ cần hấn thiết tình đối đãi nàng, nàng sẽ chỉ cầu cả đời này có thể cùng hấn an an ổn ổn tương thân tương ái, giúp đỡ làm bạn.

Nghe xong lời nàng nói, Phở Tư trầm mặc hồi lâu, mới nhỏ giọng gần như gần như là nói thầm nói: “Lời nói vừa rồi, Tô Hi có thể nói lại lần nữa được không?”

“Người là một con thỏ đầy lòng tham.”

Tô Hi cố ý hừ một tiếng, vươn ra ngón tay ở bên trên lồng ngực đang phập phồng của hấn, một bên vẽ trái tim một bên nói: “Ta yêu người, ta chỉ yêu người. Người là một con thỏ có lòng dạ hẹp hòi, cũng không nên ngoài mặt ra vẻ hào phóng trong lòng, lại chuẩn bị làm chuyện xấu. Nói cho người, con thỏ mà quá phức tạp là không tốt, giống người như bây giờ là tốt nhất, rất thích hợp cùng ta bên nhau đến già.”

Phở Tư đột nhiên ôm chặt Tô Hi, hưng phấn muốn ôm nàng ở trên giường lăn lộn, nhưng thân thể còn không có lật qua liền nhớ tới tình huống thân thể của nàng, lập tức lại lăn trở về chỗ cũ, Tô Hi nhìn không được nở nụ cười, Phở Tư đem tay ngoan ngoãn mà đặt ở trên eo nàng, lấy lòng nói: “Vậy chờ thai kì người ổn định một chút lúc, chúng ta chuyển nhà được không?”

“Chuyển nhà?”

“Chán ghét vương tử không có việc gì làm sẽ tìm tới, thỏ thỏ rất muốn làm thịt hấn, câu nói kia Tô Hi không nghe được, dù sao thỏ thỏ muốn nhanh chóng dọn khỏi nơi này.”

“Trước kia cũng chưa từng phát hiện người lại thích ăn dấm như vậy.”

Tô Hi nhéo nhéo gương mặt hấn, nghĩ đến lúc trước mình là vì muốn đề Tắc Đỗ Văn tìm được, nên mới đặt chân tới nơi này, cách thôn nhỏ không xa

“Người muốn dọn đi chỗ nào?”

“Thỏ thỏ có rất nhiều hang có thể ở, bất quá có một địa phương rất tốt, vị trí ẩn mật lại có rất nhiều hảo bằng hữu nhận thức đã nhiều năm, nhân

gia muốn dọn về gần đó.”

“Hảo bằng hữu nhận thức đã nhiều năm? Là cái dạng bằng hữu gì.”

Tô Hi nghĩ đến tựa hồ trước nay mình cũng chưa tìm hiểu hẳn đã trải qua một ngàn năm như thế nào, rất có hứng thú hỏi, liền thấy hẳn một bên đếm ngón tay một bên nói: “Có pháp sư bị nhốt ở trong gương vài trăm năm, thật vất vả mới ra được, cùng lão bà của hẳn, có pháp sư đã chịu nguyên rửa biến thành dã thú vài trăm năm, thật vất vả mới biến trở về thành người, còn có lão bà của hẳn. Nơi này còn có một con thú một sừng con so thỏ thỏ còn đen hơn, cùng lão bà của hẳn ... Ô, nhiều năm qua mọi người đều lần lượt cưới lão bà, mỗi ngày ngọt ngọt ngào ngào khiến thỏ thỏ rơi lệ đầy mặt, không thể không dọn ra nơi đó, bất quá hiện tại thỏ thỏ có Tô Hi, rốt cuộc có thể quang minh chính đại dọn về đi!”

Gia hỏa này rốt cuộc là muốn ở tại nơi đó hay là muốn dẫn theo lão bà trở về để trút oán khí vậy? Tô Hi có chút bất đắc dĩ nói: “Tùy người đi, nhưng đợi ta sinh xong hài tử muốn thử trở về thôn phù thủy một chuyến.”

Nói tới đây nàng lại thở dài: “Tuy rằng nói qua kỳ hạn rèn luyện không trở về thôn phù thủy sẽ không thể quay trở về, nhưng nếu hoài hài tử hoặc mang theo hài tử không có chỗ nương thân, thôn vẫn là nguyện ý hỗ trợ thu dưỡng hài tử hoặc là an bài nơi khác. Xem ở phân thượng hài tử, các trưởng lão ít nhất bằng lòng gặp ta một lần đi...” Từ thôn phù thủy ra ngoài lâu như vậy, nói không nhớ là không có khả năng, nhưng từ nhỏ các nàng đã bị giáo dục một ngày nào đó sẽ ra khỏi thôn, đi ra ngoài nếu không muốn trở về cũng không miễn cưỡng, nhưng trong thôn là sẽ không cho đường rút lui, bởi vì trong thôn có ma pháp trận thượng cổ che chở, ngay cả trưởng lão cũng không có khả năng chóng lại ma pháp cấm chế để người khác có thể tùy ý ra vào. Nào biết khi nàng phiến muộn như vậy, Phổ Tư liền vô tư nói: “Trộm đi vào cũng không thành vấn đề a!”

Tô Hi đang muốn phản bác hẳn, đột nhiên nghĩ đến chính mình khi còn nhỏ từng gặp qua đại pháp sư, khẩu khí kinh ngạc hỏi: “Năng lực đại pháp sư cũng đủ xông vào thôn phù thủy?”

“Phong ấn cấm chế thôn phù thủy là nhờ địa thế hoàn thành, kết cấu hoàn mỹ, lực lượng ổn định, một đại pháp sư đương nhiên không được

a!” Phở Tư đương nhiên nói: “Nhưng hai người liền có thể phá vỡ một chút, ở trong thời gian nhất định, muốn chui vào đi xử lý việc tư không có gì vấn đề, lúc trước thỏ thỏ còn giúp người đi vào bắt người đó!”

Nói tới đây, hắc đột nhiên có chút bóp cổ tay nói: “Khi đó không biết Tô Hi đã sinh ra, bằng không liền thuận tiện vào xem Tô Hi khi còn nhỏ.”

Hoá ra gia hỏa này chính là đồng lõa của đại pháp sư bắt đi tỷ tỷ trong thôn năm đó a! Nàng trừng lớn đôi mắt nhìn hắc, khẩu khí âm trầm hỏi: “Người kết giao bằng hữu gì, cường bắt phù thủy đến tột cùng muốn làm gì!”

Phở Tư thấy Tô Hi tức giận, xoắn lỗ tai giải thích nói: “Kia, cái phù thủy kia thừa dịp khi bằng hữu ta ở lúc sức mạnh suy nhược, biến thể chất hắc trở thành người bình thường, bắt lại làm vật thí nghiệm ma pháp, còn cường bạo hắc, đối hắc hạ chú không được xem nữ nhân khác, lúc sau lại nói mình yêu người khác bỏ rơi bằng hữu của ta, cho nên hắc mới có thể làm ra loại sự tình này.”

“...Như vậy a... Người bằng hữu xác thật là có chút đáng thương...”

Tô Hi có chút xấu hổ nói, bất quá nàng lại có chút không cam lòng mà phản bác nói: “Nhưng sau này lại hắc đem nàng thế nào? Hận tới mức đặc biệt đến thôn phù thủy bắt ra, sẽ trả thù ác liệt đi?”

“Ân... Loại chuyện này thỏ thỏ thật sự không rõ ràng lắm, chỉ biết sau này bọn họ lại ở bên nhau. Nếu Tô Hi muốn biết chi tiết, là chờ đến hôn lễ của chúng ta, khi bọn họ xuất hiện, tự Tô Hi hỏi không phải tốt hơn sao.”

Phở Tư tới gần phía trước đi liếm mặt Tô Hi, ở bên môi nàng nói, trên mặt Tô Hi nóng lên, nhẹ đẩy hắc mặt nói: “Người còn không có cầu hôn, ta cũng còn không có đáp ứng gả cho người đâu... Nói cái gì không tìm thấy nhân thích hợp, không tìm thấy thì đừng nghĩ kết hôn.”

Phở Tư vừa nghe xong, bị dọa đến lỗ tai đều dựng thẳng lên, lập tức hoang mang rồi loạn nói: “Thỏ thỏ lập tức đi tìm nhân, Tô Hi thích cái dạng đá quý gì, kim cương, lam bảo, hồng bảo, phỉ thúy? To giống như trứng cút có thể chứ? Hay là muốn lớn giống như nắm tay, thỏ thỏ tìm rất nhiều loại lớn nhỏ đều không phân rõ cái nào tốt, quả nhiên vẫn muốn

lập tức mang Tô Hi đi ba cái hang của thỏ thỏ để chọn lựa thì tốt hơn. Nhưng hang của thỏ thỏ chỉ có một tương đối gần, những cái khác đều khá xa hiện tại thân thể Tô Hi không có tiện đi qua nhưng như vậy vạn nhất Tô Hi không chọn được cái mình thích, thỏ thỏ liền không thể cùng Tô Hi làm hôn lễ, làm sao bây giờ...”

“Dừng! Ta muốn nhấn đá quý lớn bằng cái nắm tay như vậy để làm gì? Căn bản không thể mang đi! Người đừng miên man suy nghĩ, hiện tại ngủ!”

Tô Hi vội vàng đánh gãy lời nói của Phở Tư, không cho hắn tiếp tục lái nhải, bằng không hắn nói xong lời cuối cùng thì dấu chấm cũng đã quên, thật sự là làm người ta tiêu thụ không nổi.

Phở Tư mở miệng còn muốn tiếp tục, Tô Hi nhanh chóng che miệng hắn lại cấm hắn lại lái nhải, Phở Tư ủy khuất mà nhìn Tô Hi một hồi lâu, nắm lấy tay nàng, vươn đầu lưỡi liếm nàng lòng bàn tay hồi lâu, mới cam tâm tình nguyện ôm Tô Hi nhắm mắt lại làm bộ ngủ.

Lần này sau khi Tô Hi ngủ, lại nằm mơ, nhưng cùng giấc mơ tuyệt vọng bi thương lúc trước hoàn toàn bất đồng, đó là một giấc mơ tràn ngập hy vọng, nàng mơ thấy sau bao nhiêu sóng gió, nàng cùng Phở Tư bắt đầu hành trình tiến đến cuộc sống sinh hoạt mới.

Bởi vì nàng mang thai, tốc độ hai người di chuyển cực kì thông thả, nhưng Phở Tư vẫn luôn cẩn thận ở một bên làm bạn, che chở nàng, vì thế đầu mùa hè, bọn họ thuận lợi tới nhà mới, thời điểm mùa thu, hài tử hai người được sinh ra dưới sự chúc phúc của mọi người. Hài tử là nam hài, có một đôi mắt màu đỏ, nhưng thị lực cũng không có chịu ảnh hưởng, Tô Hi tràn đầy hạnh phúc nhìn hài tử, sinh mệnh chưa bao giờ lại viên mãn như thế.

Lần này hài tử của bọn họ là quang minh chính đại kết tinh từ tình yêu, không phải là con riêng vụng trộm, bọn họ có thể tận tình cho hắn hết thảy không cần che che dấu dấu, hắn sẽ ở dưới sự quan tâm, tình yêu mà dần trưởng thành, sẽ không cảm hận chính mình phụ thân cũng bởi vậy gián tiếp hại chết mẫu thân mình.

Nàng yêu chính là một con thỏ tốt, lấy loại tình cảm thuần túy này yêu nhau cũng thật tốt, nàng cũng không muốn trở thành vương hậu, cũng

không muốn cầm y ngọc thực cả đời, cũng không cần có được ma lực bất đồng với người thường, tâm phù thủy kỳ thật rất đơn giản, chỉ là muốn toàn tâm toàn ý cùng người yêu đi hết cả cuộc đời.

“Chờ hải tử lớn một chút, ta muốn đi xem nơi người sở hữu nghìn năm qua.”

Trong mơ Tô Hi nói mơ như vậy, không bao lâu sau, liền nghe được Phổ Tư nhẹ nhàng đáp một tiếng tốt, vì thế nàng lại cảm thấy mỹ mãn mà tiếp tục nằm mơ.

Nàng nhớ tới khi mình ra khỏi thôn phù thủy từng nghĩ đi khắp thiên hạ, nhưng bởi vì gặp gỡ Tác Đồ Văn, mà giam cầm chính mình. Sau này lúc gặp gỡ Phổ Tư, nàng rốt cuộc tự do, không hề cô độc, nàng biết Phổ Tư sẽ làm bạn với nàng cùng nhau chậm rãi đi qua hết con đường dài, xem phong cảnh trên đường chưa bao giờ thấy qua.

Nghìn năm qua viên phù thủy chi tâm vẫn luôn là nôn nóng bị thương, tuyệt vọng xao động, rốt cuộc dần dần bình tĩnh, nó đã từng vì tình yêu gây thương tích, vì tình yêu tan vỡ, ngay cả những vết nứt do tổn thương cũng được bảo hộ một ngàn năm.

Nhưng khi hai trái tim được hạnh phúc, nó dần dần xuống phòng bị, vô thanh vô tức dung nhập vào trong máu Tô Hi, theo mạch đập của Phổ Tư, chậm rãi chảy về phía tiểu nhân nhi trong bụng nàng.

Như là một cái hạt giống, sau khi được tưới bởi tình yêu, trái tim tan vỡ đã có thể mọc rễ đâm chồi, sáng lạn nở hoa, không lâu sau kết thành quả ngọt.

【 Phù thủy chi tâm 】 【 Hoàn 】

-----oOo-----

Chương 6: -1: Phiên ngoại: Thỏ Thỏ Chi Tâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Hắn không thể mở miệng nói những lời yêu thương với nàng.

Hắn không thể thẳng thắn nói cho nàng biết những chuyện xảy ra trong quá khứ.

Hắn cũng không thể nói cho nàng biết, khi hắn biến thành người thì cái giá phải trả đắt như thế nào.

Tất cả nghiên cứu về động vật vĩnh cửu trong ma pháp đã từng vạch ra, không cần phải nói động vật biến hóa thành hình người tốt đẹp bao nhiêu, làm người bao lâu, bọn hắn vẫn không thoát được những bộ phận trời sinh.

Đối với cái này mà nói, từ khi thổ biến thành người ước có thời gian một ngàn năm thì Phổ Tư cũng đồng ý, thì thời gian của người so với thời gian của thổ hơn mấy trăm lần, hắn vẫn thích dùng bữa, thích sôi nổi, thích lỗ tai hăng hái cùng cái đuôi lủi tới lủi lui, nếu muốn cái gì, liền hận không thể xông lên liều mạng mà liếm, sau đó liếm hết một vòng, tất cả mong muốn sẽ thuộc về hắn.

Hết lần này đến lần khác hắn cứ như là một con thổ cường tráng, khi có ngoại hình là người thì là người đàn ông với thân cao dài cường tráng, lấy tiêu chuẩn nhân loại mà nói, thật sự những hành động này không thích hợp với động vật, đối với hắn ứng xử này cũng làm một ngàn năm, che giấu bản tính trời sinh của mình, ngày thường dùng vẻ mặt khó hiểu, nhếch môi không nói một câu, nhất là khi tạo ra một kiểu mẫu, với hắn mà nói thì căn bản giống như đang ăn một củ cà rốt vậy. Trên thực tế mà nói, người cũng không phải là một loại động vật, mặt người dạ thú. Có rất nhiều người không bằng cầm thú mà, hắn vốn là một con thổ, không cách nào thoát khỏi thú tính thì có quan hệ gì?

Đây là ý niệm hắn đã kiên trì một ngàn năm, chỉ có điều khi hắn nhìn thấy Tô Hi lần đầu tiên, hắn bỗng nhiên bắt đầu phiền não, nếu nàng không thích bộ phận của con thổ trên người hắn thì nên làm thế nào cho phải.

Vì thế Phổ Tư không tự chủ được nâng mắt lên rau diếp, bắt đầu ăn, ăn ăn ăn, ăn ăn ăn, ăn ăn ăn ăn ăn ăn ăn... Không đúng! Bây giờ không phải

là lúc ăn rau diếp, hắn cố gắng một ngàn năm, chính là muốn đem phù thủy chi tâm trả lại cho phù nữ trong tháp cao kia, vì cái gì bây giờ trong đầu hắn chỉ hi vọng đối phương thích hắn, trọng điểm hoàn toàn sai. Hơn nữa hắn vốn chỉ rình coi, bây giờ lại thêm hành vi ăn vụng, hoàn toàn làm hỏng uy danh của Đại Ma Pháp Sư!

Phổ Tư có chút đau buồn cúi xuống vì nhìn thấy Tô Hi, tâm động mà lỗ tai run lên, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nhớ đến cái đêm mà một ngàn năm trước khi lần đầu hắn biến thành người.

Đó là một nỗi đau trong ban đêm, trong rừng sâu ở bên trong cổ thụ cao ngút trời có rất nhiều đã hóa thành than, trong đám đen có những giọt nước đọng lại, có vô số thi thể, mà trước mắt hắn là phù thủy, trên người dính đầy than bụi, sau khi bị mưa to cọ rửa, phía trước ngực có một lỗ rất lớn làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Mặc dù có lỗ tai cùng cái đuôi, nhưng hắn quả thật thành công hóa thành người, cũng thành công triệu hồi mưa để dập tắt lửa trong rừng rậm, nhưng lúc này cây rừng đã bị thiêu đốt, các bạn bè đã không về được, cũng đã lấy đi tâm của mình, làm cho Ngải Lâm cũng không có khả năng để trở về.

Hắn thật sự rất thích Ngải Lâm, nhưng lúc đó là một con thỏ thích, hắn thích liếm liếm nàng, thích đi chuyển quanh nàng, nhưng hắn cũng biết mình và Ngải Lâm không giống nhau, cho nên cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới, muốn nhận được tình cảm của nàng.

Ngải Lâm là một người thích khóc, hắn biết nhân loại có danh hiệu đau khổ, hắn không hiểu Ngải Lâm mỗi ngày đều có cơm ăn, hắn sẽ không bị dã thú công kích, vì sao lại đau khổ như thế, chỉ biết thấy nàng đau khổ thì hắn rất khổ sở, hắn hi vọng nàng không cần đau khổ như vậy.

Thân là một con thỏ, đối với chuyện tình của người hắn không hiểu nhiều, nhưng hắn có thể nghe hiểu ý tứ của người ta nói, có thể nhìn lời nói của ma pháp, mỗi một ngày qua đi, hắn từ từ biết được Ngải Lâm vì bị một kẻ phụ lòng mà đau khổ, cũng biết động vật có thể biến thành người.

Hắn là một con thỏ đực, cho nên cũng có khả năng biến thành nam nhân, Phổ Tư nghĩ rất đơn giản, nếu hắn có thể biến thành người ôm Ngải

Lâm, nàng có thể không khóc nữa, không đau buồn nữa.

Vì thế hắn rất cố gắng rất cố gắng nghĩ làm thế nào để biến thành người, làm cho Ngải Lâm không đau buồn nữa, nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ đến, khi hắn biến thành người thì cũng chính lúc đó tánh mạng của nàng đã trả một cái giá rất lớn, bởi vì Ngải Lâm cho rằng hắn chỉ muốn biến thành người mà thôi.

Đúng là Ngải Lâm, nhân gia không đòi biến thành người, chỉ muốn ôm nàng!

Cuối cùng thổ cũng không có cơ hội nói những lời này ra khỏi miệng, hắn học tập con người đem Ngải Lâm đi chôn, lại học tập con người để sinh hoạt, cố gắng học ma pháp, tuy nhiên hắn cũng không rõ một con thổ học ma pháp để làm gì, nhưng chỉ cần học ma pháp, hắn chẳng có mục đích sinh hoạt, dường như sẽ có mục tiêu.

Đối với chuyện phù thủy chi tâm, hắn vẫn đặc biệt chú ý, bởi vậy rất nhanh biết được, người có phù thủy chi tâm, có khả năng gánh vác trí nhớ kiếp trước và tái sinh một lần nữa, như kiếp trước trước khi chết, phù thủy chi tâm vẫn còn trên người, kiếp sau nàng có thể có được ma lực hùng mạnh. Trái lại, nếu như khi chết nàng mất đi trái tim kia, kiếp sau cũng chỉ có thể trở thành một phù thủy với ma lực bình thường.

Ngải Lâm vốn lợi hại như vậy, nhưng vì cho hắn trái tim, kiếp sau không phải khổ cực sao? Sau khi biết chuyện này Phổ Tu hạ quyết tâm, nhất định phải trả lại phần sức mạnh này cho Ngải Lâm. Cho dù sau khi chuyển thế nàng đã không phải là Ngải Lâm, đúng là trước đây nàng sống rất đau khổ, khi chết lại thống khổ như vậy, hắn thật sự hi vọng kiếp sau nàng có thể may mắn hạnh phúc.

Tìm được nàng hắn có thể đem phù thủy chi tâm trả lại cho nàng, sau đó bảo vệ nàng, mãi cho đến khi mình chết đi có được ma lực hùng mạnh, lại có người âm thầm ở bên bảo vệ, cả đời này Ngải Lâm nhất định sẽ hạnh phúc, sẽ không khóc, không đau khổ nữa.

Phổ Tu rất vừa lòng với mục tiêu của mình, bởi vậy cũng chưa từng suy xét cái giá mình phải trả là bao nhiêu, phải cần bao nhiêu thời gian, trả giá cho bao nhiêu cố gắng. Không cần phải nói hắn biến thành người bao lâu, ở phương diện nào đó mà nói thì hắn cũng chỉ là một con thổ đơn

thuần, những việc cần làm sẽ đặt lên trước, va chạm, đầu rơi máu chảy cũng không oán không hối.

Nhưng trên thực tế hấn gặp cảnh ngộ so với đầu rơi máu chảy thì hồng bát, muốn thi triển cấm kỵ ma pháp, nhất định phải trở thành Đại Ma Pháp Sư, nhưng bản muốn giữ gìn phù thủy chỉ tâm hoàn hảo, không thể sử dụng pháp lực phù thủy chỉ tâm, vì thế hấn bỏ ra mấy trăm năm để trở thành Đại Ma Pháp Sư, sau đó qua nhiều năm cố gắng tích lũy ma lực, ở cấm kỵ ma pháp hóa thành người đã kiệt sức toàn bộ.

Khi lần thứ hai biến thành người, chuyện tình so với lần đầu tiên có nhiều phức tạp hơn nhiều, muốn biến thành người lâu dài thì hấn phải trả giá toàn bộ ma lực, một nửa thị lực cùng ma pháp, bởi vì biết hấn vì “Nàng” mà mạo phạm cấm kỵ, lại cho hấn ba điều cấm: Khi đó hấn nhớ rất rõ, nghe qua không hề có cảm tình, từ trong bóng tối bốn phương tám hướng truyền đến: “Người không thể mở miệng nói những lời yêu thương với nàng.

Người không thể thẳng thắn nói cho nàng biết những chuyện xảy ra trong quá khứ.

Người cũng không thể nói cho nàng biết, khi người biến thành người thì cái giá phải trả đắt như thế nào.

Chỉ cần người muốn vượt qua cánh cửa cấm kỵ này thì vĩnh viễn không thể xóa bỏ ba điều cấm.”

Cho nên hấn nghĩ ba điều cấm này nghe qua cũng không tồi, mà hấn không còn đường gì để lui?

Thời điểm kia, trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên có thanh âm tràn ngập hấp dẫn: “Người đúng là một đại ma pháp sư! Lại có ma lực của phù thủy chỉ tâm, chỉ cần người muốn, thì có thể thống lĩnh vô số quốc gia, để vạn dân tâm phục khẩu phục đều không có vấn đề, cần gì vì một nữ nhân mà làm đến mức này.

Chỉ cần người buông tha tiếp nhận điều kiện, người có thể lại lần nữa trở về đại ma pháp sư, hưởng thụ vô số quyền lực và phú quý, mà không phải biến thành một nửa hình dạng con người, nếu thất bại thì từ nay về sau dần dần tan biến.”

“Ta sẽ thành công.” Hấn tuyệt không hoài nghi nói: “Ta sẽ thành công biến thành người, tìm đến Ngải Lâm chuyển thế, đem phù thủy chi tâm trả lại cho nàng, sau đó ở bên bảo vệ nàng để nàng không phải khóc.”

Trong bóng đêm thanh âm đột nhiên trở nên điên cuồng, ngũ khí trào phúng nói: “Người là một con thỏ ngu xuẩn, người cho rằng mình sẽ không cần tư lợi sao? Chỉ cần đáp ứng ba điều cấm, người sẽ phải trả giá cho tất cả, người sẽ hy sinh, nàng sẽ không biết được. Sau khi chuyển thế nàng chỉ nhớ nàng cùng nam nhân kia có xích mích, sẽ không nhớ rõ con thỏ như người, càng không biến người vì nàng mà trả giá bao nhiêu thời gian, bao nhiêu cố gắng, chảy bao nhiêu máu tươi, khi đó nàng tập trung tinh thần ôm ấp nam nhân khác, người yêu nhưng không thể nói ra, quả thực so với nhân ngư công chúa còn ngu xuẩn hơn!”

“Thỏ thỏ không biết người cá, cũng không muốn nói cho Ngải Lâm nhiều chuyện như vậy, càng không nghĩ nói lời yêu với nàng, chỉ cần nàng được hạnh phúc, không khóc nữa thì tốt rồi.”

“... Bây giờ ta xác định con thỏ người so với người cá còn ngu xuẩn hơn, ta nói cho người biết, bất kỳ cái gì khi đã bước vào cánh cửa cấm kỵ, không cần lý do, trên thực tế đã ẩn chứa một sự tham lam như vực sâu hấp ám chi tâm.

Người nhớ rõ những lời hôm nay người đã nói, thế gian đồng ý cho người vượt qua pháp tắc, đồng nghĩa với cái giá người phải trả, con thỏ ngu xuẩn! Ta chờ người vạch trần chuyện hấp ám ngày đó, nhìn người đem người người muốn bảo vệ từng bước một đi vào vực sâu ha ha ha ha!”

Lúc ấy với Phở Tư chân lý cùng với một ý nghĩ là: “Người này có bệnh, nên uống thuốc.” Sau đó hấn liền té xỉu.

Thời điểm tỉnh lại hấn đã rơi vào trạng thái vô cảm, đủ để cho người hấp ám chi tâm điên cuồng rơi vào yên tĩnh, nhưng tâm hấn lại vô cùng thoải mái, bởi hấn cảm thấy mục tiêu của mình rất gần rất gần, chờ hấn khôi phục vô cảm, hấn muốn cố gắng trở thành đại ma pháp sư, nghĩ biện pháp tìm Ngải Lâm chuyển thế, để cuộc đời này của nàng trở nên viên mãn.

Chỉ là hắn không nghĩ đến hắn cố gắng là một chuyện, duyên phận lại là một chuyện khác, hắn đợi một trăm năm lại một trăm năm, mấy trăm năm qua đi, hắn một lần nữa trở thành đại ma pháp sư, đem sự thiếu hụt của phù thủy chi tâm bổ sung đầy đủ, thậm chí mấy trăm năm đã đổi qua vô số tên, nhưng vẫn không tìm thấy người mình muốn tìm.

-----oOo-----

Chương 6: -2: Phiên ngoại: Thỏ Thỏ Chi Tâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Tứ Phương Team

Mãi đến mấy tháng liền, phù thủy chi tâm trở nên lạnh buốt, xuất hiện sự khác biệt, hắn hao tổn ma lực để đi theo chỉ dẫn, rốt cục hắn cũng tìm được người chờ đợi bấy lâu.

Đời này, nàng không phải Ngải Lâm mà là Tô Hi, nàng không giống Ngải Lâm – yên lặng đau thương, nhưng trên cơ thể nàng vẫn như cũ xuất hiện đau thương.

Phổ Tư nhìn rau diếp trong tay, thở dài một hơi, tuy hắn rất muốn ngay lập tức xông lên liếm nàng, nhưng với quan điểm của loài người, nhất định sẽ coi hắn là kẻ biến thái, vì tránh cho loại chuyện này phát sinh, hắn vẫn cẩn thận, trước tiên tìm hiểu Tô Hi sau đó suy nghĩ tiếp cận nàng thế nào mới tốt.

Vì thế từ ngày đó trở đi, mỗi ngày Phổ Tư đều đi hỏi thăm tin tức của nàng, mỗi khi trời tối thì vụng trộm chạy đến cửa sổ nhìn lên nàng, đồng thời ăn vụng rau diếp, cũng từ từ biết được nàng.

Phổ Tư vốn cho rằng tìm thấy Tô Hi hắn cực kỳ vui vẻ, nhưng trên thực tế sau khi biết nàng, mỗi ngày hắn đều thở dài, hắn cảm thấy mình đã tới chậm, Tô Hi lại gặp phải người nam nhân kiếp trước khiến cho nàng tan nát cõi lòng, hắn rất muốn an ủi nàng, nhưng hắn nên dùng thân phận gì để xuất hiện, nên làm gì mới tốt?

Hắn biết loài người rất thích đại ma pháp sư cùng cử chỉ, có lẽ hắn nên

sử dụng bộ dáng này xuất hiện trước mặt nàng, tuy trước đây hẳn đối với phụ nữ không có hứng thú, nhưng ái muội giữa nam nữ rất rõ ràng, có được bề ngoài, tiền tài cùng địa vị, từ trước đến nay đều được hoan nghênh.

Nhiều năm qua đi, không cần phải nói nhiều chuyện tình ô uế hẳn cũng đều xem quá, dùng các loại thủ đoạn lôi kéo lòng người hẳn cũng thành thạo, chỉ cần hẳn đeo mặt nạ, thì triển một chút ái muội cùng với thủ đoạn, với tuổi tác của Tô Hi rất dễ dàng tiếp nhận hẳn. Nhưng hẳn không muốn dùng mặt nạ để đối mặt với Tô Hi, hẳn rất muốn ôm nàng, dùng con thỏ mới vừa hóa thành người để ôm nàng, lúc ấy hẳn chỉ đơn thuần muốn bảo vệ lòng của nàng, ôm nàng cùng đi đến tương lai.

Nhưng Ngải Lâm lại yêu một người hùng của một vương quốc, mà cuộc đời này Tô Hi yêu một vị hoàng tử, nếu hẳn thật sự muốn nàng yêu một người nam nhân ở góc độ thương hẳn, hẳn sẽ đeo mặt nạ, trở thành một người cao quý thần bí, tao nhã trở thành một đại ma pháp sư.

Khi đó đang lúc hẳn do dự, hẳn nghĩ tới chân lý lúc trước, khi đó trong lòng hẳn có một chút cảnh giác, mặc dù chân lý pháp tắc có bệnh nên uống thuốc, chẳng qua theo như lời nói không phải không đúng, nếu mình đi ngược với mục tiêu, chỉ sợ thật sự có khả năng phạm phải sai lầm lớn, xúc phạm tới nàng.

Vì thế hẳn hạ quyết tâm theo cách ban đầu tiếp xúc Tô Hi, lấy dáng dấp ban đầu của mình tiếp xúc với nàng, hẳn tự nói với mình, hẳn chỉ muốn tiếp cận nàng, hiểu biết nàng, nếu nàng nguyện ý sò sò lỗ tai của mình thì càng tốt, tuyệt đối không thể tham lam nghĩ đến lấy được trái tim nàng. Còn phù thủy chi tâm, đợi Tô Hi hoàn toàn quên đi kẻ làm nàng đau khổ, hẳn sẽ trả lại cho nàng.

Phổ Tư đem mọi thứ xử lý rất khá, nhưng lại không nghĩ rằng lần chạm mặt chính thức đó, chuyện tình phát triển hoàn toàn vượt qua tưởng tượng, ngay từ đầu hẳn chỉ là muốn trêu chọc nàng, nói muốn cho nàng hài tử, nào biết Tô Hi lại đồng ý cùng hẳn sinh bảo bảo, khi vui sướng hẳn lập tức lao vào nguy hiểm. Khi hẳn ôm nàng, mới phát hiện lòng ủa nàng đã bị phù thủy chi tâm hấp dẫn, lại nhìn không được lợi dụng hai trái tim khó có thể kháng cự, hấp dẫn nàng không ngừng phát sinh quan hệ cùng hẳn.

Hắn biết Tô Hi muốn sinh đứa bé rồi chính mình nuôi nấng, rất rõ ràng với ma lực chênh lệch giữa hai người căn bản không có khả năng sinh hài tử, nhưng chỉ cần không đem chuyện này nói ra, hắn có thể ở cạnh nàng, không ngừng hướng về phía nàng đòi âu yếm yêu thương.

Mặc dù trong lòng nàng có người khác, không cho hắn hôn nàng, hắn vẫn như cũ muốn độc chiếm nàng để cho nàng không thể rời khỏi hắn, rốt cục hắn cũng hiểu tại sao khi yêu người ta trở nên điên cuồng, hiểu được năm đó sao Ngải Lâm phải lấy nước mắt rửa mặt, tìm tuyệt vọng, sau một ngàn năm, lúc ban đầu một lòng muốn làm con thỏ, rốt cục vì nếm được mùi vị tình yêu, sinh ra sự tham lam như vực sâu hấp ám chi tâm.

Hắn muốn Tô Hi, muốn toàn bộ của nàng, muốn đến phát cuồng, đúng là hắn biết nàng yêu hoàng tử, mà còn biết kiếp trước nàng với hoàng tử có xích mích, là người yêu định mệnh, theo lý mà nói hắn nên thành toàn cho hai người bọn họ, nhưng trong lòng hắn lại muốn ở giữa gây khó dễ.

Sự đòi hỏi của hắn đối với Tô Hi càng thêm sâu sắc, thế nhưng Tắc Đỗ Văn lại bắt đầu tới rừng rậm tìm Tô Hi, lần này Tắc Đỗ Văn tới hắn biết, vì hắn thích Tô Hi, cho nên hắn cũng nhìn được mỗi lần nam nhân kia gào thét tên Tô Hi, khi đó trong mắt hắn tỏa ra tia sáng, cùng với người thất bại khi đó, toàn thân biểu lộ mất mát.

A! Kiếp trước Tắc Đỗ Văn là anh hùng chiến đấu ở các chiến trường sau đó trở thành quốc vương, lúc này là hoàng tử, mà hắn, là một động vật biến hóa thành hình người, làm người bao lâu, hắn vẫn không thoát khỏi bản tính trời sinh. Hắn là con thỏ, là con thỏ nhất gan lại có lòng tham, hắn muốn bảo vệ nàng, lại có lòng tham muốn toàn bộ nàng, năm đó mỗi câu trong chân lý nói đều trở thành xiềng xích của hắn.

Cố gắng của hắn, trả giá của hắn, cũng không thể thẳng thắn nói cho Tô Hi, tranh thủ yêu nàng nhiều một chút, nhưng không thể nói lời yêu, có phải có khả năng không đạt được lòng yêu thương của nàng?

Khi Tô Hi đột nhiên hỏi hắn có yêu nàng không, hắn như bị sét đánh không biết nên làm gì cho phải. Hắn muốn mở miệng, nhưng hoàn toàn nói không nên lời, đó là cảm kị, không thể trái nghịch, lúc trước hắn căn bản không biết chuyện này, nhưng bây giờ, lại trở thành sự sợ hãi lớn nhất của hắn.

Hắn nhìn Tô Hi lưu giữ huy chương của Tác Đồ Văn, phát hiện phản ứng của nàng trở nên kịch liệt, hơn nữa từ ngày đó trở đi, Tô Hi bắt đầu từ chối ân ái của hắn, tâm hắn càng trở nên tối tăm, cũng càng trở nên trầm mặc.

Phổ Tư nghĩ Tô Hi vẫn yêu Tác Đồ Văn, vẫn thích hoàng tử, mỗi ngày nàng có thể gặp Tác Đồ Văn, chờ Tác Đồ Văn xuất hiện, mà hắn chỉ có thể trốn một bên, nhìn hoàng tử cười ngửa trắng đén, nhìn nàng thừa nhận tâm ý, nói cho nàng hắn vì nàng từ chối hôn ước.

Thỏ a thỏ, không thể nói lời yêu thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân bị hoàng tử ôm ấp trong lòng, nhìn hai người do dự, nhìn hoàng tử nói hết chuyện kiếp trước kiếp này của hai người, nhìn hai mắt nàng đầm lệ dường như chấp nhận hoàng tử nắm tay nàng, vào rừng rậm với hoàng tử.

Khoảnh khắc kia, Phổ Tư muốn lập tức lao ra giết Tác Đồ Văn, ôm Tô Hi nhốt nàng lại, ngày ngày đêm đêm khiến thân thể nàng cùng lòng nàng chỉ có nàng, nhưng không muốn làm nàng tổn thương, muốn nàng vui vẻ, vì vậy hắn yên lặng về phòng nhỏ, giống như mỗi ngày, vì nàng làm bữa tối, vờ không biết nàng đã rời khỏi, đốt đèn si ngốc chờ nàng trở về.

Vài ngày sau, hắn đau khổ không thể ở trong phòng nhỏ chờ đợi, vì thế hắn tự nói với mình, thật ra Tô Hi đang ở trong vương cung chờ hắn đi tìm nàng, thật ra người nàng yêu là hắn, vì không để nàng thất vọng, hắn phải nhanh đi tìm nàng trở về mới được.

Vì thế hắn khôi phục thân phận của đại ma pháp sư, thuận lợi tiếp cận Tác Đồ Văn rồi mới đến tiệc tối, vì có thể xác nhận chỗ của Tô Hi, hắn ám chỉ Tác Đồ Văn mang tất cả mọi người đến yến tiệc, vì thế rốt cục hắn cũng gặp Tô Hi.

Nàng mặc trang phục lộng lẫy cùng châu báu, cử chỉ cao quý, khi cười lộ lên có bao nhiêu đoan trang, cùng với người cùng hắn trên giường hô mưa gọi gió, uy hiếp muốn hắc tuyệt khác nhau.

Khi hắn làm bộ đem ánh mắt lướt qua, Tô Hi vội vàng tránh ánh mắt, Phổ Tư biết nàng không nhận ra, hắn cảm thấy như vậy rất tốt. Nhận

không ra có nghĩa hần có cơ hội tiếp cận nàng, nếu nàng từ bỏ con thỏ là hần, nếu nàng chưa bao giờ yêu hần, nếu nàng thích tiệc tối ở vương cung hoa lệ mà không phải bữa tối trong phòng nhỏ mộc mạc, nếu nàng thích hoàng tử mà không phải con thỏ, khiến con thỏ là hần hoàn toàn tan biến!

Sau khi thỏ dần dần tan biến, hần có thể một lần nữa đi tới, cho nàng trang phục lộng lẫy cùng châu báu, cho nàng quyền thế và địa vị, cho nàng toàn bộ tôn vinh, mà không phải rừng rậm và phòng nhỏ đơn sơ.

Nhưng Phổ Tư vẫn ôm hi vọng, lấy thân phận thỏ đi gặp Tô Hi, nghĩ muốn xác nhận ý tưởng nàng. Khi tìm được Tô Hi trong tháp, tuy bên ngoài nghiêm ngặt, nhưng hần không nghĩ nhiều, xông vào muốn nàng thấy lòng thành của thỏ thỏ.

Nhưng Tô Hi lạnh lùng từ chối, rút cục để cho Phổ Tư hoàn toàn buông tha, mất đi hi vọng hần không suy nghĩ phân biệt lời nói ý tứ của Tô Hi, cùng với hàng động khác thường, đương nhiên cũng không phát hiện Tô Hi vì thương hần mà nảy sinh ác độc từ chối hần, hần tuyệt vọng vô cùng, chỉ cảm thấy bốn phía sẽ không còn gặp lại nữa.

Nếu con thỏ ngây thơ, đơn thuần, không chiếm được tình yêu của nàng, hần sẽ bình thản chết đi! Chết ở cánh cửa cấm kỵ, chết ở những lời nguyên rửa. Để đại ma pháp sư thay thế con thỏ, bên cạnh Tô Hi, nếu ẩn chứa sự tham lam như vực sâu hắc ám chi tâm, hần cũng bất lực, dù sao tất cả hắc ám tâm chi đều vì nàng mà sinh tồn.

Vì thế hần không chút do dự xé ngực mình, đem viên phù thủy chi tâm trả lại nàng, nhận đau, cắn răng rời đi.

Vài ngày sau đó, hần nhốt mình vào hiệp hội ma pháp, đặc biệt đại ma pháp sư chuẩn bị một phòng đầy hoa lệ, một mình liếm vết thương, mở to cặp mắt đỏ sẫm như khô cạn, vẫn vương chuyện tình.

Hần đã liên lạc với Tắc Đỗ Văn, cũng từng ám chỉ với Tắc Đỗ Văn, mình sẽ hỗ trợ hần đăng cơ, vì để Tô Hi vui vẻ, hần sẽ làm Tắc Đỗ Văn trở thành quốc vương, cho Tô Hi danh chính ngôn thuận trở thành vương hậu, nhưng hần không muốn Tắc Đỗ Văn ôm Tô Hi, cho nên bất kể giá nào hần cũng hấp dẫn nàng, để nàng trầm luân dưới thân hần, nếu yêu thương Tắc Đỗ Văn, ở ma pháp có ảo giác và sa đọa hấp dẫn thân thể, rất

khó chống cự hẳn, Tắc Đỗ Văn là người có dã tâm, dùng lợi ích chính trị hấp dẫn hẳn, cũng không có khả năng lúc nào cũng bảo vệ mình, bảo vệ Tô Hi, hẳn có biện pháp có thể thừa dịp này mà vào.

Chờ hẳn nắm trong tay vương quyền, nắm trong tay toàn bộ, Tô Hi muốn cái gì hẳn đều có thể cho nàng, cho dù có phù thủy chi tâm, Tô Hi vẫn là một người phù thủy tuổi còn trẻ, nàng không hiểu được sự dụng ma pháp đạt được ý muốn, không hiểu được lợi dụng mưu kế điều khiển lòng người, toàn bộ chuyện này hẳn có thể dạy nàng. Nếu nàng thích châu báu, thích trang phục lộng lẫy, mọi thứ xa xỉ hẳn đều dâng hiến đến trước mặt nàng, nếu nàng thích quyền thế, thích địa vị, hẳn cướp quyền lực của Tắc Đỗ Văn, để nàng trở thành nữ vương.

Chỉ cần Tô Hi yêu Tắc Đỗ Văn, hẳn có thể vì nàng giữ lại cho Tắc Đỗ Văn một mạng, nhưng nếu ngày nào đó Tắc Đỗ Văn ngu xuẩn làm nàng đau khổ, hẳn không chút do dự giết Tắc Đỗ Văn, lúc đó Tô Hi sẽ biết tình yêu cũng không phải là tất cả, nếu Tô Hi một mực khẳng khẳng, vậy thì nhốt nàng lại rồi yêu thương, để nàng thông suốt mới thôi.

Mấy ngày nay, khi đã chia tay, Phở Tư không biết mình muốn bảo vệ Tô Hi hay vẫn muốn hung hăng tổn thương nàng, nhưng hẳn biết mình đã tẩu hỏa nhập ma, so với năm Ngải Lâm ở trong trận lửa điên cuồng hơn, đúng là hẳn đã không cần, vứt bỏ trái tim con thỏ, bất kể giá nào hẳn chỉ muốn nàng, vì hẳn chỉ còn lại lòng tham lam như vực sâu hắc ám chi tâm.

Khi hẳn biết được tin tức Tô Hi mất tích, Phở Tư rốt cục cũng có chút tỉnh táo lại, hiểu được Tô Hi bị Tắc Đỗ Văn nhốt chứ không phải nàng tự nguyện ở trong vương cung, ngày đó lời nói của nàng là thật, nàng muốn rời khỏi Tắc Đỗ Văn, khi nàng có được phù thủy chi tâm liền biến mất, mà không phải ở lại cùng hoàng tử nói lại duyên phận kiếp trước.

Hẳn không biết mình có nên ảo tưởng rằng người Tô Hi yêu là hẳn, nhưng hẳn biết mình cần phải đi xác nhận mới được, hẳn cầu xin vận mệnh cho một tia thương hại, lo lắng trở lại phòng nhỏ, băn khoăn nhìn lên Tô Hi cả buổi, không biết nên dùng thân phận nào đối mặt với nàng, mãi cho đến khi nàng ôm lấy con thỏ xa lạ rơi lệ đầy mặt vừa khóc vừa kể lể, hẳn đột nhiên cảm thấy mình – một thỏ thỏ đã chết sống lại.

Hẳn lập tức đi ra ngoài giải quyết tình địch, tranh thủ đòi hỏi nộ hôn

chân thật, trong những ngày tiếp theo, hắn ngày ngày đêm đêm không ngừng đòi hỏi Tô Hi, phóng túng toàn bộ đem hoàn chơi hồng, xác nhận nàng để ý mình, xác nhận lòng mình có tư cách chôn trong cơ thể nàng.

Khuya đêm đó, hắn ôm Tô Hi chìm vào giấc ngủ, trong lòng lại có chút bất an, nếu hoàng tử lại tìm tới lần nữa, lần này Tô Hi sẽ như không thấy sao? Nếu nàng biết mình có viên hắc ám chi tâm, nàng có thể yêu hắn sống một ngàn năm, có rất nhiều chuyện gặt nàng, thậm chí không thể nói yêu thỏ thỏ sao?

Sau khi phát hiện nàng có khả năng mang thai, bất an của hắn càng nhiều, hắn sợ mình ôm nàng lại không kiềm chế được mà chạm tới nàng, lại sợ nàng có hải tử sẽ không cần thỏ thỏ nữa, sợ Tô Hi không đồng ý lời cầu hôn của hắn, sợ một ngày nào đó biết được hắn không phải là một con thỏ đơn thuần, sẽ cảm thấy mình bị lừa gạt mà xoay người bỏ đi.

Hắn biết mình không có khả năng giấu nàng cả đời, nhưng hắn cũng không tìm thấy biện pháp nào thừa nhận, mãi cho đến đêm nay, hắn sợ chuyện xảy ra, giống như Tô Hi đã nghĩ thông đầy đủ mọi thứ không hợp lý, hỏi hắn lúc ấy sao ngoan độc từ chối.

Hắn tìm không được lý do, chỉ có thể trầm mặc không nói, nhưng dường như Tô Hi cũng không để ý, sau khi nói với hắn vài câu, rồi lại nhìn hắn thỏ lộ, rõ ràng hắn không thể mở miệng nói lời yêu, nàng lại chủ động nói với hắn câu nói thần chú êm ái kia.

Yêu chàng, ta yêu chàng, chỉ yêu chàng.

Trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy mình vụng trộm giấu trong góc, không muốn bị phát hiện hắc ám chi tâm, nó đã sáng lên! Tô Hi là chúa tể của hắn, tâm của hắn hoàn toàn thuộc về nàng, chỉ cần nàng nói muốn, hắn có thể vì tham lam mà tiến vào vực sau hắc ám chi tâm, cũng sẽ tràn đầy ánh sáng.

Sau khi hắn gặp Tô Hi, tâm bị cắt thành hai nửa rốt cục khép lại, không còn khe hở làm hắn lo lắng bất an. Vượt qua cấm chế không thể kháng cự, nhưng vì yêu có thể vượt qua pháp tắc và cấm chế, cởi bỏ tất cả nguyên rủa và xiềng xích.

Đêm hôm đó, tuy hắn không tiến vào, nhưng hắn cảm nhận sâu sắc mình

đang trong cơ thể Tô Hi, trái tim kia đã vỡ vụn, đã từng điên cuồng, đã từng rơi vào vực sâu không còn nhiệt độ, nhưng vì tình yêu của nàng, lại lần nữa thức tỉnh hẳn, vì tình yêu của nàng, rốt cục hai trái tim đã hòa thành một, tự tại vui vẻ trong cơ thể nàng mà chuyển động.

Bùm, bùm, bùm.

Thanh âm này có bao nhiêu là hoàn mỹ, bên trong có hẳn, có Tô Hi, còn có hài tử của bọn họ. Nhớ lại lúc đầu muốn nàng đạt được hạnh phúc của mình, thật ra chân chính mình cùng nàng trải qua hạnh phúc.

Ở đây yên tĩnh ngọt ngào, ánh trăng động lòng người, hẳn ôn nhu chờ đợi ngàn năm để đạt được tâm nguyện, xuất hiện nét cười thư thái, nhẹ nhàng buông lỏng tai ngủ thật say.**[Thở Thở Chi Tâm] [Hoàn]**

-----oOo-----